VII. évfolyam, 39. szám

1951. szeptember 27

Ludas Matyi

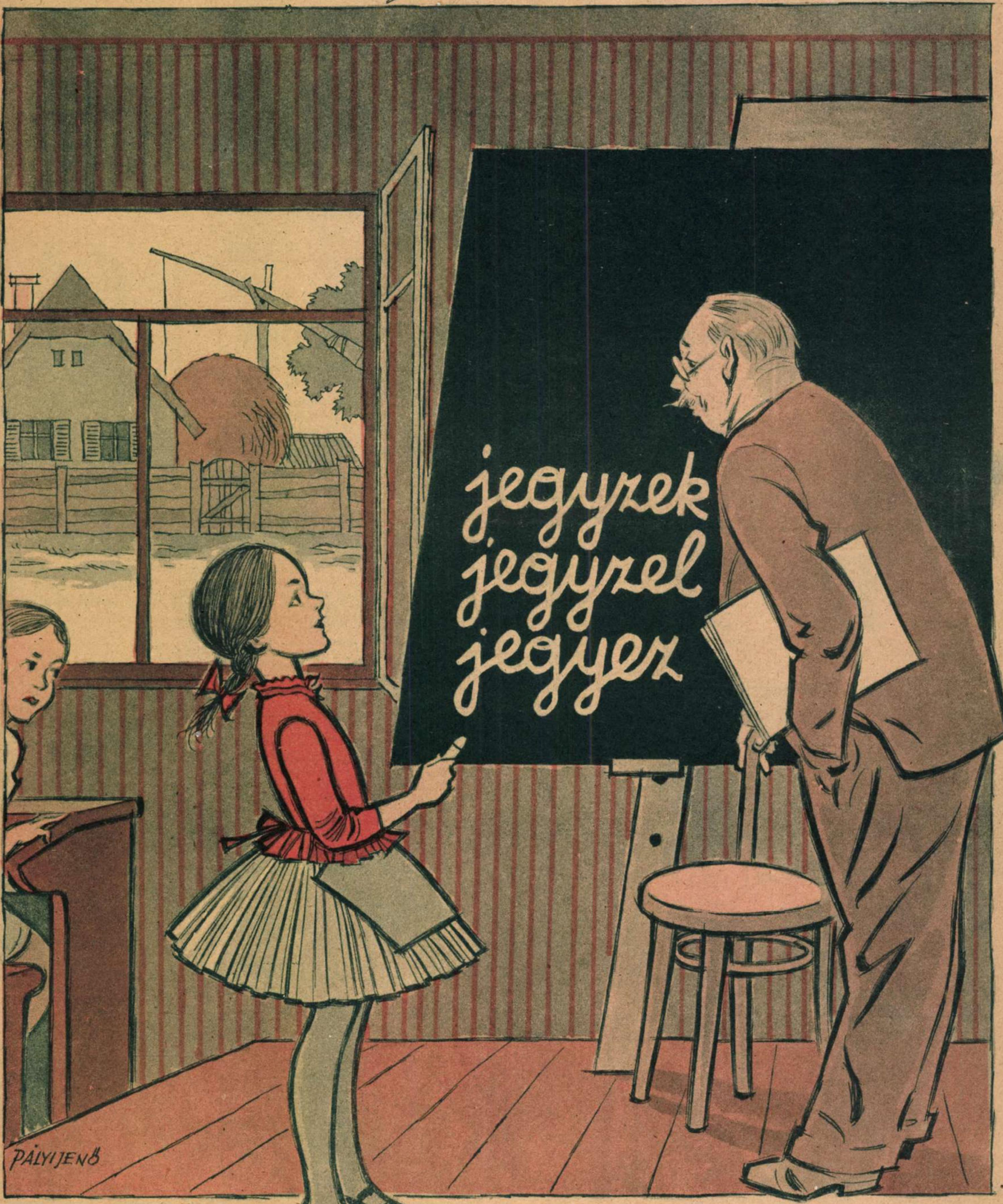
jegyzek
jegyzel
jegyez
PÁLYI JENŐ

– Mi ennek a többesszáma, kislányom?
– A mi falunkban mindenki jegyez.

70 fillér

János bácsi visszaemlékezik

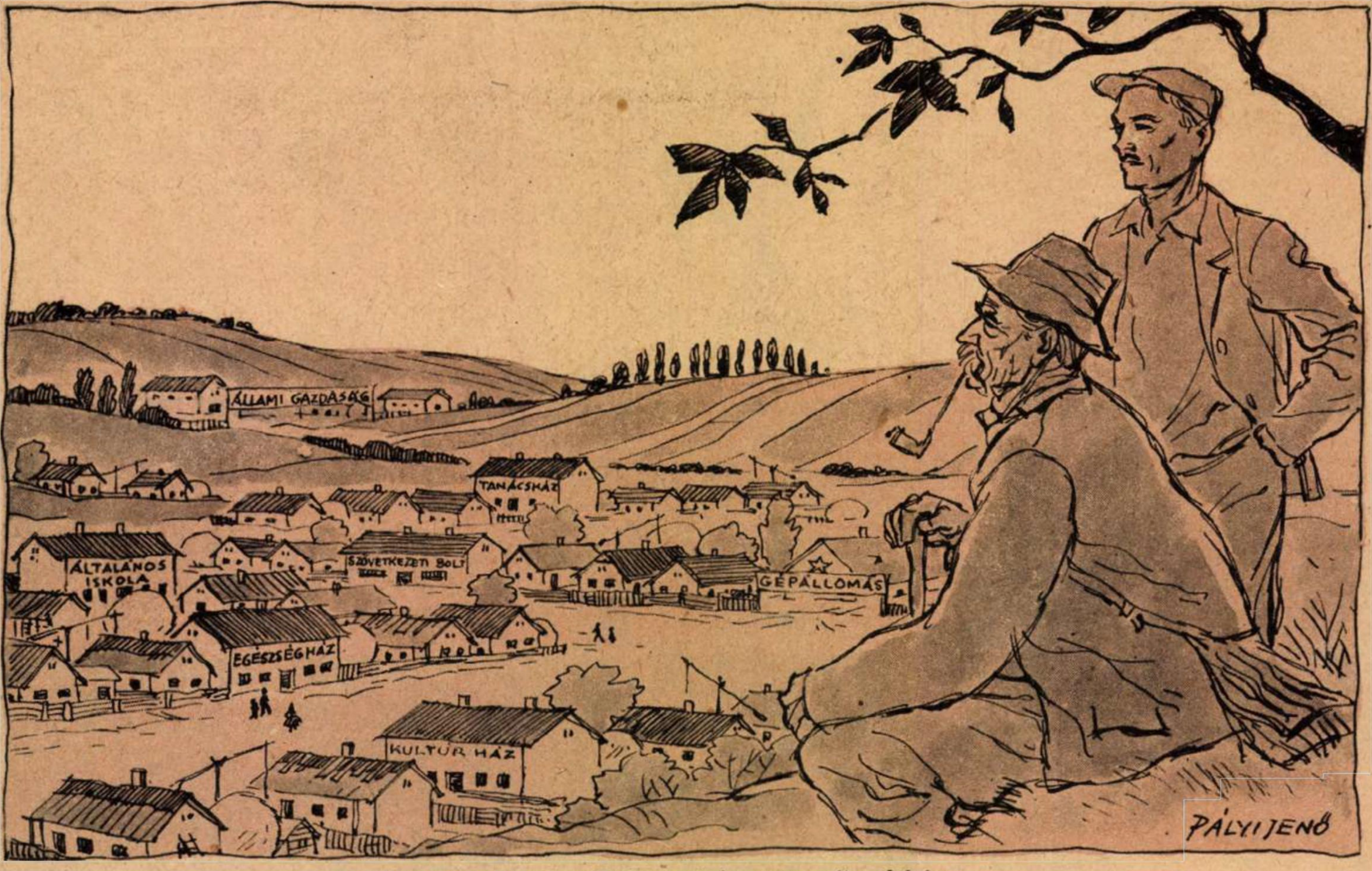

— Látod fiam, az én időmben mindez nem volt a faluban.
— No de János bácsi, valami csak akkor is volt.
— Hogyne lett volna, fiam. Egy csomó munkanélküli.

ÚT A BOLDOGSÁG FELÉ

Megírták a lapok, hogy az amerikai megszállók Franciaországban kiirtják a történelmi emlékekkel tele fontainebleaui erdőt a vezérkar elhelyezése céljából.

Első lépésnek ez is szép. Ezt követné — lehet, hogy fogja is követni hamarosan — a Louvre lebontása egy kantin elhelyezése céljából, majd a Pantheonból kitakaríthatják a francia nagyokat, hogy elhelyezzék az amerikai őrnagyokat. Az Academie lebontása és céllövölde elhelyezése a telkén már későbbi dolog, nem jó ajtóstól a házba rontani. A Hotel des Invalidest is átalakíthatnák akkor Hotel Astoriává és Napoleon hamvainak a helye se maradna ezesetben üresen, mert odaverhetnék az átutazó amerikai tőkések a szivarhamvaikat.

Ezek volnának az első lépések. Később aztán lebonthatnák egész Franciaországot, hogy felépíthessék a helyén Texast.

Az utóbbi már részben meg is történt.

Ju-Po-Kun

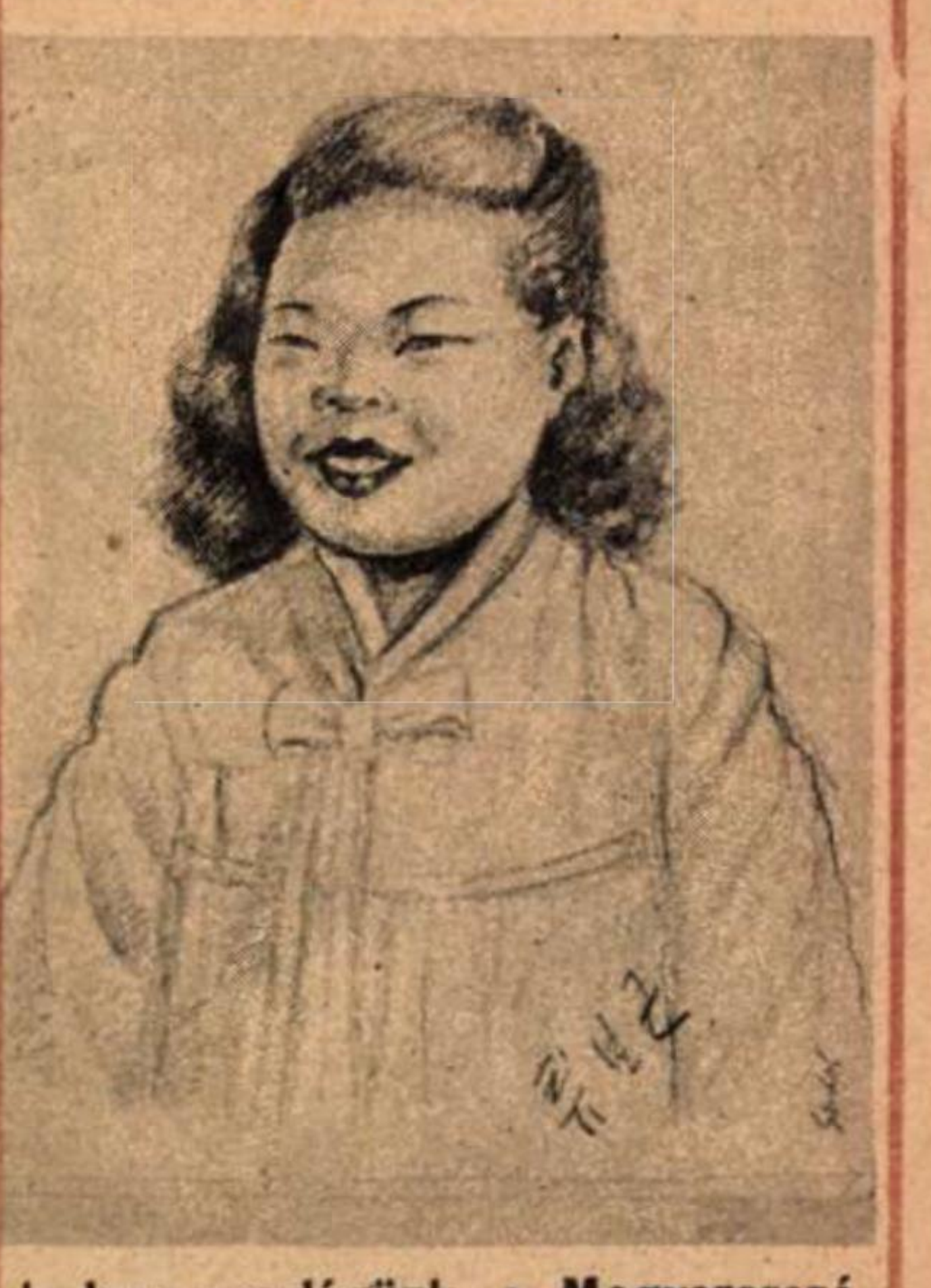

kedves vendégünk, a Magyarországon szereplő koreai Népi Együttes tagja.

Minőségi ellenőrzés

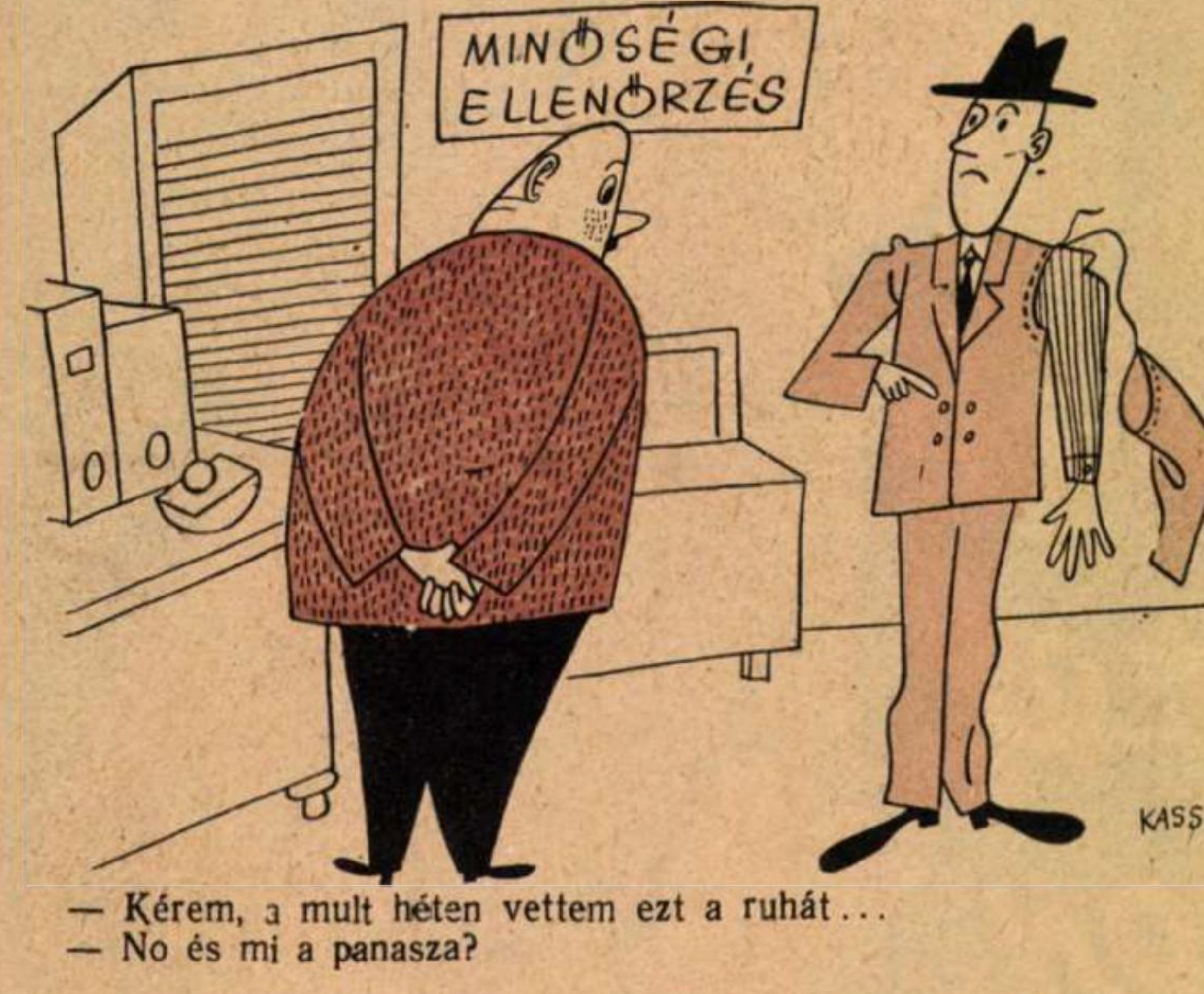

— Kérem, a mult héten vettem ezt a ruhát...
— No és mi a panasza?

A Kuznyecov-mozgalom diadala

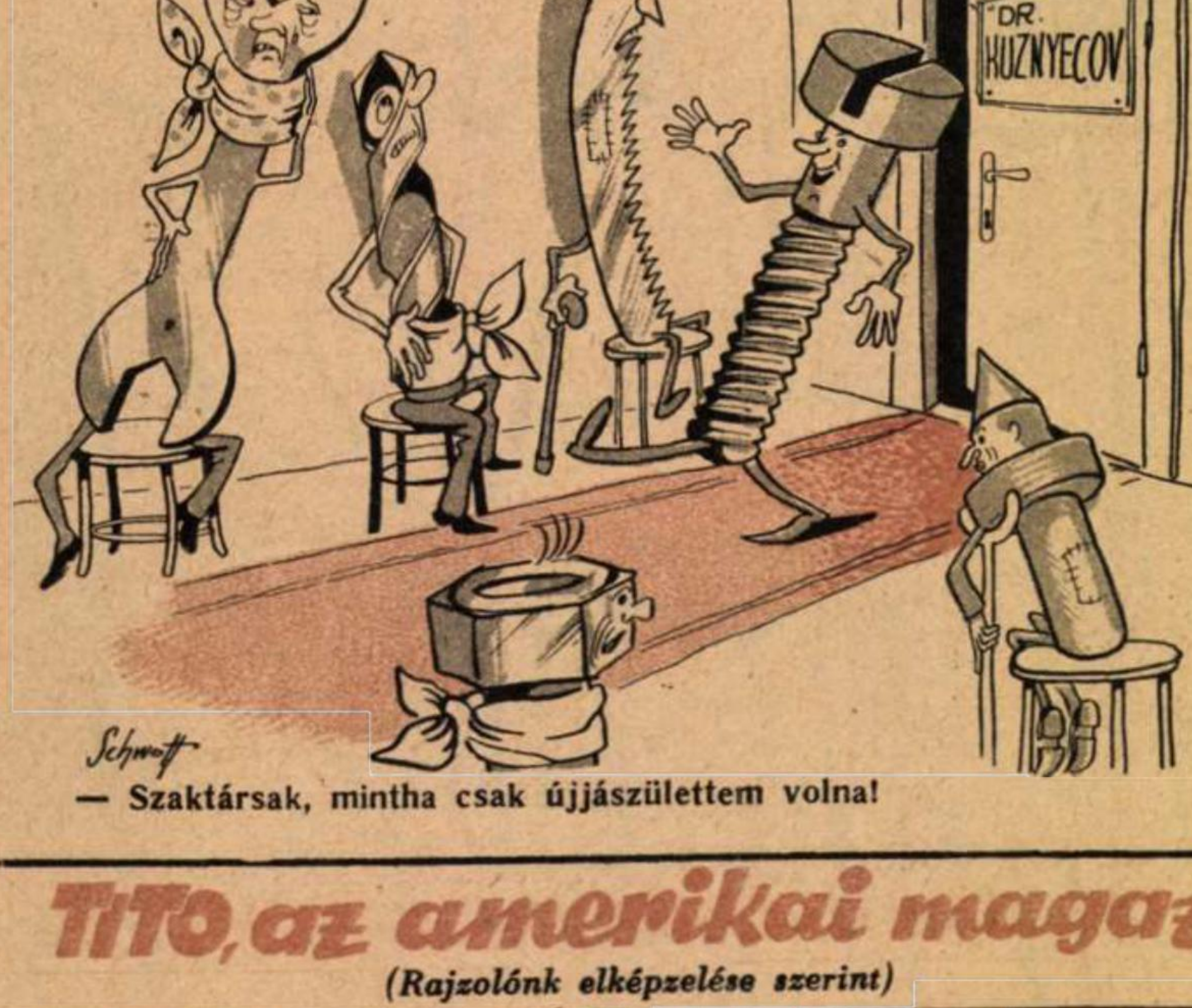

— Szaktársak, mintha csak újjászülettem volna!

A KAPU DIKTÁTORA

Gondos bácsi portás volt. A legemeltebb fejű, legméltóságosabb, legkötelességteljesítőbb fajtából. Olyan ember, aki egyszerűen nem értette meg, hogy nem ő a világ közepe.

— Hova akar menni? — Megmondtam. — Kihez? — Közöltem vele. — Kerekes elvtárs nincs benn. — Akkor a titkárnőjéhez szeretnék... — Értekezleten van. — Talán találok valakit az osztályon... — Milyen ügyben? — Elmondtam elejétől végig és elindultam a lépcsőház felé. De Gondos bácsi nem lett volna hű önmagához, ha nem áll az utamba. — Igazolvány? — Megmutattam. — Nem jó. Fényképes nincs? — Fényképeset vettem elő és újra néhány bátortalan lépést tettem a lépcsőház irányába. — Hohó! Várjon, előbb telefonálok. — Nyugodt ember vagyok, tehát nem vertem le a sapkáját, nem téptem ki fejéről a hajszálakat egyenként, pedig ez mind, mint egy-egy jó megoldás, már régen eszembejutott, hanem vártam, míg a harmadik tárcsázásra jelentkezett az osztály és Gondos bácsi leadta rólam az információt. — Itt van egy ember, valami zavaros üggyel (a napnál is világosabban mondtam el neki) és Kerekes elvtársat keresi. Küldjem fel? — aztán elvette fülétől a kagylót és úgy közölte velem, mint valami újdonságot: — Kerekes elvtárs nincs benn. — De valaki csak van azon az átkozott osztályon!?... — Gondos bácsi letette a kagylót. — Ja, ha maga mindjárt idegeskedik és nem hagyja az embert lelkiismeretesen dolgozni! — Ezt úgy mondta, olyan lemondó mosollyal, mint aki végérvényesen csalódott az emberi nemben. — Felmehetek végre? — Nem. — Miért nem? — Mert nem tudom kihez megy. — Megmondtam már: akárkihez az osztályon. — Ja, kérem, akárkihez nem lehet feltelefonálni. — Hát akkor telefonáljon Sarlós elvtársnak. Ő ott dolgozik. — Sarlós elvtársnak... — már kereste is a számot. — Milyen ügyben?...

És így tovább. Némi változtatással, de minden beszélgetésünk ilyen keretek között zajlott le. Egyszer aztán Gondos bácsit, mert portásként igen jó munkaerőnek bizonyult, magasabb funkcióba helyezték. Anyagbeszerző lett. Ilyen minőségben találkoztam vele, amint mindketten ugyanabba a gyárba igyekeztünk. Ő egy gondolattal előbb érkezett, hát végighallgathattam társalgását a portással.

— Neve? — Gondos Alfréd. — Hová akar menni? — Be a gyárba, de sürgős dolgom van. Sietek. — Kihez? — Valakit majd csak találok. — Milyen ügyben? — Ahhoz magának mi köze? Mégis csak furcsa, hogy dolgozó embereket feltartanak a munkájukban! Engedjen be! — Előbb feltelefonálok. — Nahát, ez felháborító! — tajtékzott Gondos bácsi és segélytkérően hátranézett ránk, akik a háta mögé sorakozva vártuk a bebocsátást. — Felháborító! Ez a portás a fejlődés útjában áll. A szocializmus építésének ellensége. Mi mindnyájan munkaversenyben vagyunk...

Ekkor találkozott a pillantásunk. Megismert. Először elsápadt, aztán diadalmasan rámmutatott:

— Ez az elvtárs ismer engem. Valamikor én is portás voltam. Hát mondja, így végeztem én a dolgomat?

Mit tehettem mást? Ráhagytam. Valóban ő máskép végezte a dolgát. A mögöttem állók jóindulatúan bólongattak. Nem akartam elrontani illuziójukat, hát csak most mondom meg: Gondos bácsi valóban máskép végezte a dolgát. Sokkal rosszabbul.

A portásokkal eddig is hadilábon álltam. Ez a cikk nekem már se nem árt, se nem használ. Megírtam. És most... utánam az özönvíz.

Országh György

A TÜKER nem tartja be pontosan a szállítási határidőket

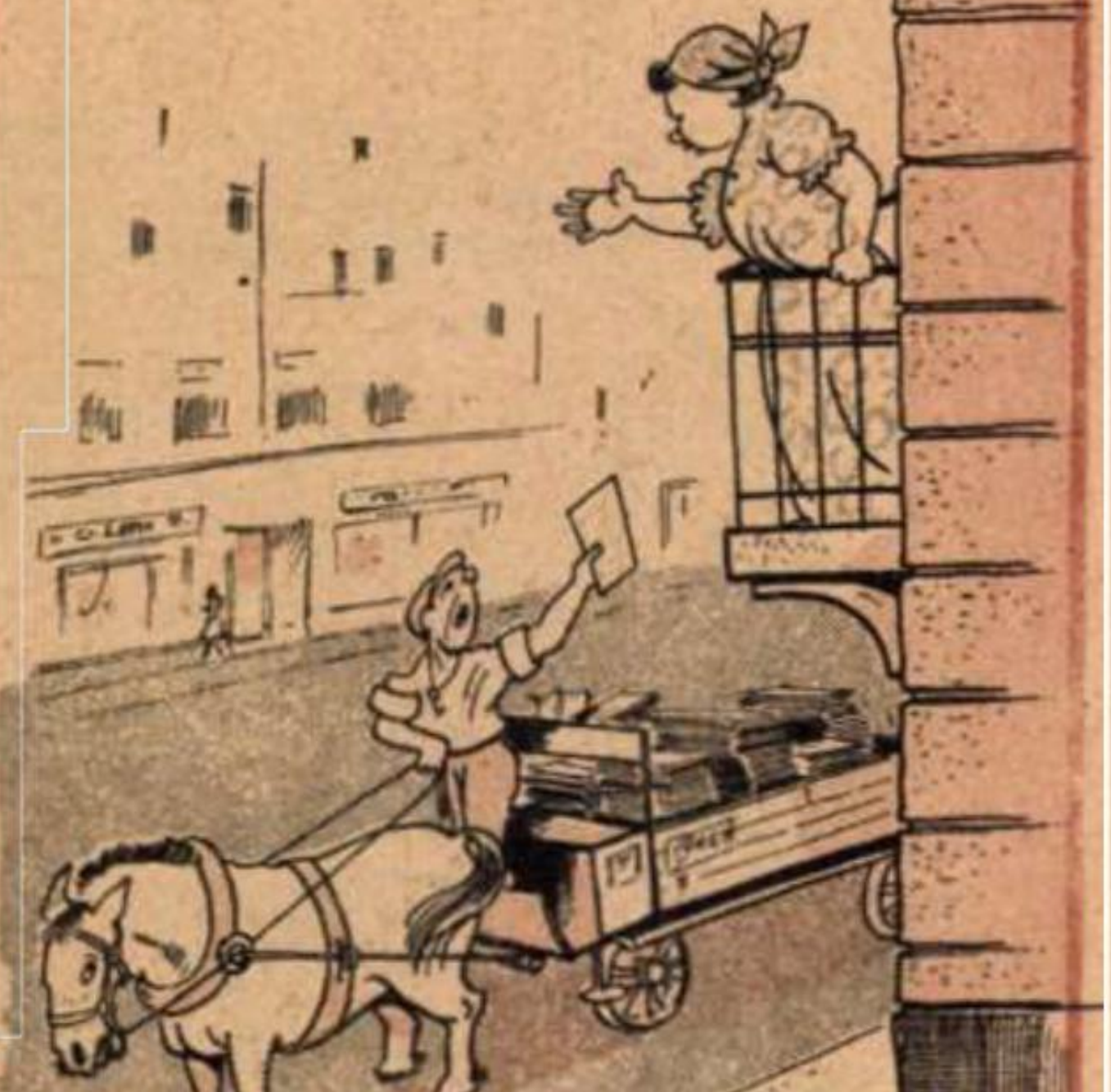

— Még mindig nem hozzák a fát?
— Értesítést hoztunk hogy mikor hozzzuk!
— Vigyék a pincébe!

TITO, az amerikai magazinok sztárja

(Rajzolónk elképzelése szerint)

(Újsághír: Titót minden lehető helyzetben lefényképezve népszerűsítik a nyugati képeslapok.)

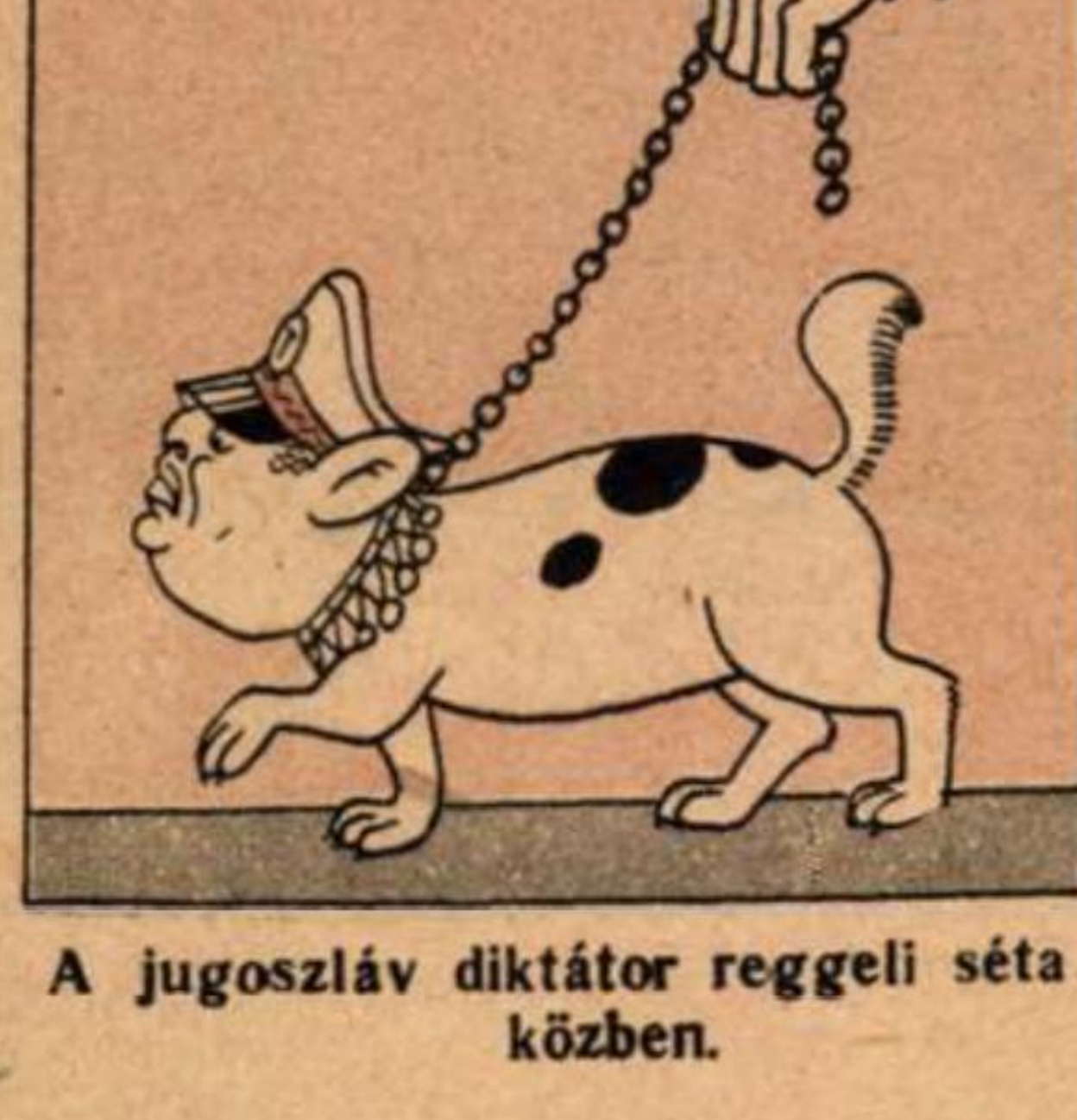

A jugoszláv diktátor reggeli séta közben.

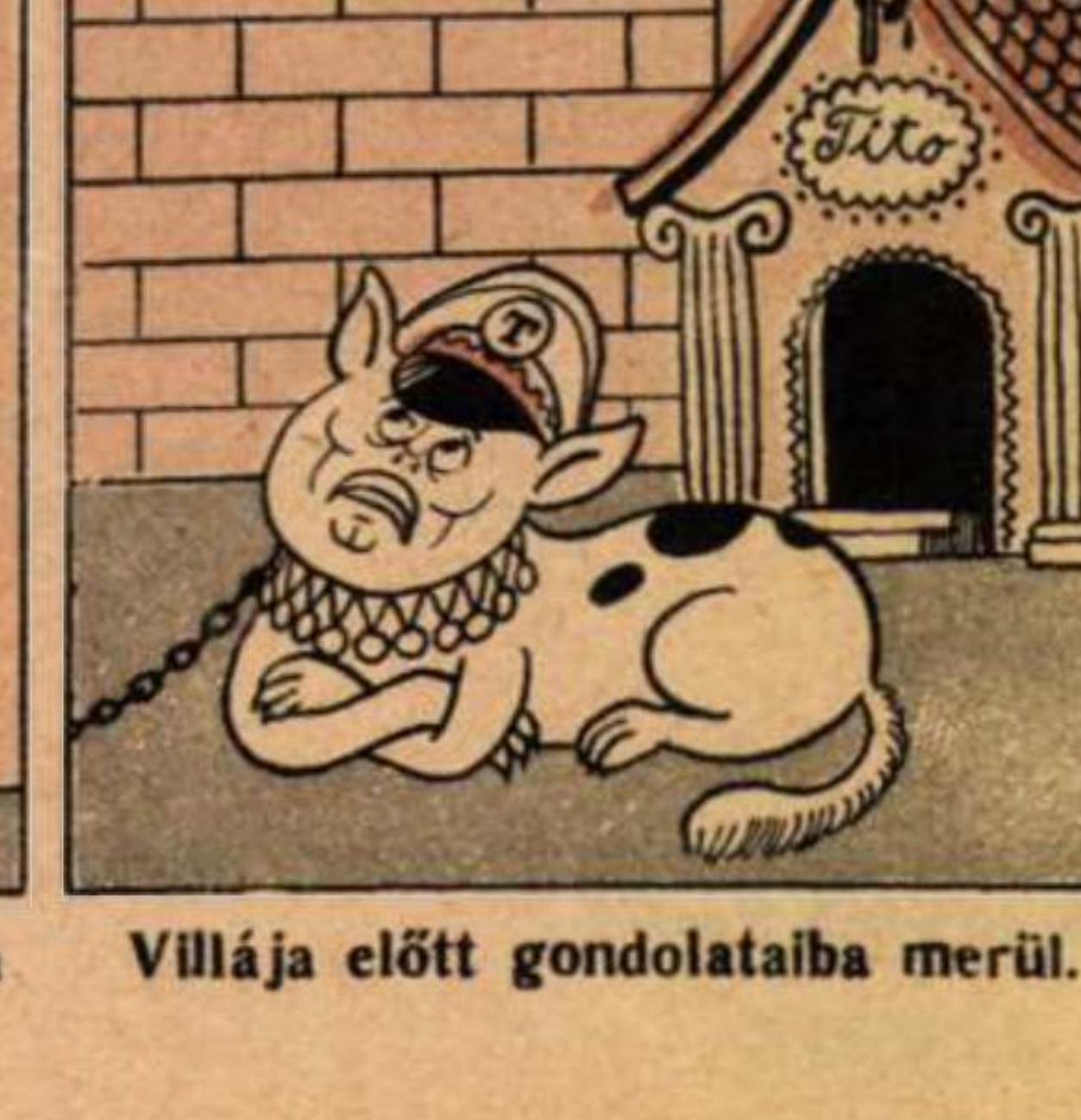

Villája előtt gondolataiba merül.

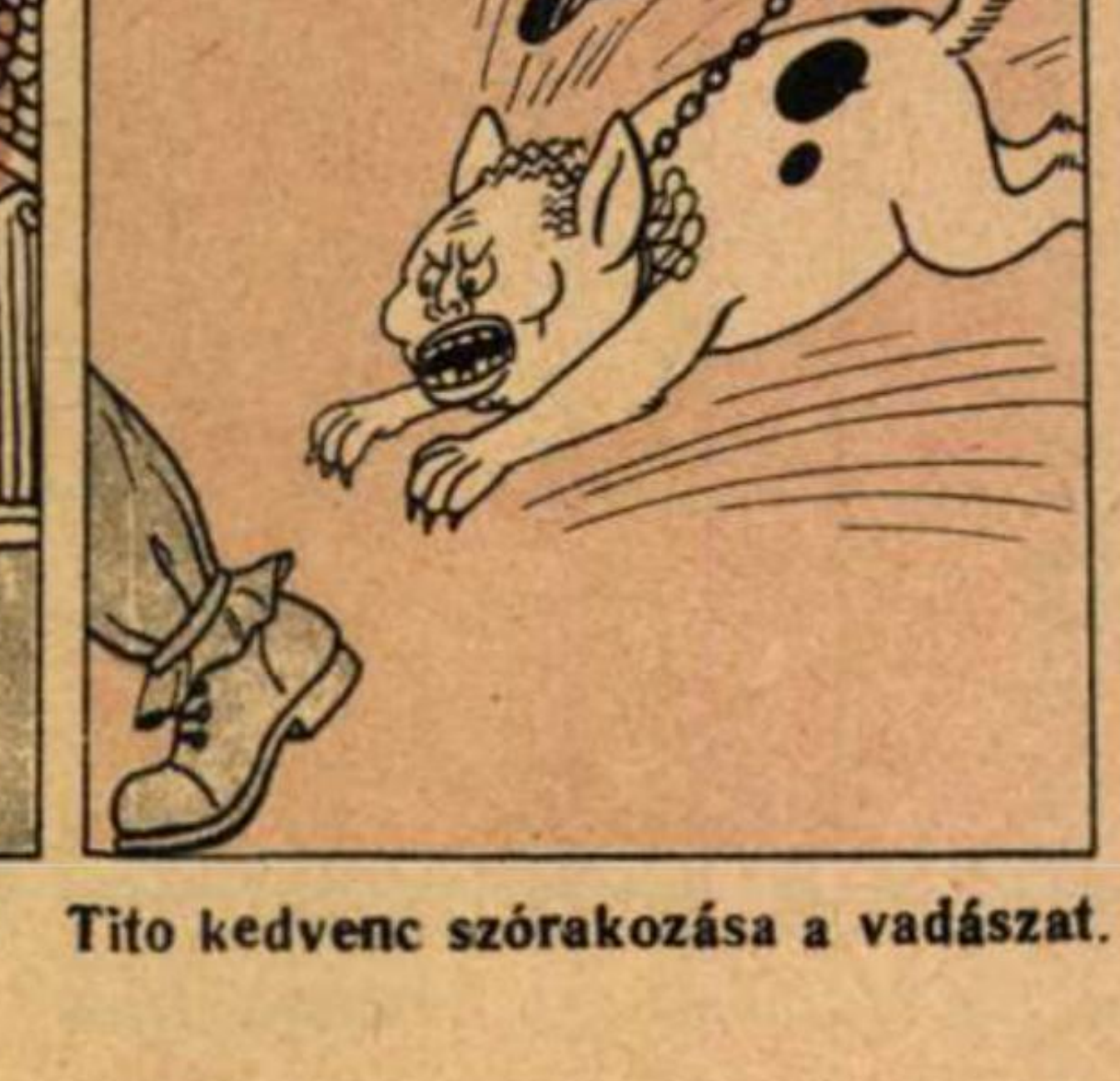

Tito kedvenc szórakozása a vadászat.

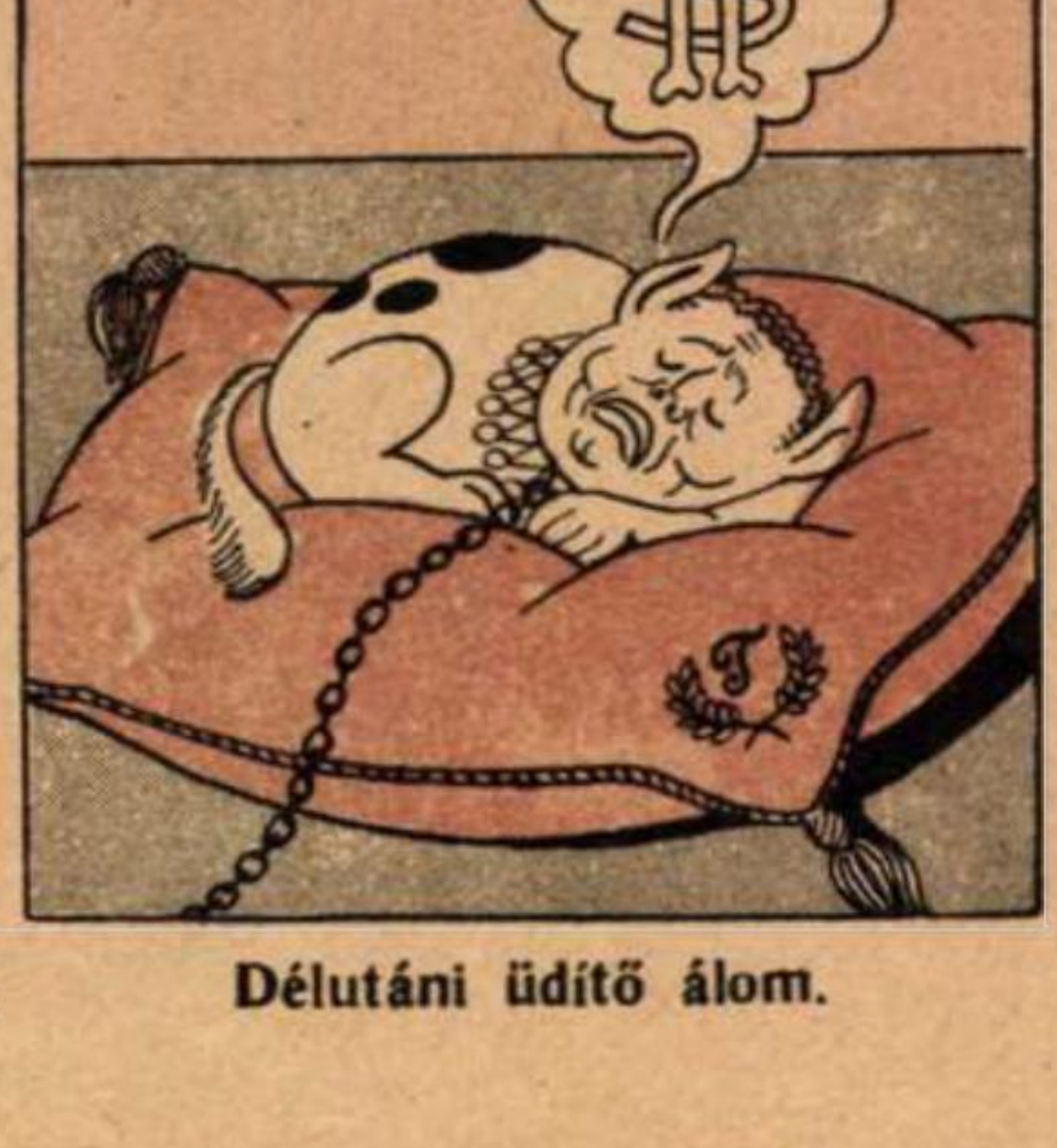

Délutáni üdítő álom.

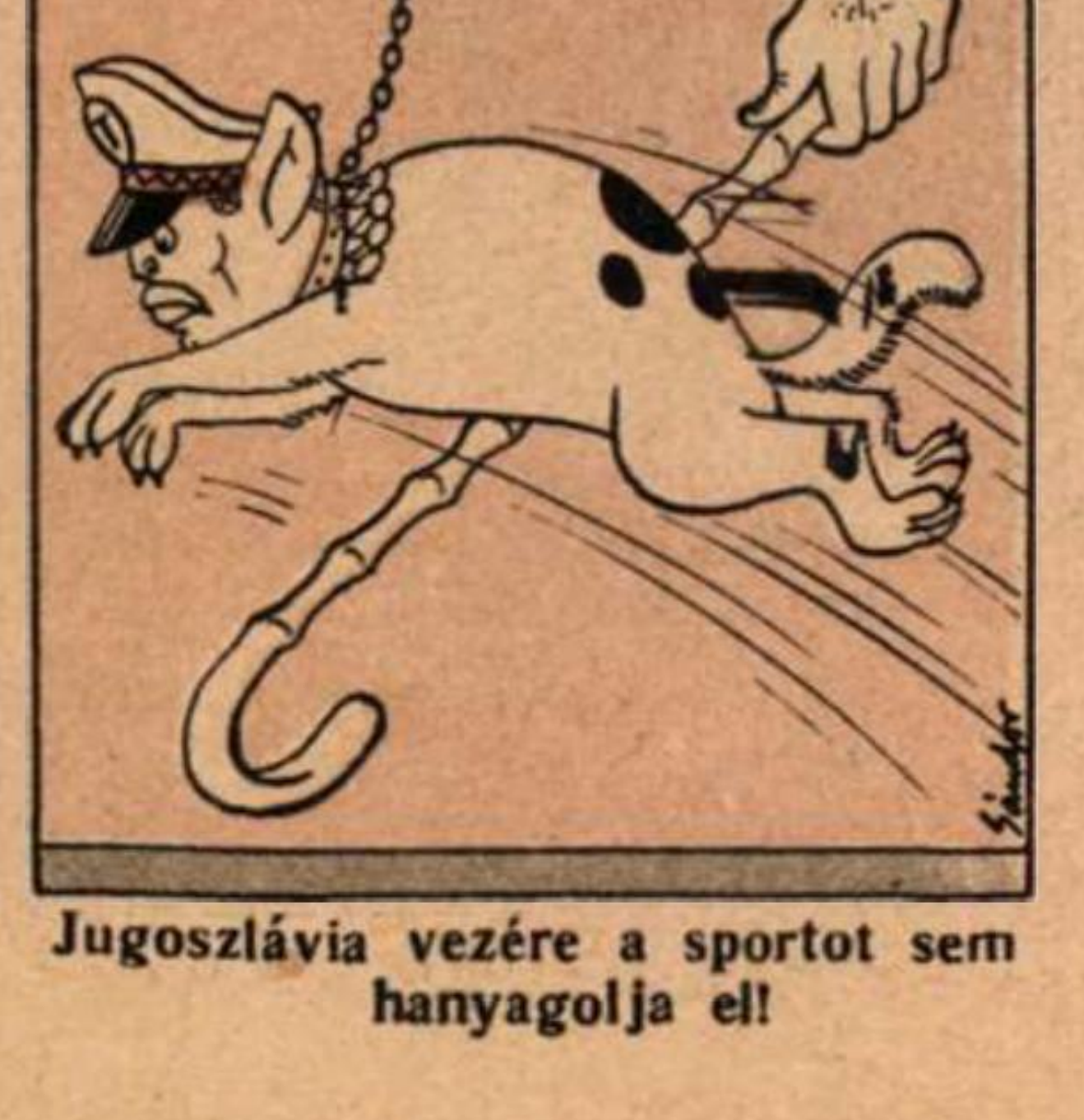

Jugoszlávia vezére a sportot sem hanyagolja el!

Darvas Szilárd:

A csodacipő

AKTA
AKTA
AKTA

(Igaz mese)

Hol volt, hol nem volt, talán még az Óperenciás Tengeren is túl, de a Nemzeti Színházon innen, pontosan a Szikra Lapnyomdában élt egyszer egy jóságos szedő, akit Tupy Györgynek hívtak. Időnként bizonyos fokig fájtak a lábai, mert a betűszedés olyan mesterség, hogy ha az ember a feje tetejére áll, akkor is csak a lábain állva végezheti.

No egy napon így kiáltott fel ez a Tupy György:

— Egy életem, egy halálom, elmegyek megkeresni a mesebeli magasszárú cipőt, amit ha az ember felránt a lábára, játszva kiszedi a hétmérföldes könyveket is.

Ment, mendegélt és így érkezett el a Szakszervezeti Bizottság kertjébe, ahol szebbnél szebb utalványok nyíltak. Leszakított egyet és a kezében vitte tovább, pedig, amint majd a későbbiekből kitűnik, nyugodtan a kalapja mellé tűzhette volna.

Ment az utalvánnyal és meg se állt a nádfedelű Divatcsarnokig, ott azonban elébe állt egy kókumfitty garabonciás ember és azt mondta:

— Itt nem terem a te számodra cipő, eredj oda, ahol a Szikrának lerakata van.

Ment, mendegélt Tupy György, mígnem kiderült, hogy a Szikrának nincs lerakata...

*

Szívesen folytatnám kis olvasóim a tündérmesék stílusában ezt a valóságból ellesett kis történetet, de akkor sosem lennék készen, hiszen csak az ügyben szereplő törpék több tucatra rúgnak, hogy az óriásokról ne is beszéljek. Épp ezért rövidre fogom a mondókámat és elárulom, hogy Tupy Gyurka mesebeli vándorlása közben a következő óperenciás helyeken fordult meg, legalább kétszer-háromszor:

a kacsalábon forgó Tanácsházán,
a hencidai megyei Tanácsnál,
a boncidai kerületi Tanácsnál,
a Trefort-hegyi elvarázsolt rendelőben,
a saját kis nádfedeles üzemében,
és még ahol csak lehetett.

Igy rugdalta őt ide-oda a Hétfejű Bürokrácia, aki tintát eszik és aktát okád. Addigra már sok mindene volt Tupy Györgynek: éjjel szedett bűvös beteglapja, három olyan igazolványa, amelyek mindegyike magától kiugrott a zsebből — de mindeme varázsszerek kevésnek bizonyultak, pedig a végén már ő is kacsalábon forgott.

Kiderült ugyanis Tupy Gyurkáról, hogy ő Alagon lakik, tehát ott kell keresnie a mesebeli magasszárú cipőt, mert a fővárosi tündérek csak budapesti ügyekben illetékesek.

*

De Tupy Gyurka nem csüggedt. Vett két hamuba sült pogácsát a Közért-nél és újból nekivágott a Fővárosi Tanácsnak. Egy öreg, százhúszéves írnoktól azt a fővárosi tanácsot kapta ugyanis, hogy keresse meg ott Feledy elvtársat, vagy Zsadányi elvtársat. Igenám, de a Hétfejű Bürokrácia egyet fújt és mire Tupy Gyurka odaért, az összes illetékesek házon kívül voltak. Am egy jóságos gépírónőnek megesett a szíve a vándorlegényen, aki időközben úgy megöregedett, hogy a kislányt a kedvenc öregapjára emlékeztette. Épp ezért a lányka egyet fújt és visszavarázsolta neki Feledy elvtársat, aki hirtelen házon belül lett és mielőtt még a Hétfejű Bürokrácia megakadályozhatta volna, szörnyű morgás közben akkora bakancsot javasolt Tupy Gyurkának, hogy a Tündérlaki Tanácsnál is kénytelenek voltak hitelesíteni, ahova persze újra el kellett mennie.

Igy jutott végülis célhoz Tupy György, amiből az a tanulság, hogy az akarat mindig diadalt arat és a mesebeli magasszárú cipőt bárki játszva megszerezheti, ha közben hajlandó két másikat elkoptatni.

Egyes újítási megbízottak figyelmébe!

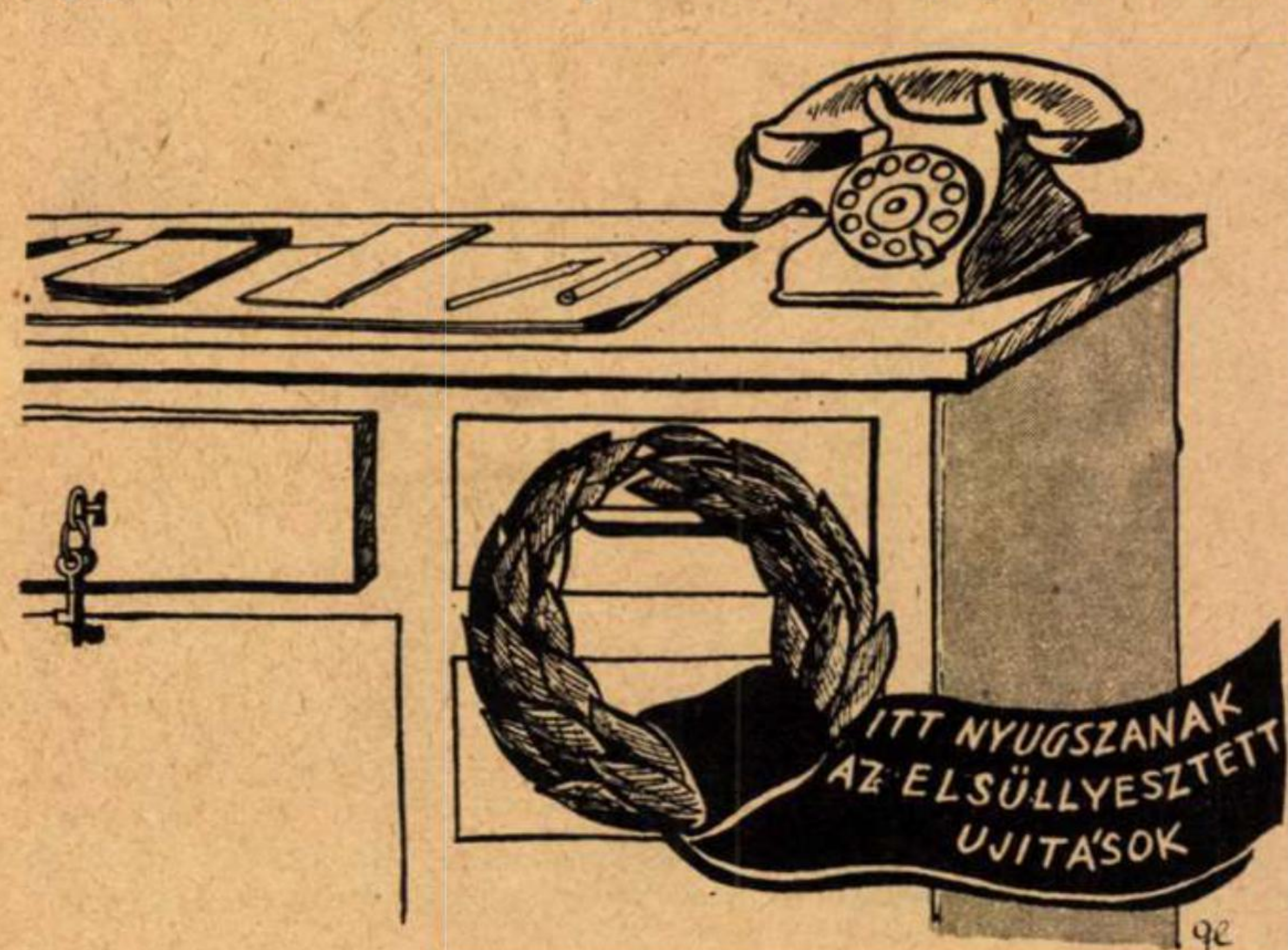

KIVÁNCSI ÖN

arra, hogy az új totókulcs-táblázattal hogyan kell játszani?

MINDENT MEGTUD,

amit ezzel kapcsolatban tudnia kell, ha felkeresi a Sportfogadási Osztály hivatalos kirendeltségeit:

VI., November 7.-tér 4.
VIII., Rákóczi-út 73.
V., Szt. István-krt. 27.
VIII., Üllői-út 6.
VIII., József-krt. 2.
VII., Somogyi Béla-út 1.

vagy levélben kéri a totókulcs megküldését közvetlenül a Sportfogadási osztálytól (Bp., V. József A.-u. 2—4. sz.).

Tippelését megkönnyíti, esélyeit megnöveli,

ha a totókulccsal játszik.

Ravasz náci tábornokok

(Náci tábornokokat vesznek be az atlanti hadseregbe, mint a szovjetellenes háború szakértőit.)

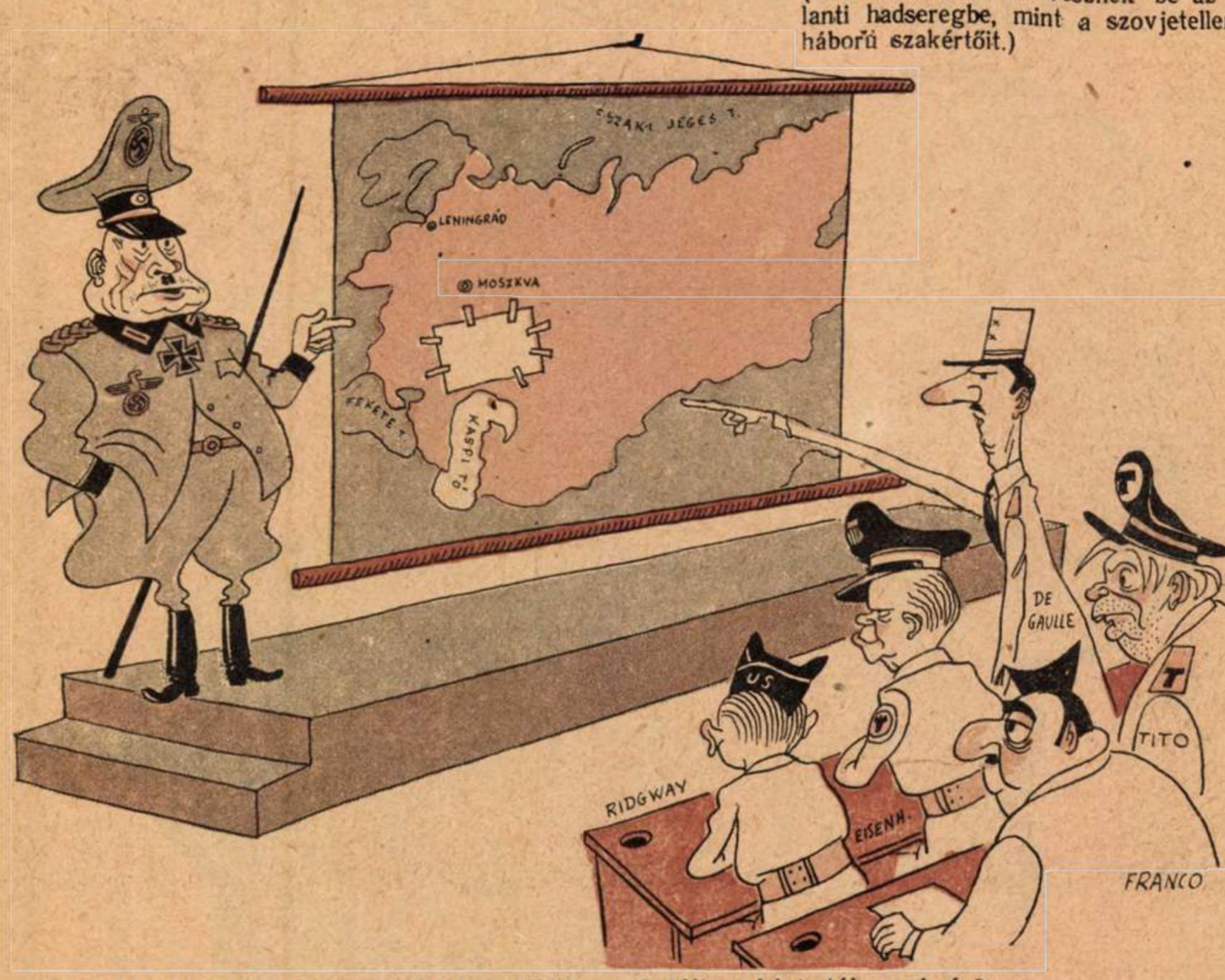

De Gaulle: Miért ragasztotta le a térképen Sztálingrádot, tábornok úr?
Náci tábornok: Mert ha meglátják Sztálingrád nevét, vége a szakértői tekintélyemnek.

Ünnepélyesen fogadják az új jelentkezőket

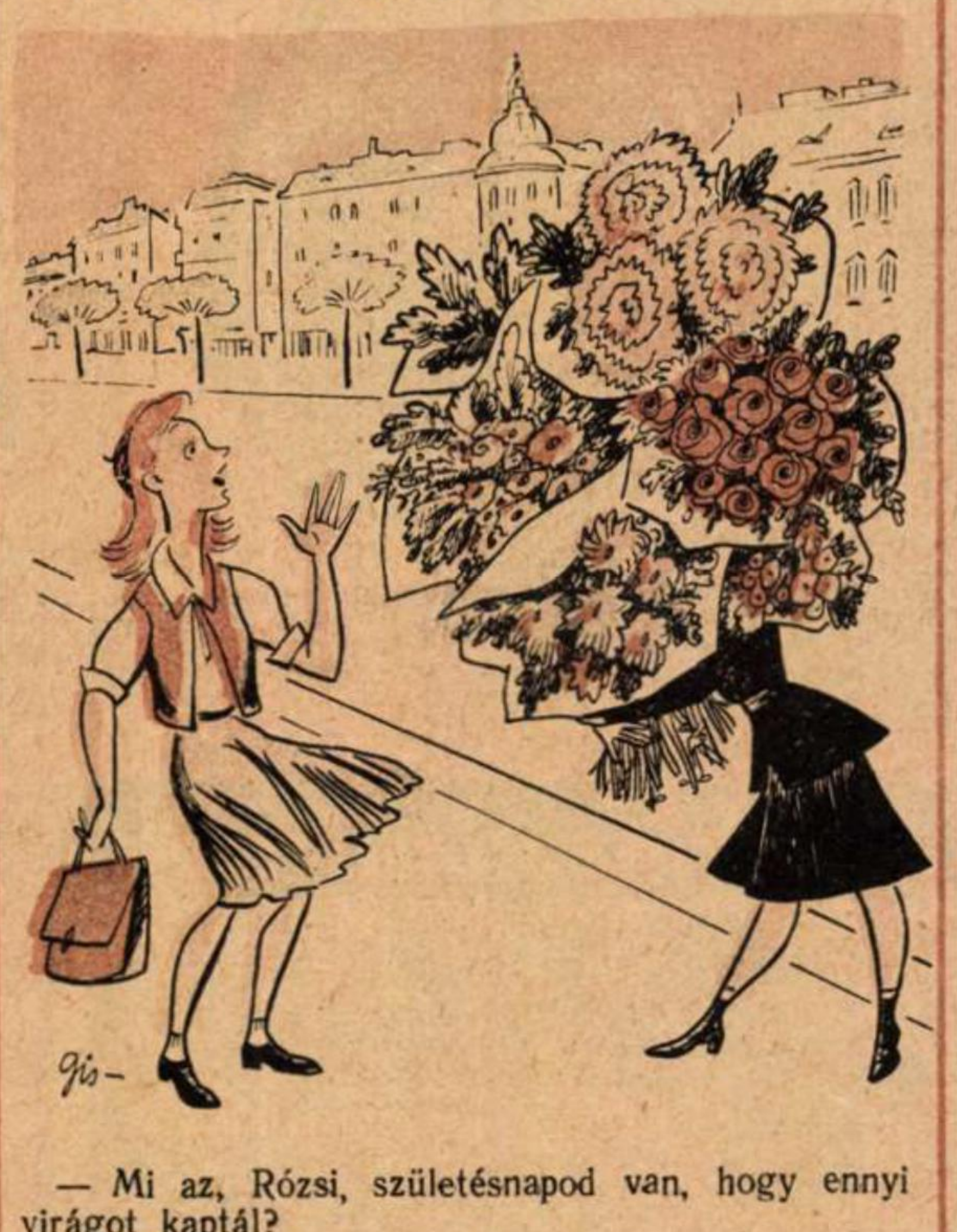

— Mi az, Rózsi, születésnapod van, hogy ennyi virágot kaptál?
— Dehogy, ipari tanulónak jelentkeztem.

A fegyvergyáros rémes álma

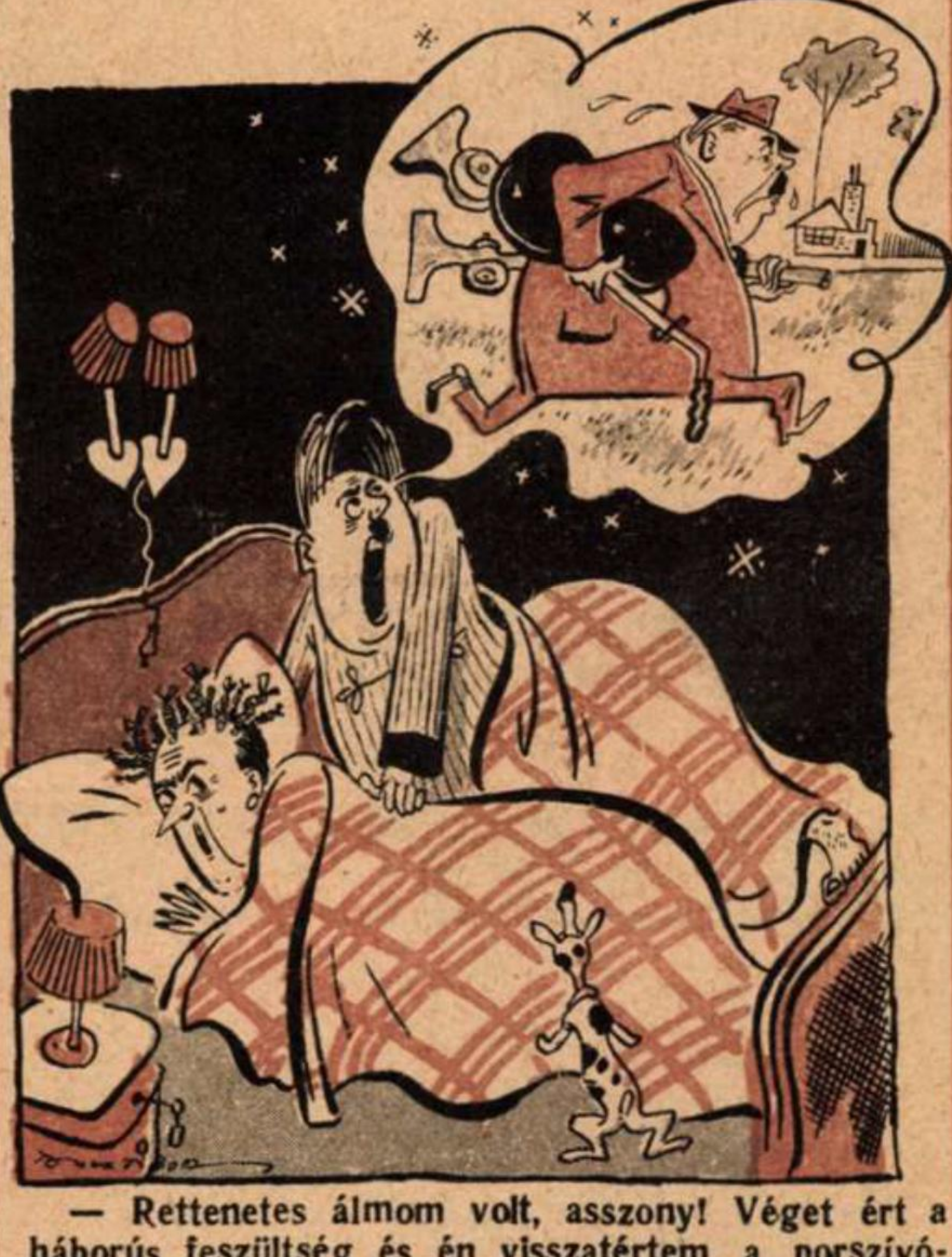

— Rettenetes álmom volt, asszony! Véget ért a háborús feszültség és én visszatértem a porszívószakmára...

Ridgway bemutatkozik

Mint ismeretes, az ENSZ katonai személyzetének négy tagja egy tehergépkocsin behajtott a keszoni semleges övezetbe s ezzel ismét megsértette a keszoni övezetről szóló semlegességi egyezményt. A koreai néphadsereg összekötő tisztjei átadták a négy katonai személyt az amerikaiaknak.

Az átadás alkalmasint így folyhatott le:

— Ridgway tábornok, átadjuk önnek azt a négy katonai személyt, akik megsértették a keszoni övezet semlegességét

— Átveszem őket.

— A semlegességi övezet megsértését az említett személyek maguk is beismerték.

— Értem.

— Reméljük, Ridgway tábornok, hogy ezt a provokációt nem fogja letagadni, hiszen ez a napnál világosabb tény.

— Örvendek uraim. Ridgway tábornok vagyok.

— De miért mutatkozik be? Hiszen mi ismerjük önt!

— Mert ha azt hiszik, hogy én a napnál világosabb tényeket nem fogom letagadni, akkor önök nem ismernek engem.

Október 4-én lesz a Ludas Matyi olvasói értekezlete

A Ludas Matyi szerkesztősége eredetileg szeptember 27-re tervezte olvasó-értekezletét. Ez a baráti összejövetel, amelyen meg akarjuk hallgatni olvasóink véleményét lapunkról, október 4-én, csütörtökön délután fél 6 órakor lesz a Magyar Ujságírók Országos Szövetségének székházában (Bp., VI., Sztálin-út 101.)

Kérjük azokat az olvasóinkat, akik erre a beszélgetésre szívesen eljönnének, közöljék velünk nevüket, címüket, hogy meghívókat küldhessünk.

Így lesz a papírból vasbeton

KÖLCSÖNJEGYZÉS
Kovács Pál 1400
Vágó Rózsi 950
Benedek Éva 1300
Dési Dénes 2000
Bálint Ede 1500
Vn György 2600
Solt Sándor 4100
Alapi Vera 750
Hahn István 1700
Sándor

A NÉPHADSEREG NAPJA

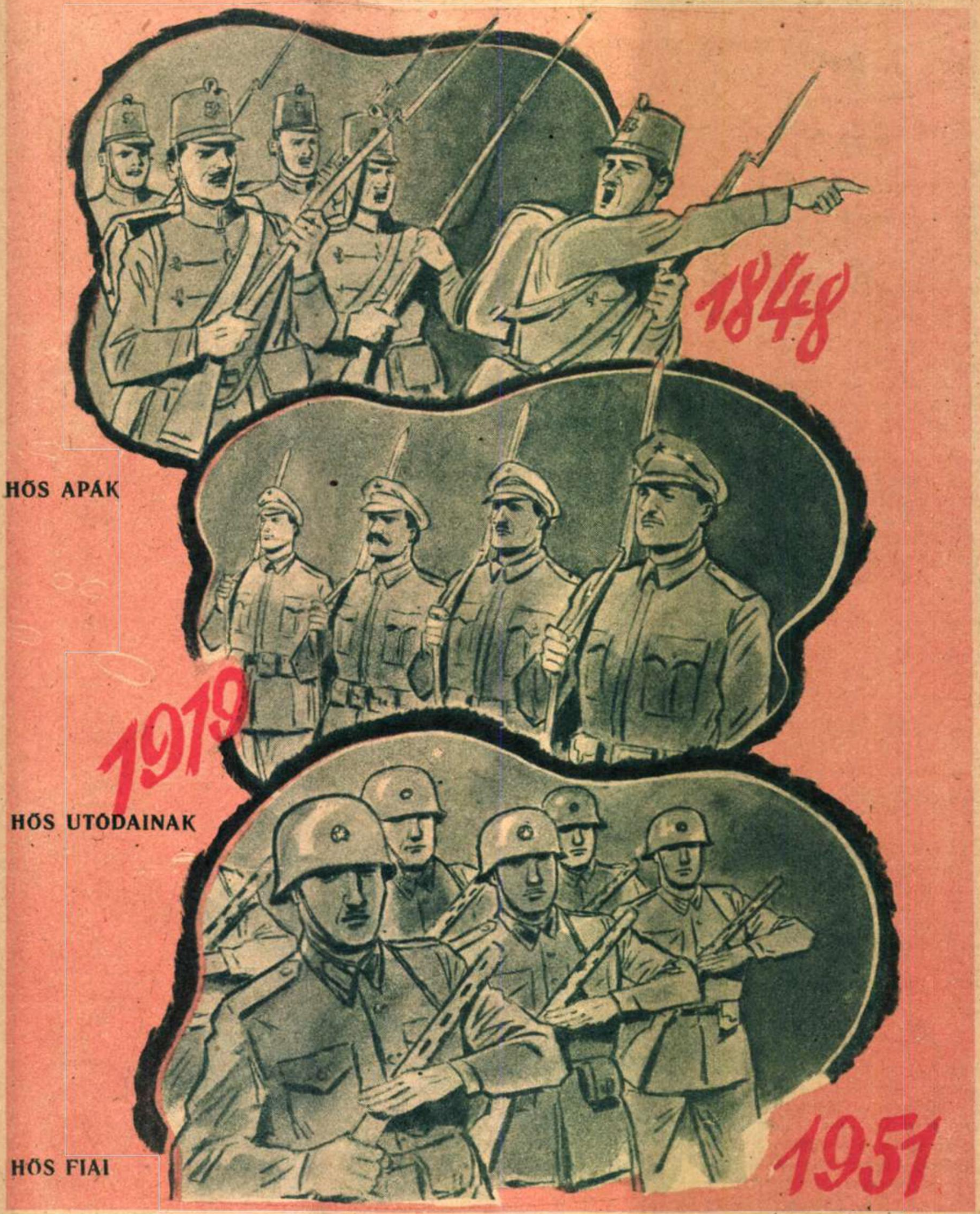
1848
HŐS APÁK
1919
HŐS UTÓDAINAK
HŐS FIAI
1951

Ludas Matyi A SZEMLÉLTETŐ AGITÁCIÓS KIÁLLÍTÁSON

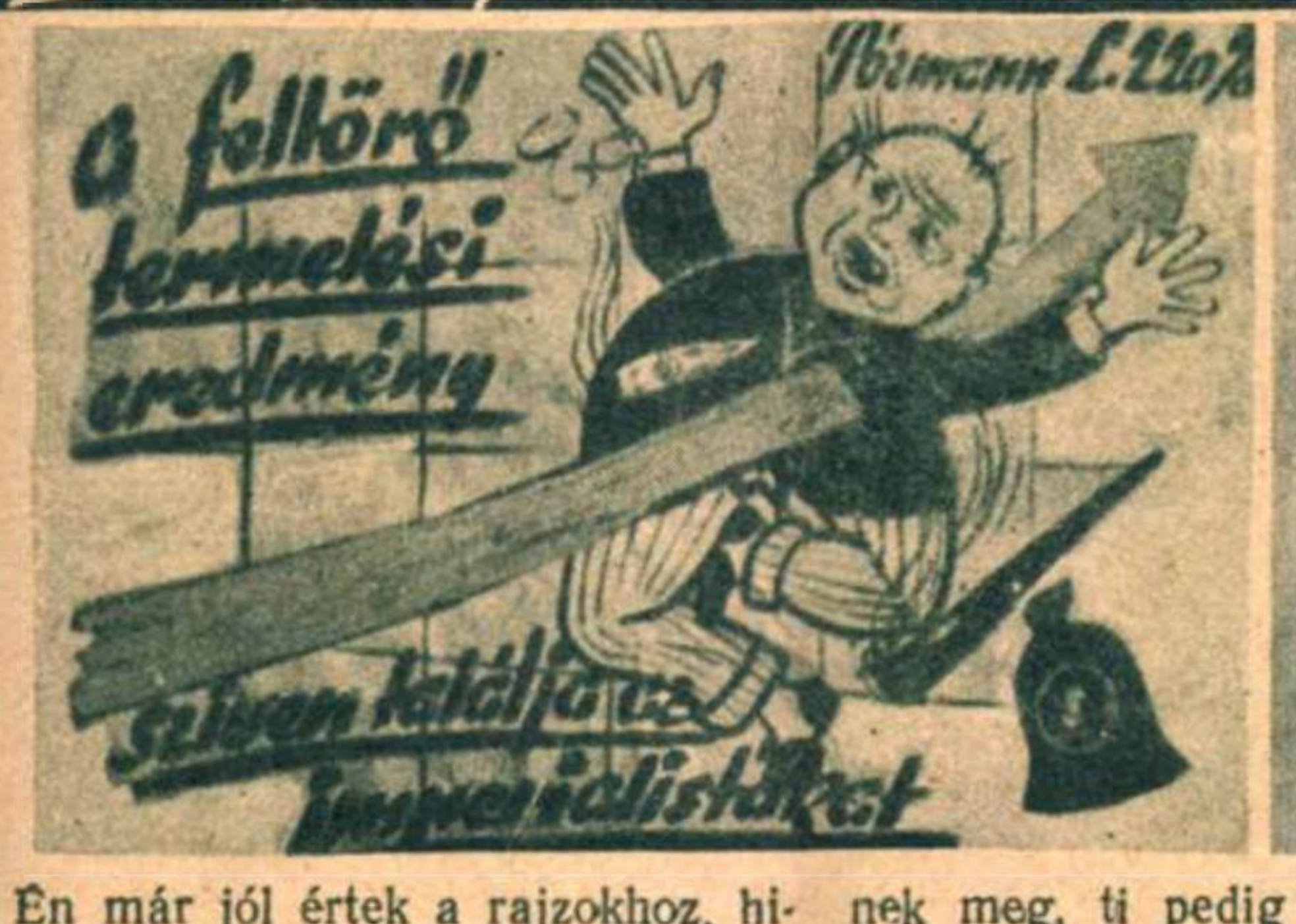
A felkörő termelési eredmény
Szíven találja az imperialistákat

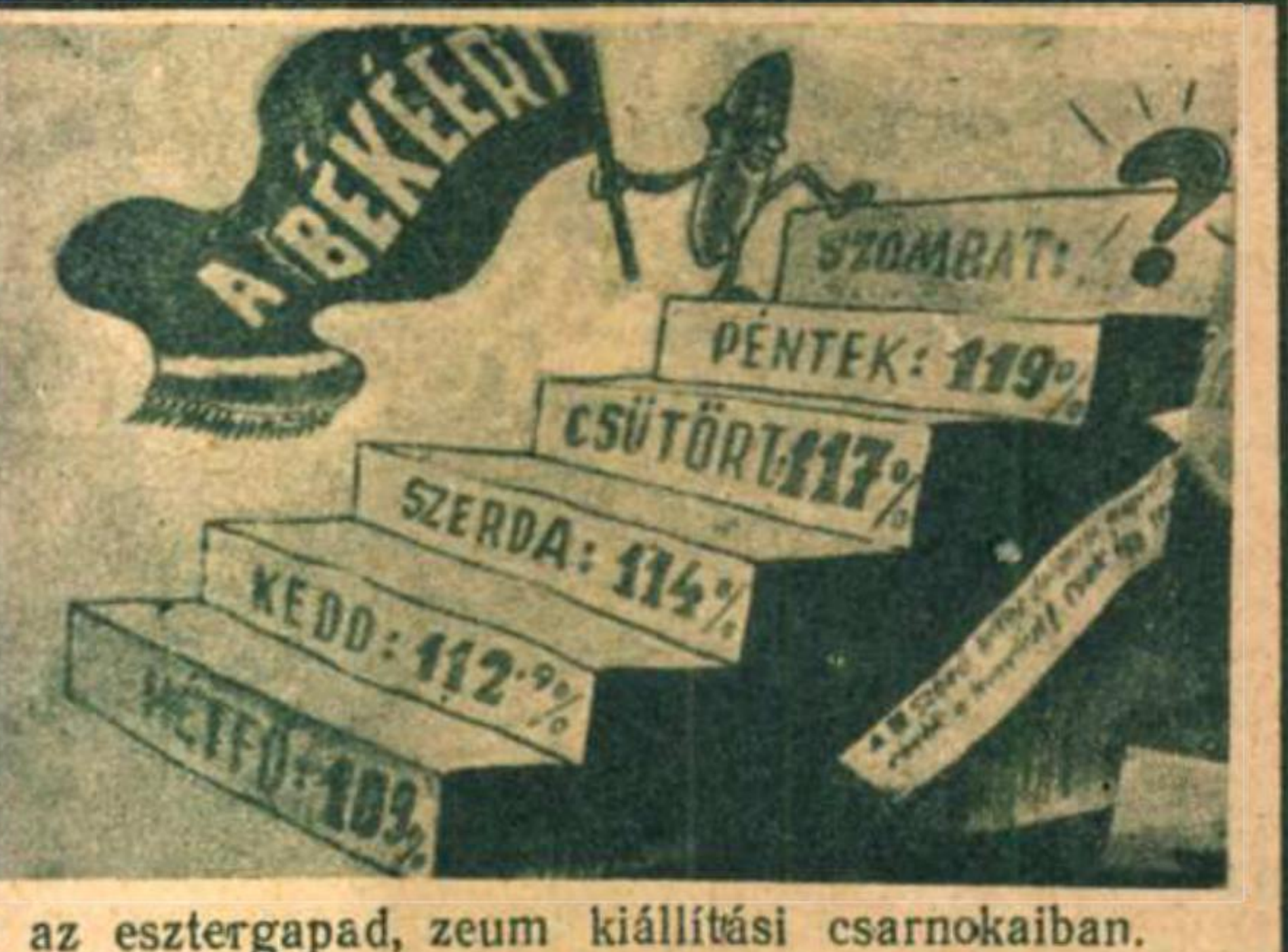
A BÉKÉÉRT
SZOMBAT:
PÉNTEK: 119%
CSÜTÖRT: 117%
SZERDA: 114%
KEDD: 112.9%
HÉTFŐ: 109%

Én már jól értek a rajzokhoz, hiszen több mint hat év alatt rengeteg képet, rajzot közöltem hasábjaimon. Persze, nekem könnyű dolgom van, mert nálam hivatásos rajzolók, festők, írók művei jelennek meg, ti pedig az esztergapad, vagy a hivatali íróasztal mellett rajzoltatok a munkaidő után. Ezért nagyon örültem, amikor rengeteg ötletes, szép rajzot, szellemes feliratot láttam az Iparművészeti Múzeum kiállítási csarnokaiban.

Négy ügyes rajz annyira megtetszett, hogy íme, le is közlöm. Persze még fejlődnötök kell, tanuljátok meg, hogy faliújságra csak helyi eseményeket kell írni. Ha pedig rossz agitációs ötletetek van, akkor az sem segít rajta, ha túlzottan szép dekorálással mutatjátok be.

Remélem, hogy a legközelebbi szemléltető agitációs kiállításra már kiküszöbölitek a kisebb-nagyobb hibákat és megszívlelitek a rendezők kritikáit, amelyeket minden rajzon, plakáton elolvashattok. Én is elolvastam és helyesnek, tanítóerejűnek találtam ezeket a kritikákat. Örültem, hogy sokan voltunk a kiállításon: alig tudtam elférni a ludammal.

Ludas Matyi

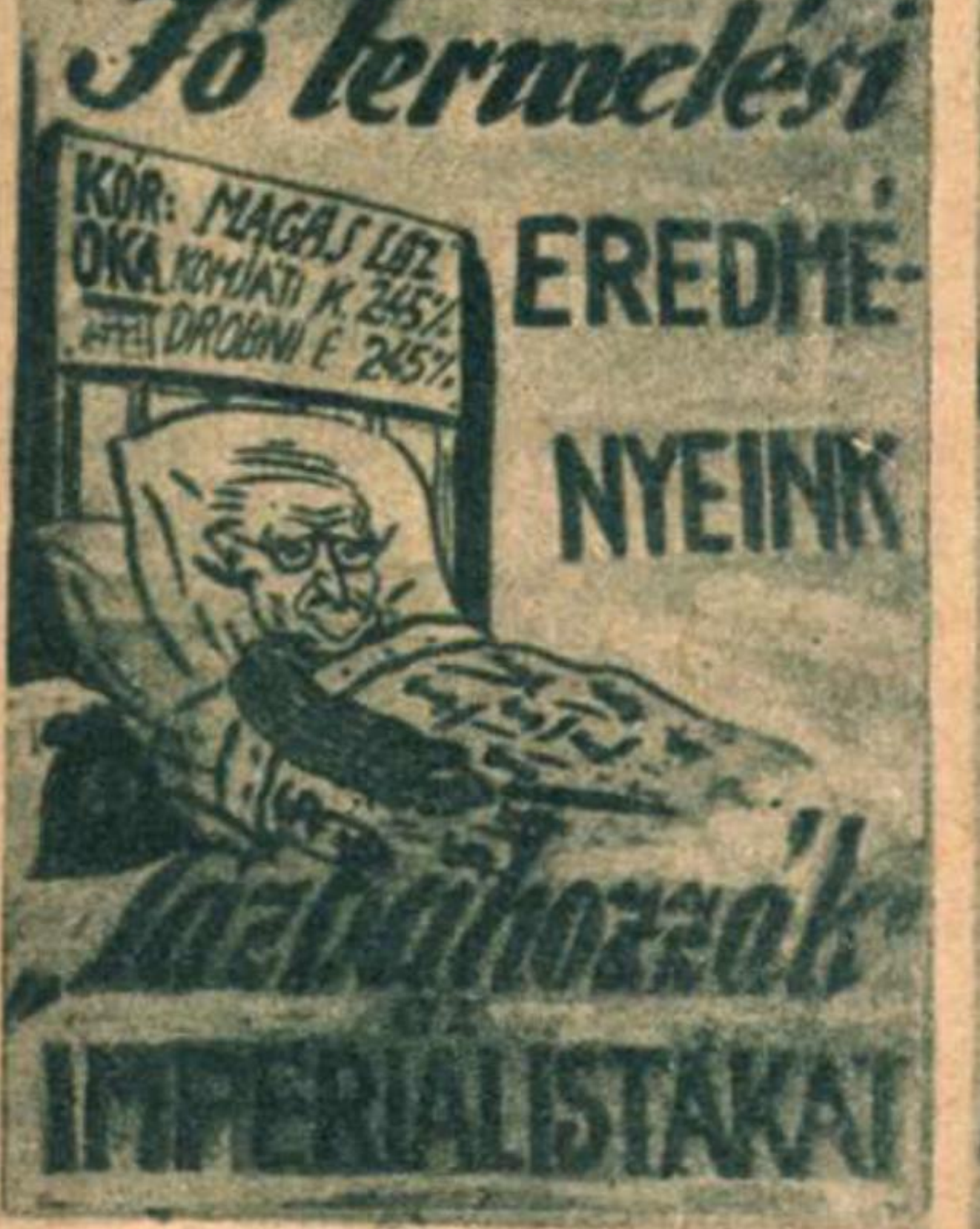
Fő termelési EREDMÉNYEINK
KÓR: MAGAS LÁZ
OKA: KOMJÁTI K. 245%
DROBNI F. 245%
Lázba hozzák az
IMPERIALISTÁKAT

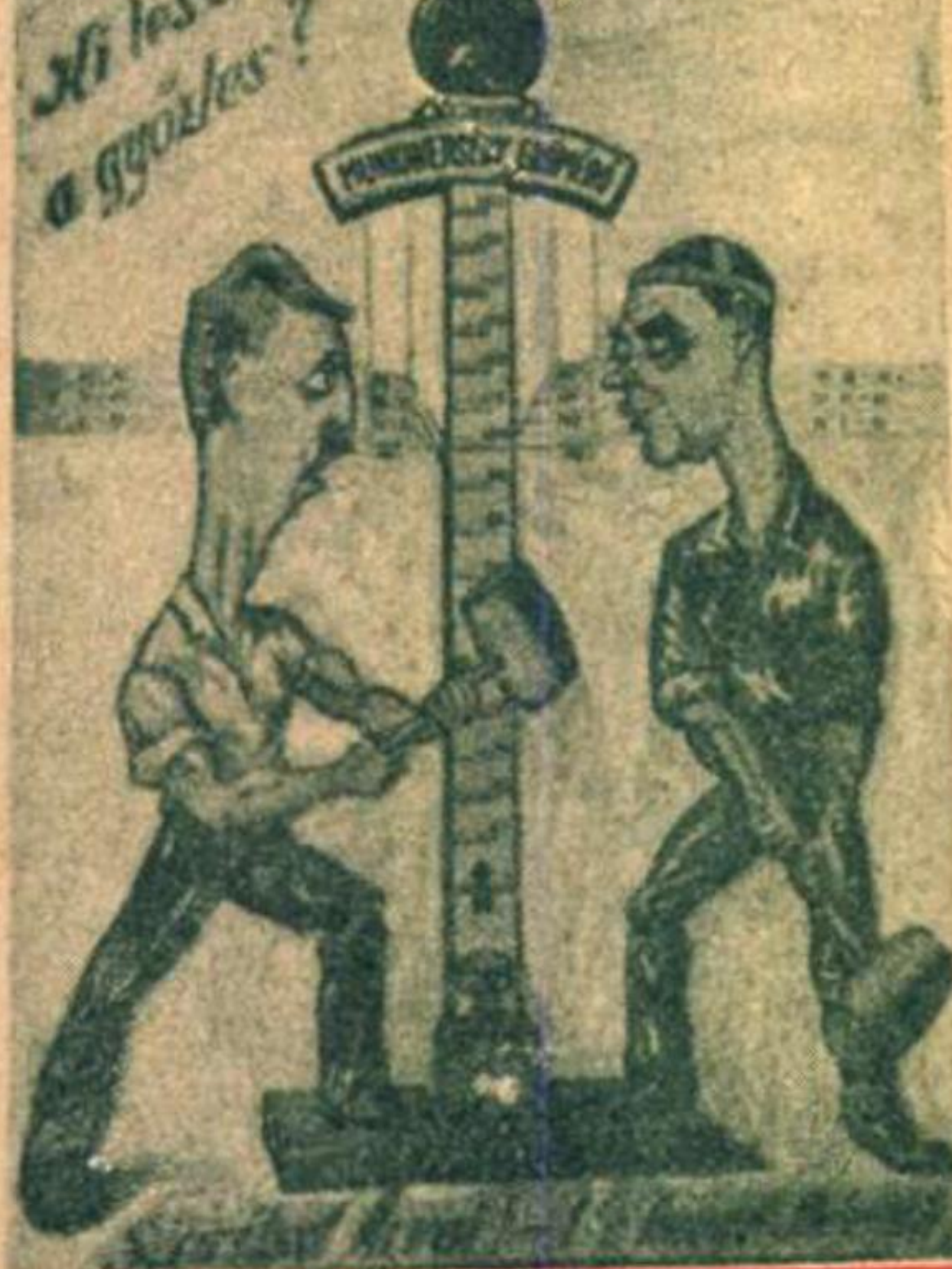
Ki lesz a győztes?

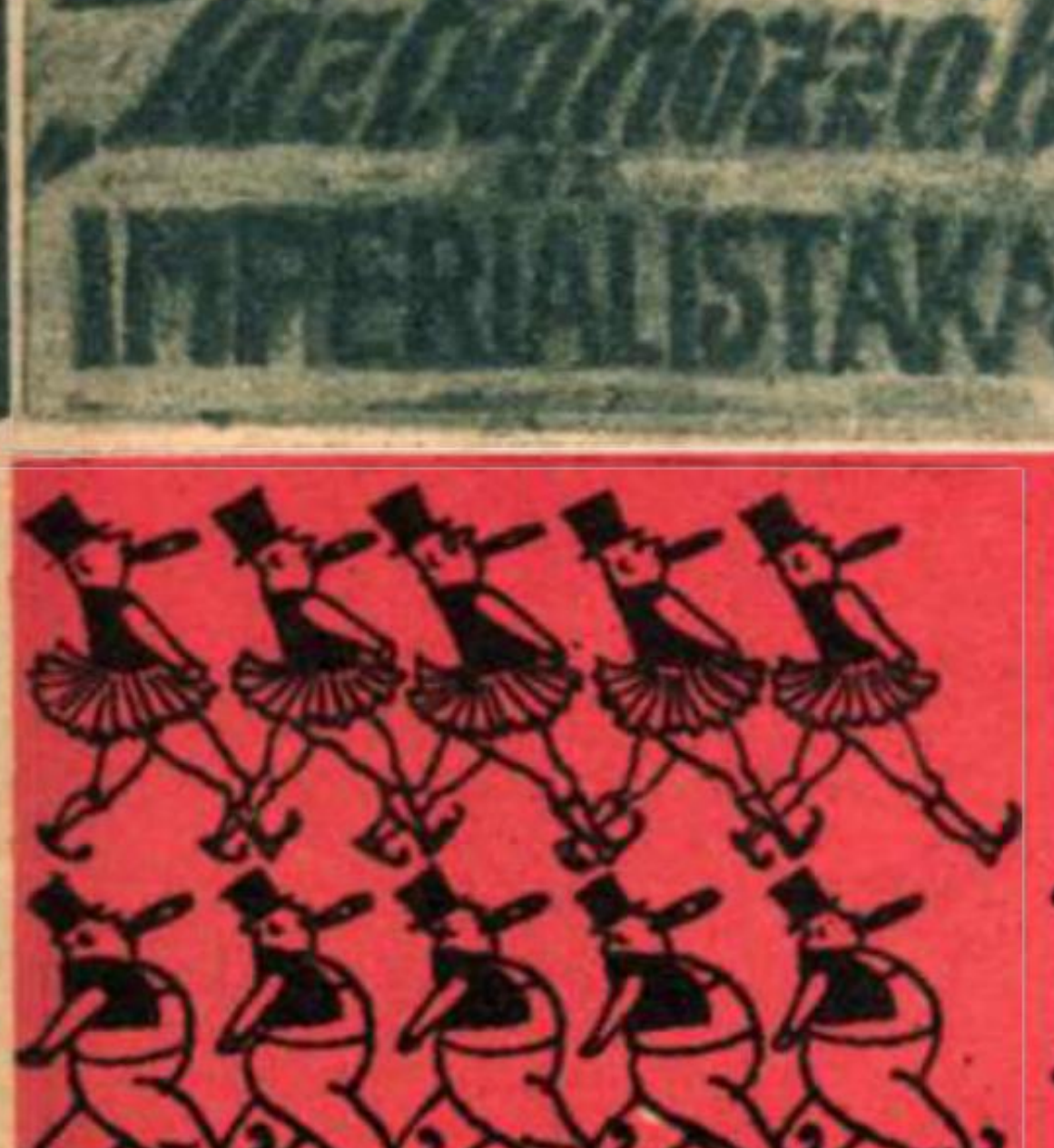

5 török, 5 görög hány ember?
10 új lakáj az Atlanti Szövetségben!

Nyugati illemtan

(Illemtanárnők oktatják az amerikai katonákat a megszállott területeken való helyes viselkedésre.)

TANARNŐ: Miről beszéltünk a mult órán? Brown őrmester fogja megmondani!
BROWN *(feláll)*: Izé... A vendéglőben való helyes viselkedésről.
TANARNŐ: Helyes. Hogy kell viselkedni a vendéglőben?
BROWN: Nem szabad rögtön lelőni a pincért.
TANARNŐ: Miért nem szabad?
BROWN: Mert zajt okoz és zavarja az emésztést.
TANARNŐ: Nagyon helyes. Smith szakaszvezető álljon fel. Hogy viselkedünk az utcán?
SMITH: Nem szabad a nőket gépfegyverrel kényszeríteni, hogy velünk jöjjenek.
TANARNŐ: Hanem?
SMITH: Csak revolverrel.
TANARNŐ: Helyes. Mit csinálunk, ha a csapos nem akar már több whiskyt adni?
SMITH: Nem szabad szódásüveggel fejbevágni.
TANARNŐ: Miért nem?
SMITH: Mert akkor a drága szódásüveget meg kell fizetni.
TANARNŐ: Herbert alhadnagy, mit csinál ön, ha beleszeret egy nőbe?
HERBERT *(odamegy a tanárnőhöz, megöleli)*: Így csinálok.
TANARNŐ *(ki akar szabadulni)*: Megbolondult?
HERBERT: Csend legyen! Ne ellenkezz, mert megfojtalak!
TANARNŐ *(ki akar szabadulni, sikoltoz)*.
HERBERT *(fojtogatja)*.
ORVOS *(berohan, kiszabadítja a tanárnőt, szörnyülködik)*: Eltörte a gégéjét, már csak percei vannak hátra.
TANARNŐ *(elhaló hangon)*: Herbert alhadnagy, hát nem azt tanítottam a mult órán, hogy nem szabad nőket fojtogatni?
HERBERT *(megszeppenve)*: Ne tessék haragudni, de én a mult órán hiányoztam...

(—sti)

TOKIÓBAN

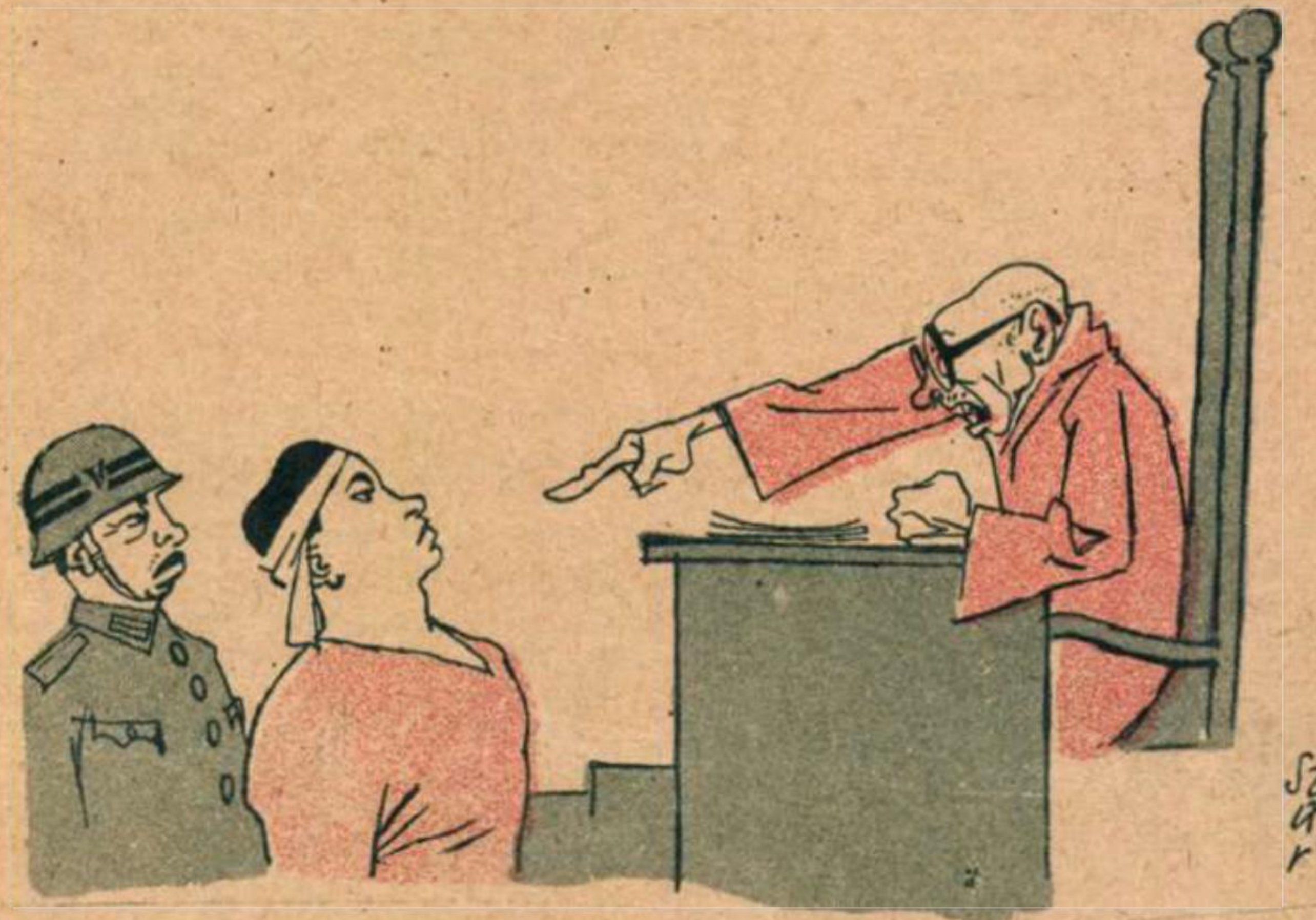

— Önt három évre ítéljük a kormány szidalmazásáért. Súlyosbító körülménynek vesszük, hogy tettét a békekötés előtt követte el, mert el lehet képzelni, hogy mit mondana most, a békekötés után...

Régi vicc új kiadásban

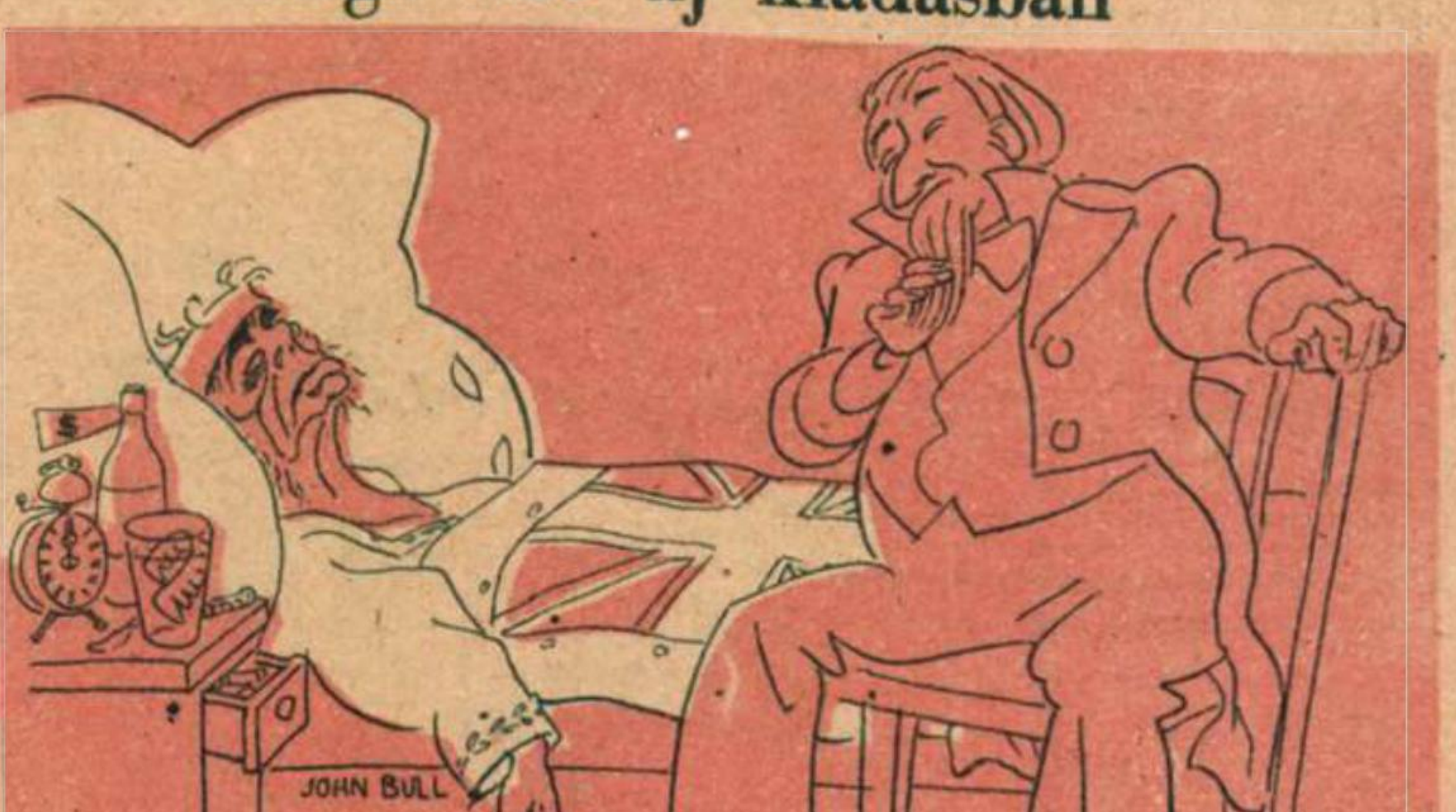

Uncle Sam: Ne izgassa magát, kedves John. Ha kettőnk közül az egyik meghal, én mindenesetre beköltözöm a maga helyére a gyarmatokra.

Ketten beszélnek

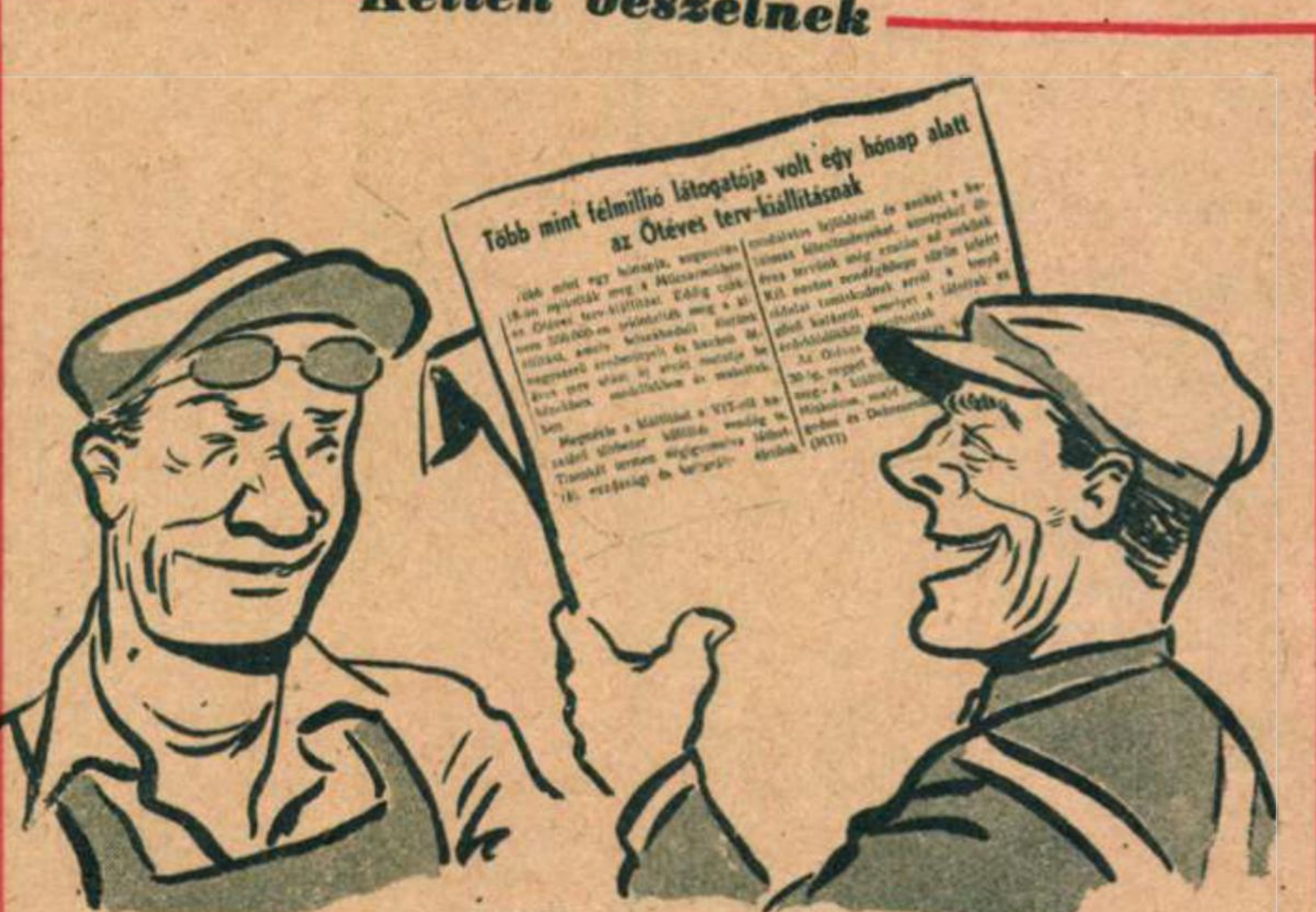
Több mint félmillió látogatója volt egy hónap alatt az Ötéves terv-kiállításnak

— Nézd öregem, benne vagyok a Szabad Népben.
— ?
— A félmillió látogató között én is ott voltam.

A NYERTES PSZIHÉJE

Lelkiállapot 4 fejezetben

1. A nemhivés

Délelőtt tíz órakor felhív a szerkesztőségben egy kedves női hang.

— Itt G.-né, a vállalat főpénztárosa — mondja. — Azért hívtam fel az elvtársat, hogy gratuláljak.

Nekem? Mihez? Egy pillanat alatt végigfut a fejemen minden lehetőség. A külsőmhöz nem gratulálhat. Talán a házasságomhoz? Az tizenegy éve volt. Igaz, hogy jobb későn, mint soha. Vagy megtudták volna, hogy a tanítónéni megbízta a kislányomat a Pajtásnak a harmadik bé osztályban való árusításával? Mindenesetre szerényen mosolygok a telefonba, ami akkor is hatásos, ha nem látják.

— Nyolcszáz forintot nyert két kötvényével a Békekölcsön-sorsoláson — folytatja a kedves női hang.

— Én? — kacagok fel keserűen. Nyilvánvaló, hogy vicc ez, szabályszerű telefonvicc. Ha azt mondaná, hogy a Kovács nyert százezer forintot, vagy a Kis, vagy a Verpeléti, azt szó nélkül elhinném, azok igen, azok szerencsés fickók, más nyerhet, de én? Haha! Vagy telefonvicc, vagy a számnézésnél tévedtek, vagy a névnél, vagy a sorsolásnál.

Félóráig magyarázza szuggesztív hangon, amíg elhiszem.

2. Beosztás szólóban

Akkor azonban rögtön beosztom. Nem is kell gondolkozni rajta, ballonkabátot és töltőtollat veszek belőle magamnak, kardigánt a feleségemnek, ruhát és magasszárú cipőt a gyereknek. Ez természetes, másról nem is lehet szó. Azaz talán inkább könyvszekrényt magamnak, hócsizmát a feleségemnek, a gyerek pedig kap egy puszit, megérdemli, nyolcszáz forint komoly pénz. Szóval ezt eldöntöm határozottan, én kapok egy ezüst cigarettatárcát, már régen fáj rá a fogam, a gyerek hócipőt és egy kiskutyát, a feleségemet pedig elviszem sétálni. Tehát szögezzük le: én egy karórát, a gyerek új kabátot és egy flanell hálóinget, az asszony villanyvasalót.

3. Beosztás hármasban

Amint hazaérek, rögtön közlöm a feleségemmel, hogy nyolcszáz forintot nyertünk és hogy én duplatalpú cipőt kapok belőle, ő kávéskészletet, a gyerek kisbugyikat és hegedűt, mire ő rögtön közli velem, hogy szamár vagyok, ezt a pénzt azért nyertük, hogy szőnyeget vegyünk belőle, másról szó sem lehet, három szép perzsaősszekötőt.

— És tíz deka savanyúcukrot, — teszi hozzá álmodozva a gyerek.

4. A döntés

Ezekután senki nem fog csodálkozni azon, hogy amint ezt az emberi lélek ismerői már előre sejtették, csakugyan habozás nélkül megvettük a tíz deka savanyúcukrot, a többit pedig betettük a takarékba. A család még vitatkozik, a pénz már kamatozik.

GERGELY MIKLÓS

TORLÓDÁS

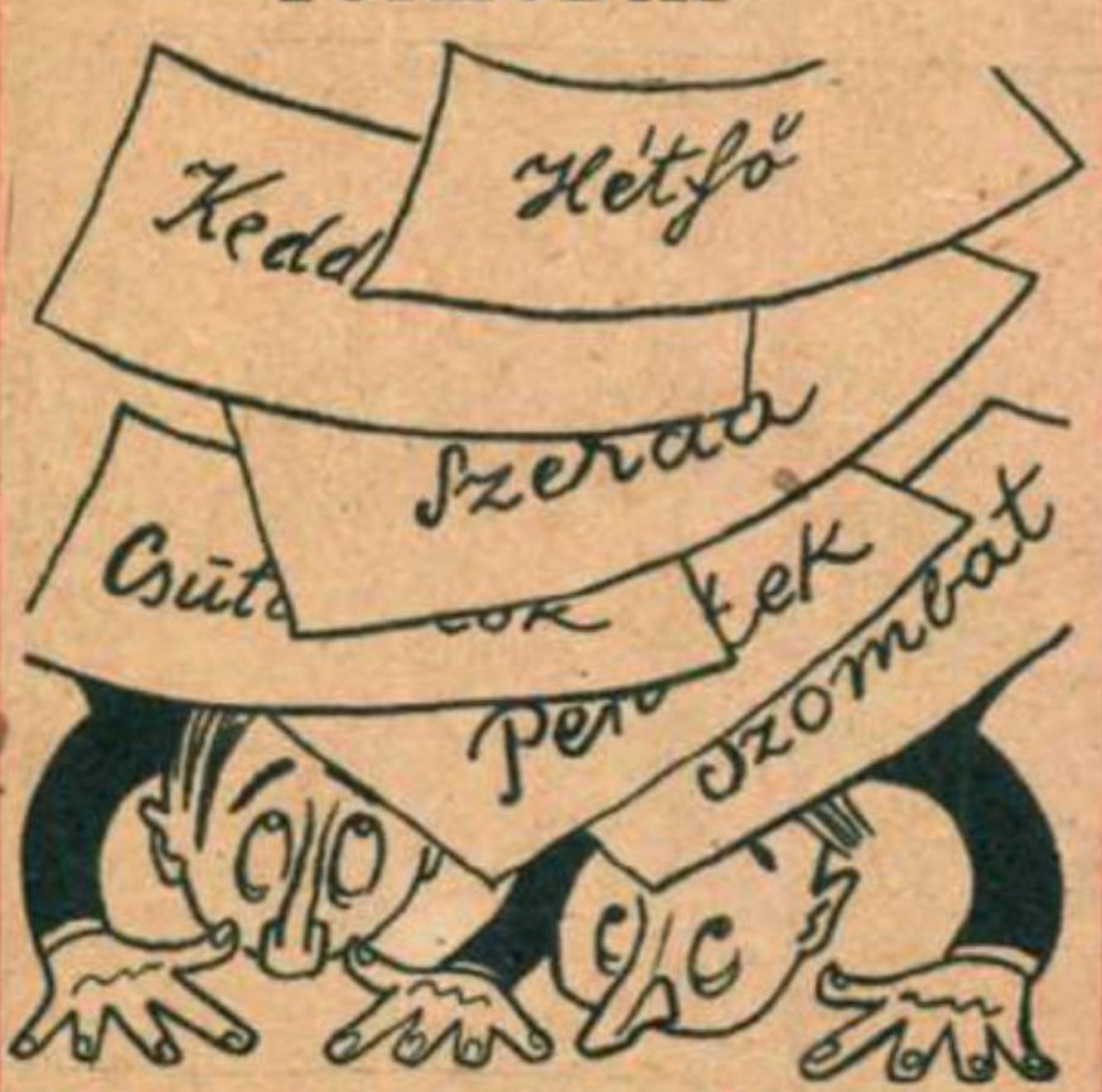

Kerekes vállalatvezető fejcsóválva nézegette a naptárt.

— Csütörtökön termelési értekezlet, ötletnap és a Gazda-mozgalom kiértékelése. Ez egy kicsit sok egy napra.

Az ÜB-titkár megjegyezte:

— Pénteken is erős nap lesz. Munkaversenybizottság, az újítási megbízott beszámolója, békegyűlés.

— A csütörtöki ötletnapot és a pénteki munkaverseny-bizottsági ülést el kell halasztani október 4-re.

Az ÜB-titkár is a naptárra nézett:

— Lehetetlen. Október 4-én könyvtár-beszámoló, a Nazarova-mozgalom bizottsági ülése és pártnap lesz.

— Akkor halasszuk el október 17-re.

— Október 17-ike még zsufoltabb. Szakszervezeti nap, MNDSZ-gyűlés és sztahanovista értekezlet lesz.

— És október 21-én?

— Selejtgyűlés, a tánc- és énekkar beszámolója, ÜB-ülés.

A vállalatvezető és az ÜB-titkár percekig törték a fejüket, azután Kerekes megkérdezte:

— Nem lehetne az októbert novemberre halasztani?

Megjöttek a szovjet mezőgazdasági küldöttek

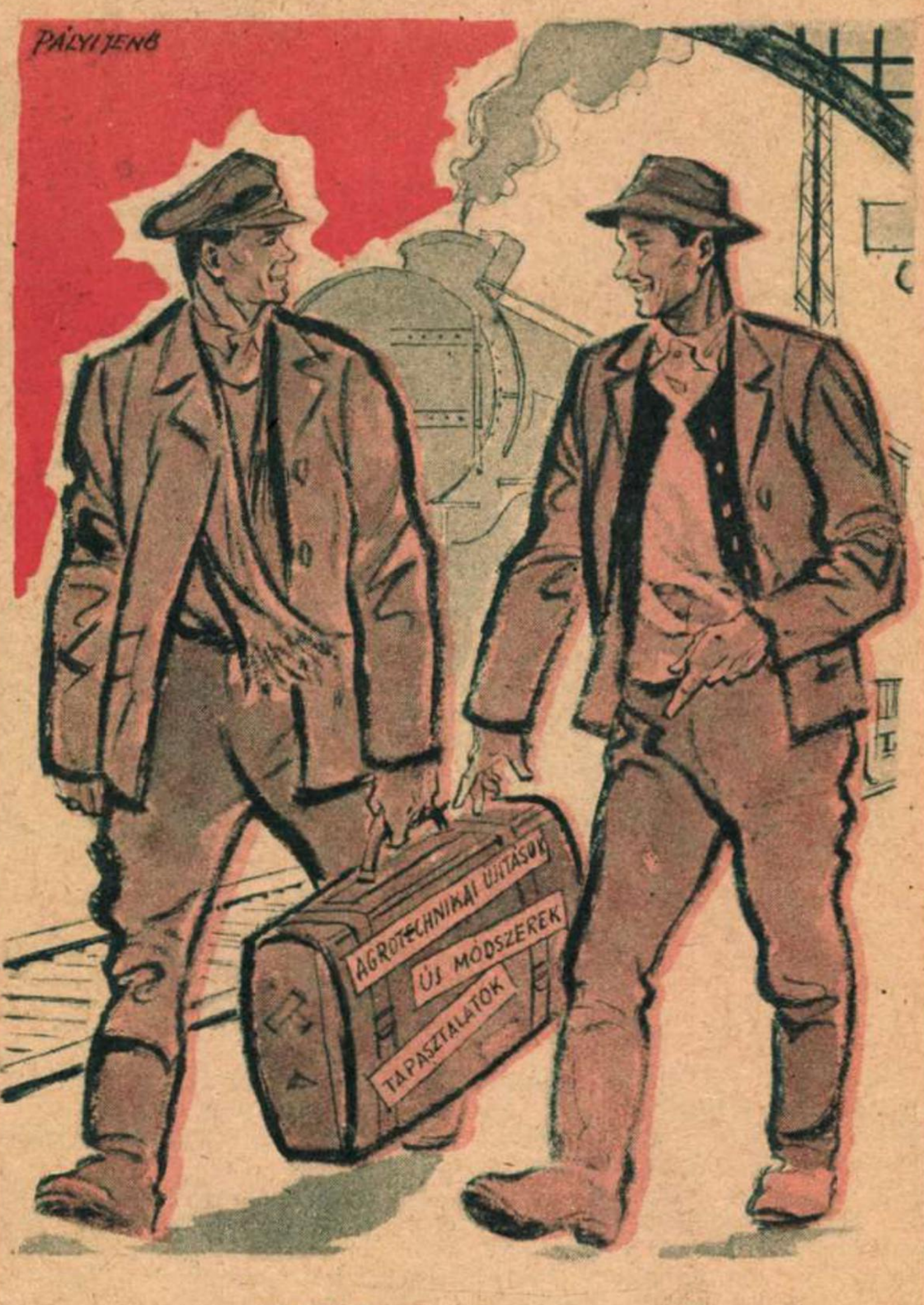

— Majd én átveszem, elvtárs.

Pistike meg a nagy tétel

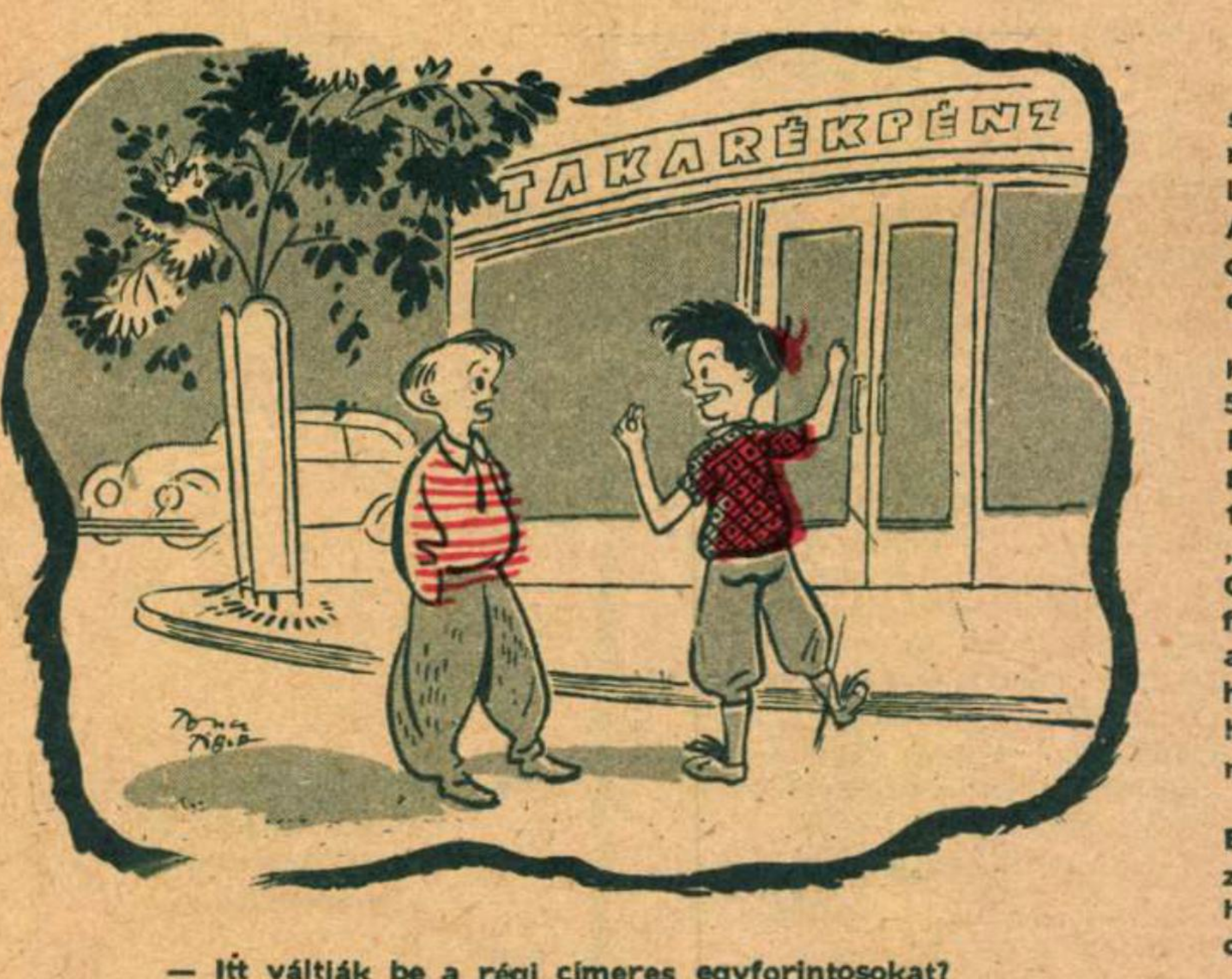

— Itt váltják be a régi címeres egyforintosokat?
— Igen.
— A nagyobb tételeket is? Mert nekem három van...

Amiről az egész falu beszél

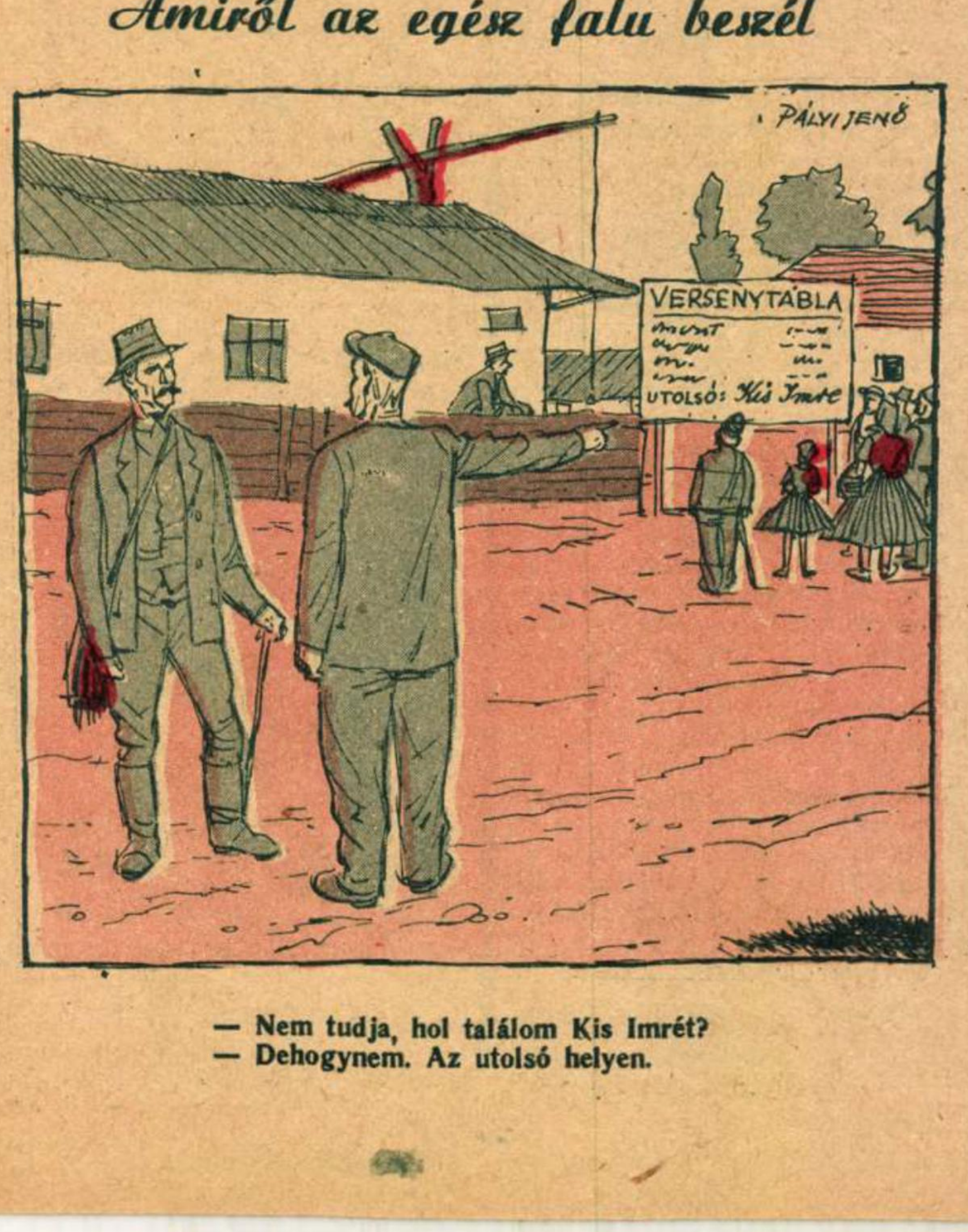

— Nem tudja, hol találom Kis Imrét?
— Dehogynem. Az utolsó helyen.

FEJTÖRŐSDI

Bevallom, szenvedélyes rádióműsorolvasó vagyok. Ez egyike azoknak a műfajoknak, amelyek nem haladják meg értelmi színvonalam. Azonban ebben a hitemben a „Világosság" szeptember 14-i rádióműsora erősen megrendített.

Az elején még nem volt semmi hiba, mert azt mondja: „Hétfőn, 5.55: Vasárnapi sporteredmények." Mi van ebben érthetetlen? Semmi. És ez így megy egész csütörtök 16.50-ig, amikor is az áll ott: „Nagyék három fia." Semmi több. Csak azt nem tudom, hogy énekesfiúk-e vagy szavalófiúk ezek, mert az általam ismert Nagyéknak például három gyerekük van, de éppen a harmadik tegnapig még kétségtelenül lány volt.

Azután ugyanezen a napon „21.30: Ez történt Namphoban". Megborzadtam önmagamtól, mert nemcsak hogy nem tudtam mi történt, de... de azt sem tudom, hol van Nampho.

Pénteken semmi hiba. 10 óra 40-kor „Halmosné Owyll Margit Bartók műveiből zongorázik." Ebből megtudom, hogy ki zongorázik, mit és kinek a felesége. Több nem is érdekel. Viszont ezt már szeretném tudni, hogy mit takar szombaton ez: 14.30 „Kérem a panaszkönyvet!" Nem sok eredménye szokott lenni az ilyesminek. Délután 15.40-kor pedig ott áll: „Partizánnak, sas fiának hívnak engem..." Milyen műsorszám lehet ez? De mi lehet vasárnap 11.35-kor a „Nézzétek így élünk..." — zene, vers, próza, ének? S rögtön utána: 12.05 „Vitézek mi lehet..."

Kartársak, ez mi lehet? Sz.

Daru és darvak Tiszalökön

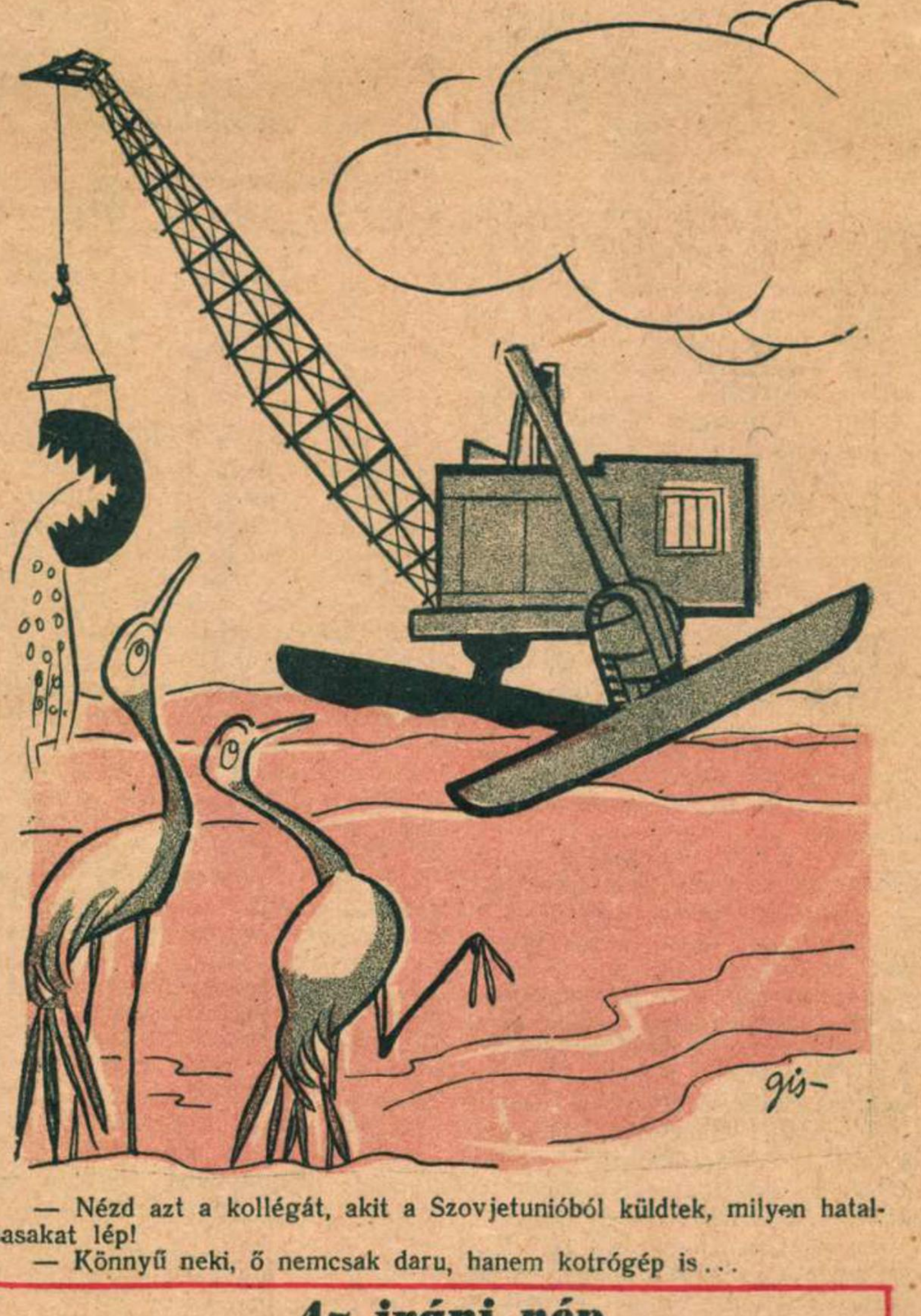

— Nézd azt a kollégát, akit a Szovjetunióból küldtek, milyen hatalmasakat lép!

— Könnyű neki, ő nemcsak daru, hanem kotrógép is...

Ludas Matyi
Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
A kiadásért felel:
a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: V., Alkotmány-u. 3
Telefon: 127-750, 128-031
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11
Telefon: 221-285
Hirdetési osztály:
VII., Lenin-körút 9—11.
Telefon: 221—285.
Előfizetési ügyek: Posta Központi Hírlap Irodája, V., József nádor-tér 1. Telefon: 180-850
Személyes ügyfélszolgálat:
V., Roosevelt-tér 5—6
Budapesti Szikra Nyomda,
V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly

Az iráni nép

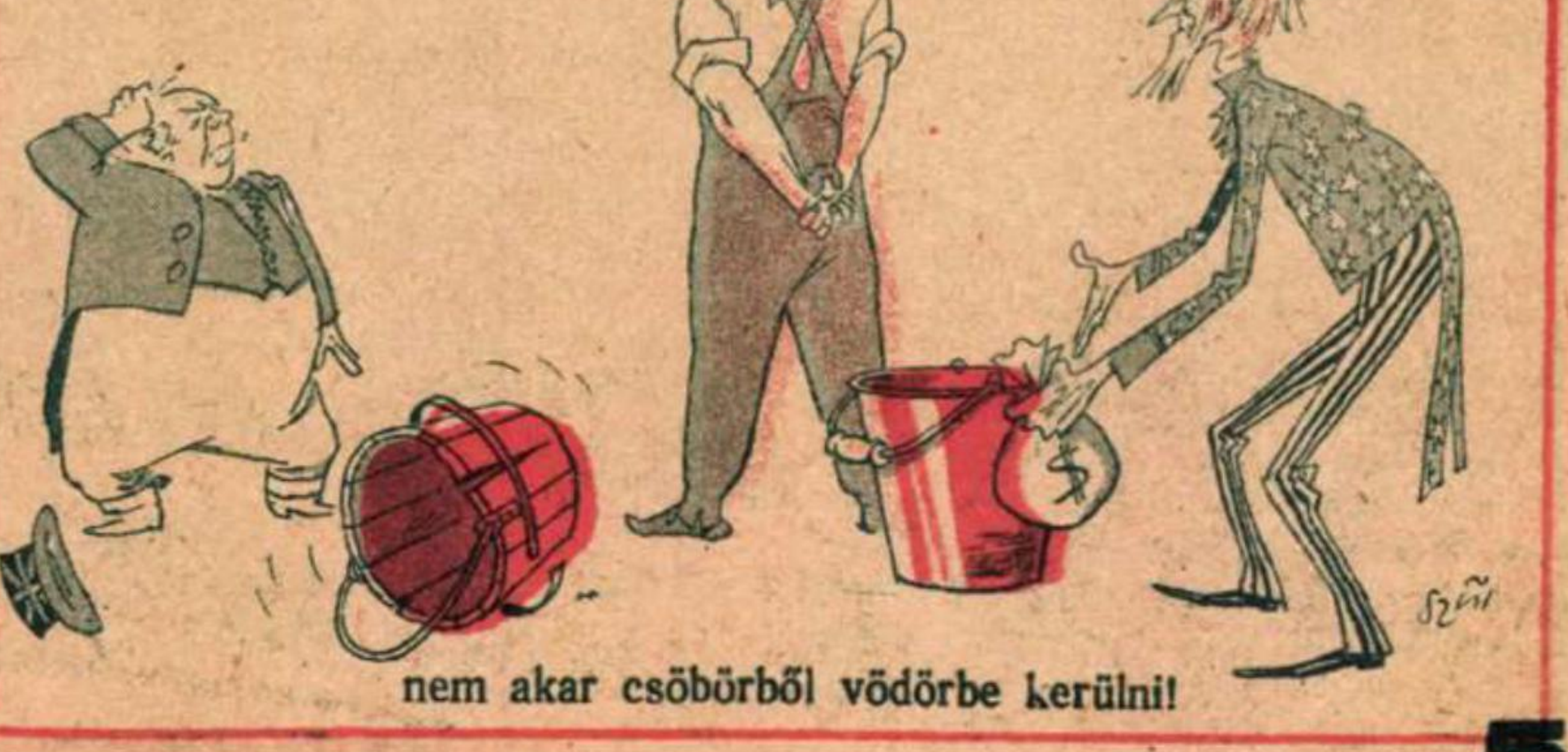

nem akar csöbörből vödörbe kerülni!

Nyugaton — es nálunk

(A megszálló amerikai katonák letiporják a szegényparasztok vetését.)

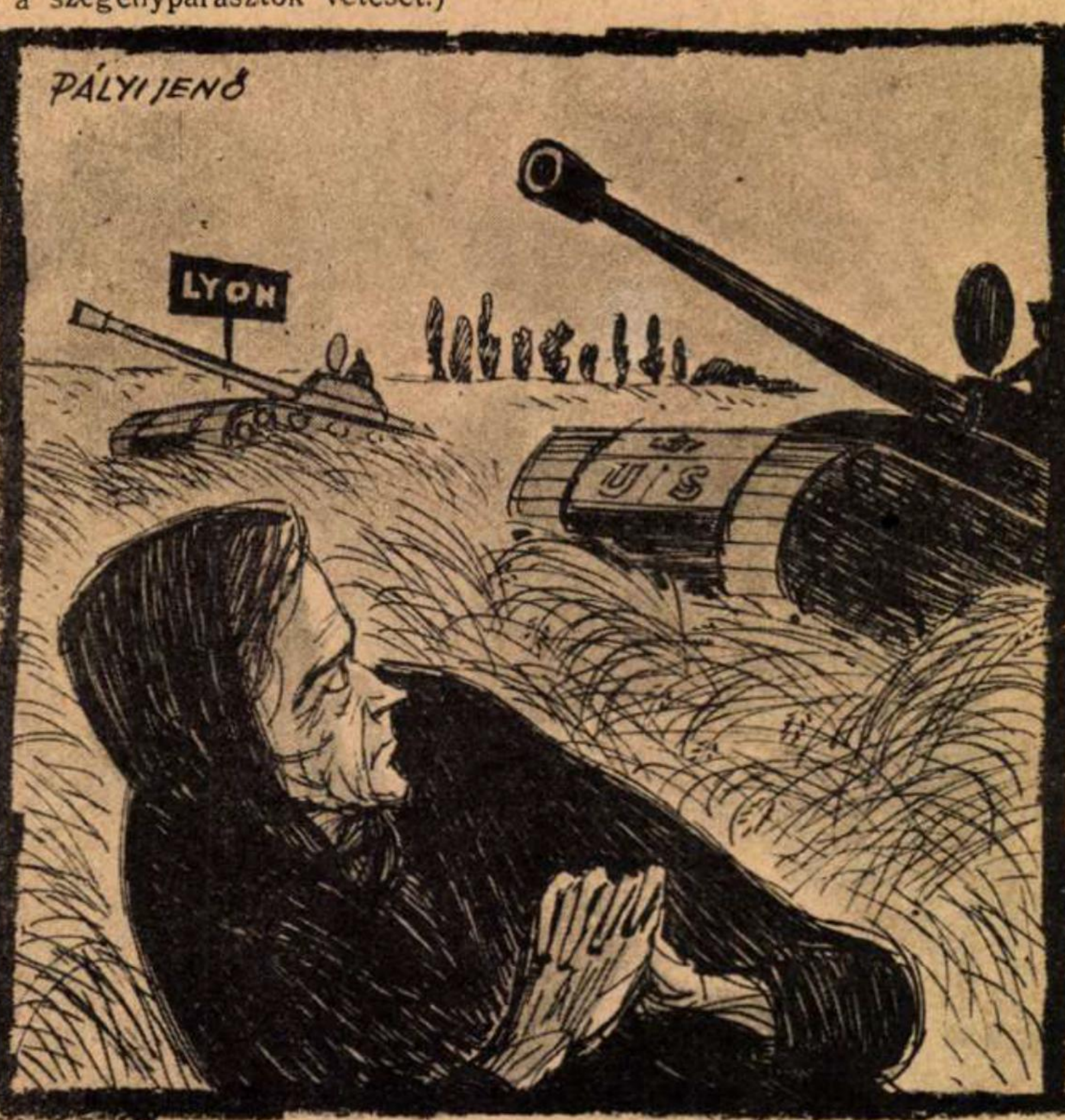

Gép a búzában.

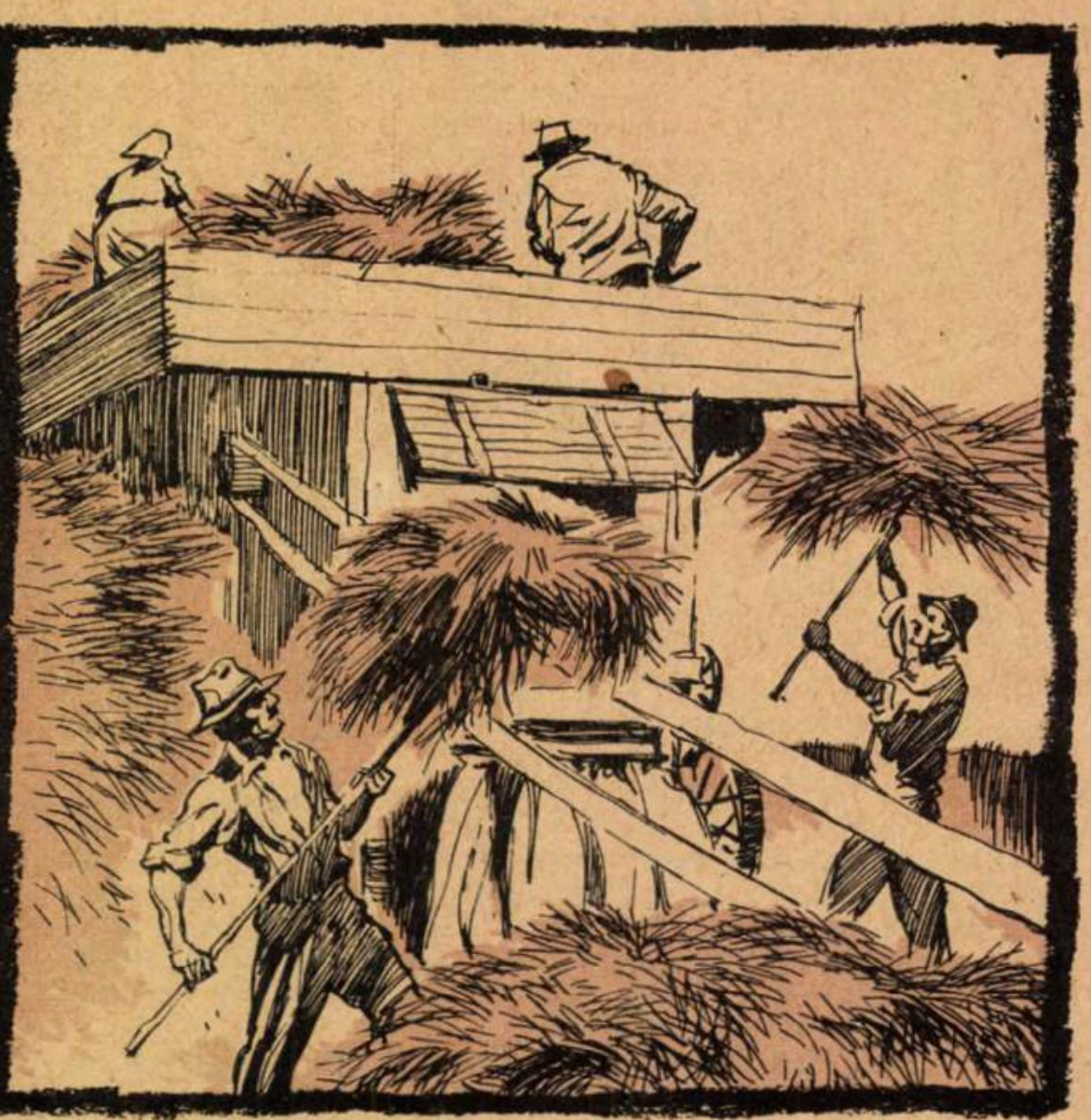

Búza a gépben.

Le a bürokráciával!

ÚJ SÖPRŰ JÓL SÖPÖR

Bizonyisten: az alábbi adatokat egy hivatalos levélből vettem. Ez a levél arról szól, hogy az MTH (Munkaerő Tartalékok Hivatala) egyik otthonában miért nem söpörtek, vagy miért nem tudtak söpörni hónapok hosszat. Az MTH otthonaiban azok a fiatalok laknak, akik a szakma elméleti és gyakorlati ismereteit sajátítják el tanulóműhelyekben és iskolákban.

A levél az MTH 42. sz. otthonáról beszél, amely nagyszámú ipari tanulónak van hivatva lakást nyujtani. Milyen lakást? Természetesen gondozott, tiszta lakást. Nyujtja ezt? Nem. A helyiségek gondozatlanok, porosak, szemetesek. Legalább is ilyenek voltak, amíg, söprűhiány miatt, három hónapig szünetelt a takarítás.

Nem takarítottak az MTH-otthonban?

Nem, mert az otthon — nem tudott söprűt vásárolni.

Miért nem? Mert az otthon, mint a többi állami intézmény is, csak az állami szektorban vehet söprűt. Az otthon beszerzője, amikor a takarításhoz szükséges söprűket meg akarta venni, azt a felvilágosítást kapta, hogy a 8 forintos söprűket csak a vállalat központjának kiutalása alapján adhatják ki nekik. A beszerző elment a központhoz, kezében egy tisztiorvosi bizonyítvánnyal, mely a tisztaság hiányát kifogásolta s ezzel a söprés szükségességét bizonyította s némi huzavona után kapott is tíz darab söprűt.

De az MTH otthona hatalmas épület s a tíz söprű nem volt örökéletű anyagból. A söprűk tönkrementek.

Erre újabb (hosszadalmas, de eredménytelen) utánjárás kezdődött. A gazdasági osztály vezetője „átbeszélte" az ügyet Frank Máriával, az otthon beszerzőjével, majd Kovács László nevű beosztottjához küldte. Kovács nem intézte el az ügyet, hanem az áruházi központhoz küldte Frank Máriát. A központnál Frank Mária Acél előadóhoz fordult, aki szintén nem tett semmit, sőt türelmetlenül elutasította az ismét szabályszerűen fölszerelt kérelmet.

Hónapok teltek el, míg az otthon beszerzője megtudta, hogy — átmeneti nehézségek miatt — ezen az úton nem juthat söprűhöz. Arra gondolt, hogy a piaci árusoknál kapható 22 forintos ciroksöprűkből fog vásárolni. De nem tehette, mert az otthon költségvetési kerete csak nyolc forintos söprűt engedélyezett. S azt az állami szertártól kellett vásárolni.

Közben a szemét egyre nőtt s szorította a beszerzőt. Arról volt szó, hogy eltérjenek a szabálytól... De ezért senkisem merte vállalni a felelősséget. Tolnai Lajos, az otthon igazgatója ismét az MTH-hoz küldte beszerzőjét. Ott azzal válaszoltak, hogy a többi otthon is hasonlóképen küszködik a söprű-kérdéssel, amelyben az igazgatónak kell döntenie. Az igazgató vehet söprűt, ha van pénze. De a 42. sz. otthonnak már nem volt.

Ezt szó szerint idézem a levélből:

„Igy aztán a söprűbeszerzés ügye megállt, és bár a gyerekek mindent elkövettek, hogy tisztaságot teremtsenek (papírlapokkal, hazulról kölcsönkért söprűvel söprögettek), a piszok egyre nagyobb lett. Végül az AEK vizsgálata segítette őket ahhoz, hogy hivatalos kiutalással 8 forintos söprűt kapjanak."

Jól van ez így?

GÁBOR ANDOR

Visszakérnek két megállóhelyet

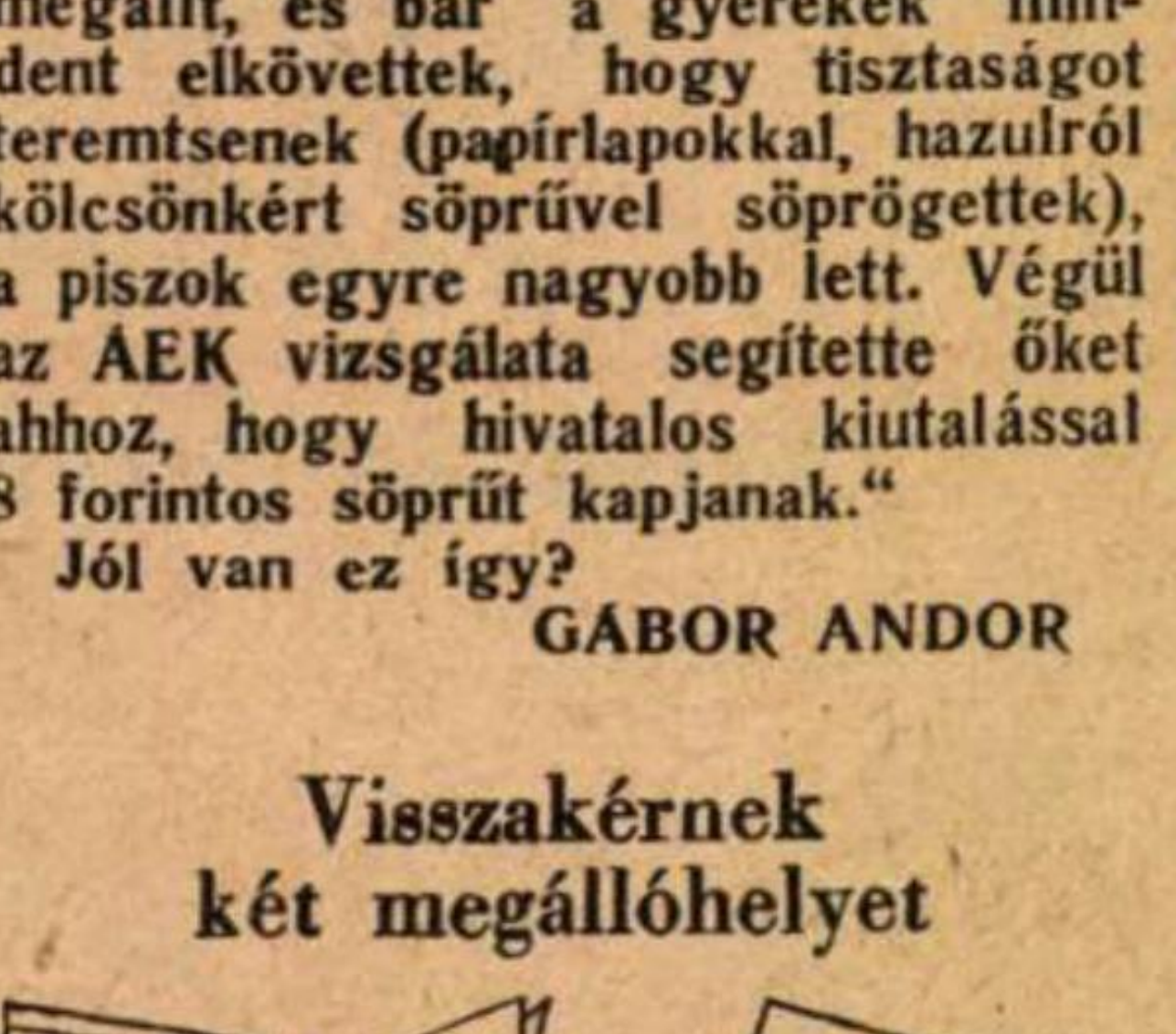

I.

A 15-ös vonal a Margit-hídtól indult és első állomása a Sziget-utca volt. Erre a megállóra tuladonképpen nem volt szükség, mert a Margit-hídnál átszálló utasoknak csak nagyon rövid utat kell megtenni jövet és menet a Sziget-utcáig A Szent István-parki megállóra viszont szükség volt. Mindkét megálló helyet megszüntették és a közepetáján, a Légrády Károly-utcánál létesítettek újat.

Ez a megoldás rossz. Azok, akik a Sziget-utcáig utaztak azelőtt, most sem maradtak el. Hozzájuk tömörültek a Szent István-park utasai és így a csúcsforgalmi időben hatalmas tömeg vár a villamosra. A tumultus miatt ennél a megállónál percekig vesztegel a villamos, ezért a 33-as autóbusz nem tud eljutni megállóhelyére, mert az ott vesztegő villamos akadályozza. A jegykezelő nem tudja végigjárni a túlzsúfolt villamost és sok utas nem vált jegyet. A megoldás egyszerű lenne: el kell törölni a Légrády Károly-utcai megállót és vissza kell állítani a Szent István-parkit.

KEREKES IRÉN
jegykezelő

II.

Szeptember 2-án megszüntették a 49-es járat Kőkörcsin-utcai megállóhelyét, holott a tőszomszédságban három üzem van. A három üzem dolgozóinak nagy része a XI. kerületi tanácshoz kérvényt intézett, amelyben visszakérték a megállóhelyet. Intézkedés még nem történt. Szerintünk nemzetgazdasági szempontból is fontos, hogy ötszáznál több munkás ne gyalogoljon olyan sokat és ne fecsérelje el ezzel idejét.

HRABÁN NÁNDOR
a Kelenföldi Tejipar II. telep
dolgozója

LIFT-RAPSZÓDIA

ENGEDÉLY
REKLAMÁCIÓ
AJÁNLAT
IGAZOLÁS

A Lemezárugyárnak van egy szerelőműhelye, amely emeleten van. Az anyagellátás miatt felvonóra volt szükségünk. Időrendi sorrendben közöljük a lifttel kapcsolatos panaszunkat.

1950 július 20-án érintkezésbe léptünk a Felvonójavító V.-tal.

1950 július 25-én értesítést kaptunk, hogy vállalatukat profilirozzák.

1950 aug. 24-én ajánlatot kaptunk. A szállítási időt két és fél hónapban állapították meg.

1950 aug. 30-án megrendeltük a felvonót.

1950 szept. 11-én visszaigazolták a megrendelést. A szállítási határidőt is közölték.

1950 szept. 14-én határidő rövidítést kértünk.

1950 szept. 15-én azt a választ kaptuk, hogy nem tudnak rövidebb terminust adni.

1950 szept. 17-én elismertük a határidőt.

1951 márc. 2-án szakértő bizottság megvizsgálta az elkészült felvonót és hiányosságokat fedezett fel.

1951 márc. 17-én levelet írtunk, amelyben kértük, hogy a felvonót tegyék üzemképessé.

1951 márc. 24-én igazolták a levelet és megígérték, hogy a lift 31-re elkészül.

1951 ápr. 19-én a felvonó tervét beküldtük a tanácshoz.

1951 május 4-én a vállalat közölte, hogy a hiányosságokat pótolták.

1951 május 9-én az építési engedélyt ideiglenesen kiadták a hiányosságok felsorolásával.

1951 május 24-én kértük a hiányosságok megszüntetését.

1951 május 28-án visszaigazolták levelünket.

1951 június 1-én válaszoltunk a levélre.

1951 június 6-án magyarázó levelet kaptunk előző levelükhöz.

1951 június 12-én felszólító levelet írtunk a határidő betartására.

1951 június 21-én levelet írtunk a feleslegesen beépített alkatrészek miatt.

1951 június 22-én válaszoltak a fentiekre.

1951 július 3-án a tanács jóváhagyta az építési engedélyt.

1951 július 16-án sürgettük a szakértői vizsga megtartását. (Közben a felvonót már használtuk, a kapcsolója elromlott, amit telefonon jelentettünk.)

1951 július 20-án kijavították a kapcsolót, közben a kötél elszakadt.

1951 július 21-én felszólítást küldtünk a felvonó üzembehelyezésére. A kötelet kicserélték, közben a kapcsoló újra elromlott.

1951 július 30-án a kapcsoló tekercsét javításra vitték.

1951 augusztus 1-én megígérték, hogy 2-ára kijavítják.

1951 augusztus 2-án a tekercset kijavították.

1951 augusztus 16-án kértük, hogy szakértő bizottság vegye át az elkészült felvonót.

1951 szept. 8-án megérkezett a bizottság és megállapította, hogy a fék rossz.

1951 szept. 9-én kijavították a féket.

1951 szept. 10-én újra kijött a bizottság, ismét sok hibát talált és a felvonót nem vette át.

1951 szept. 11-én elvitték a felvonó kerekét javításra és azóta is javítják.

A felvonót tehát nem tudjuk használni és ilyen előzmények után nagyon kevés reményünk van arra, hogy használni tudjuk. Talán mégis van valami hiba a Felvonójavító V. házatáján. Mi a munkánkat akartuk megkönnyíteni és nem azt akartuk elérni, hogy gutaütést kapjunk.

Szuper Istvánné
a Lemezárugyár szerelőműhelyének vezetője

Még egyszer Patyolat

Kétsoros barna öltönyömet beadtam kitisztíttatni a Patyolathoz. Ki is tisztították, ki is vasalták. Bár a vasalásról jobb nem beszélni. Elég annyi: ahhoz hogy felvehető állapotba kerüljön, az öltönyt szabóval kellett kivasaltatni.

De most jön az, ami érdekes. Az öltöny zakóján, annak rendje és módja szerint — kétsoros lévén — 7, azaz hét darab gomb volt. Amikor a mi kis Patyolatunktól elhoztam a zakót, a hét gomb helyett csak 3, azaz három darab volt rajta. A zakón meglátszik, hogy a gombok erőszak alkalmazásával szakították meg kapcsolatukat vele. Nem tudom elképzelni, hogyan tűnhetett el a négy darab gomb. Nem merem feltételezni, hogy valaki „eltulajdonítási szándékkal" vette volna le azokat. Esetleg csak szenvedélyes gombgyüjtő az illető. Tudniillik gyermekkoromban jómagam nagyon szerettem „gombozni" és a kezemügyébe kerülő kabátokat előszeretettel szabadítottam meg gombállományuktól. Azonban én sokkal következetesebb voltam. Ha nekem egy gombfajta megtetszett, én valamennyit levágtam. Most sem bosszankodom az eltűnt gombok miatt, csak ezúton szeretném felkérni szenvedélyes gombgyüjtő társamat: jelentkezzen, hogy a megmaradt három gombot együttérzésem jeléül ünnepélyes keretek között átnyujtsam.

FORRAI LÁSZLÓ
Bp., I., Attila-u. 99.

A paradicsom válaszol

A Ludas Matyi 37. számában megjelent egy rajz, amely a befőzési paradicsomot, mint késönjövőt szégyentáblán ábrázolta. A rajzzal kapcsolatosan az alábbi levelet kaptuk:

„Nagyon büszke és boldog vagyok, hogy foglalkozol velem. Pirospozsgás arcom felderült, amikor jól sikerült fényképemet is közölted. De szomorú lettem, amikor észrevettem, hogy fényképemet a szégyentáblára helyezted. Pedig én tulajdonképpen nem is késtem. Kisöcsém éppen csak zöldült, amikor elindult a pesti dolgozókhoz, de őt nem fogadták szívesen, pedig alig két-három nap mulva már ő is pirospozsgásan várta, hogy a dolgozók üvegeibe kerüljön.

Én nem akartam kisöcsém sorsára jutni, ezért késtem néhány napot, viszont a nagyanyámtól hallottam, hogy a dolgozó nénik szeptember előtt ritkán főznek be paradicsomot, ezért mégsem érkeztem későn. A jóakarat megvolt bennem, sőt unokanővéremben is, aki megvárta, amíg pukkadásig hízik. Ez nem volt hiba, hiszen csak vékony bőröcskéje repedezett meg, de annál jobb anyag lett ahhoz, hogy a kis úttörők egész télen erősödjenek finom piros levétől. A befőttes üvegekben való viszontlátásig szeretettel üdvözöl

PARADICSOM PANNI"
(Zöldség- és Gyümölcsforgalmi Egyesülés)

HETI Krónika

BÉKEKÖLCSÖNJEGYZÉS

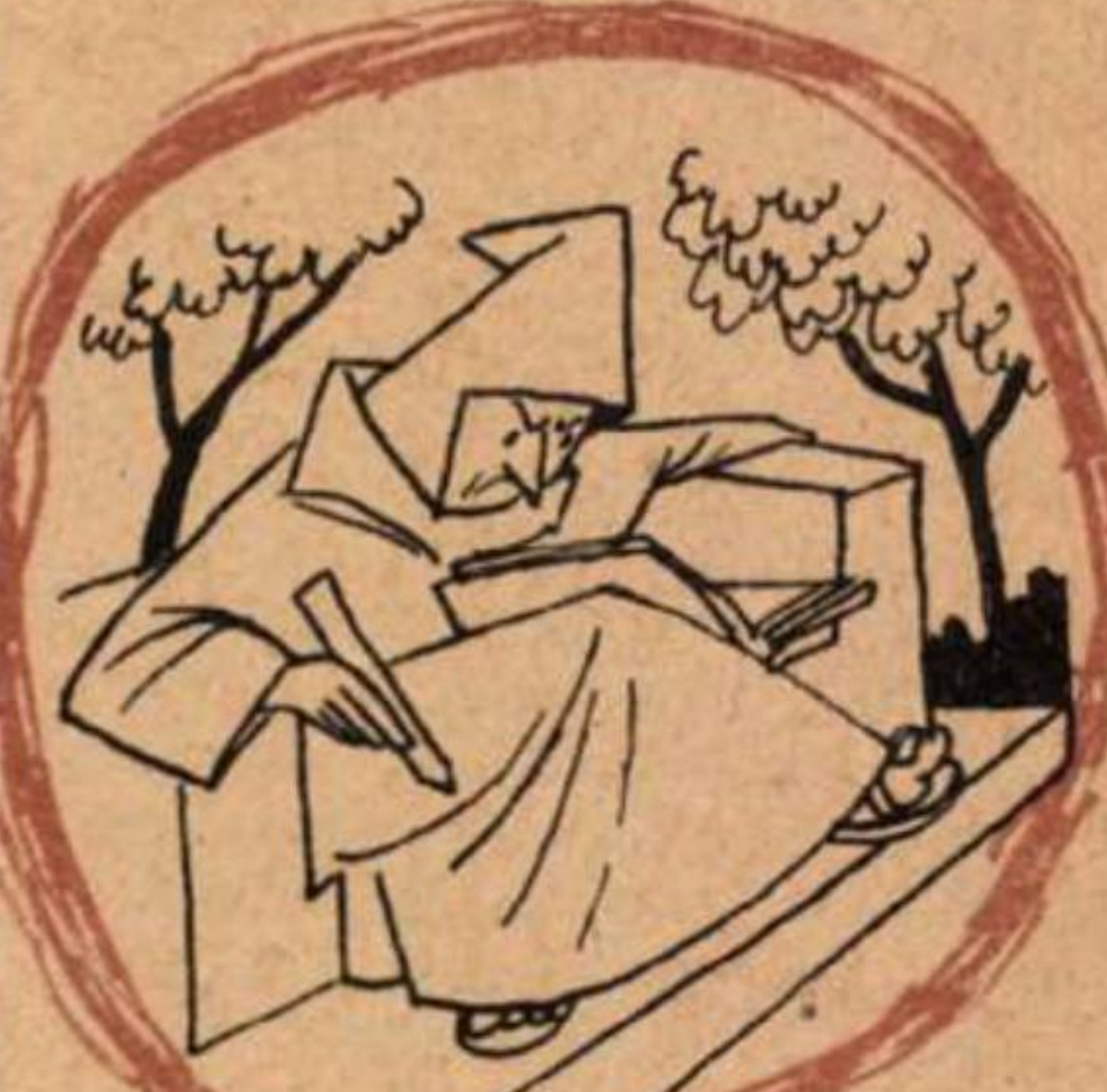

Anonymus: Érdekes, én vagyok Magyarország legrégibb jegyzője és ma mégis én vagyok az egyetlen ebben országban, aki nem jegyez!

TAXISOFFŐR-SZTRÁJK PÁRIZSBAN

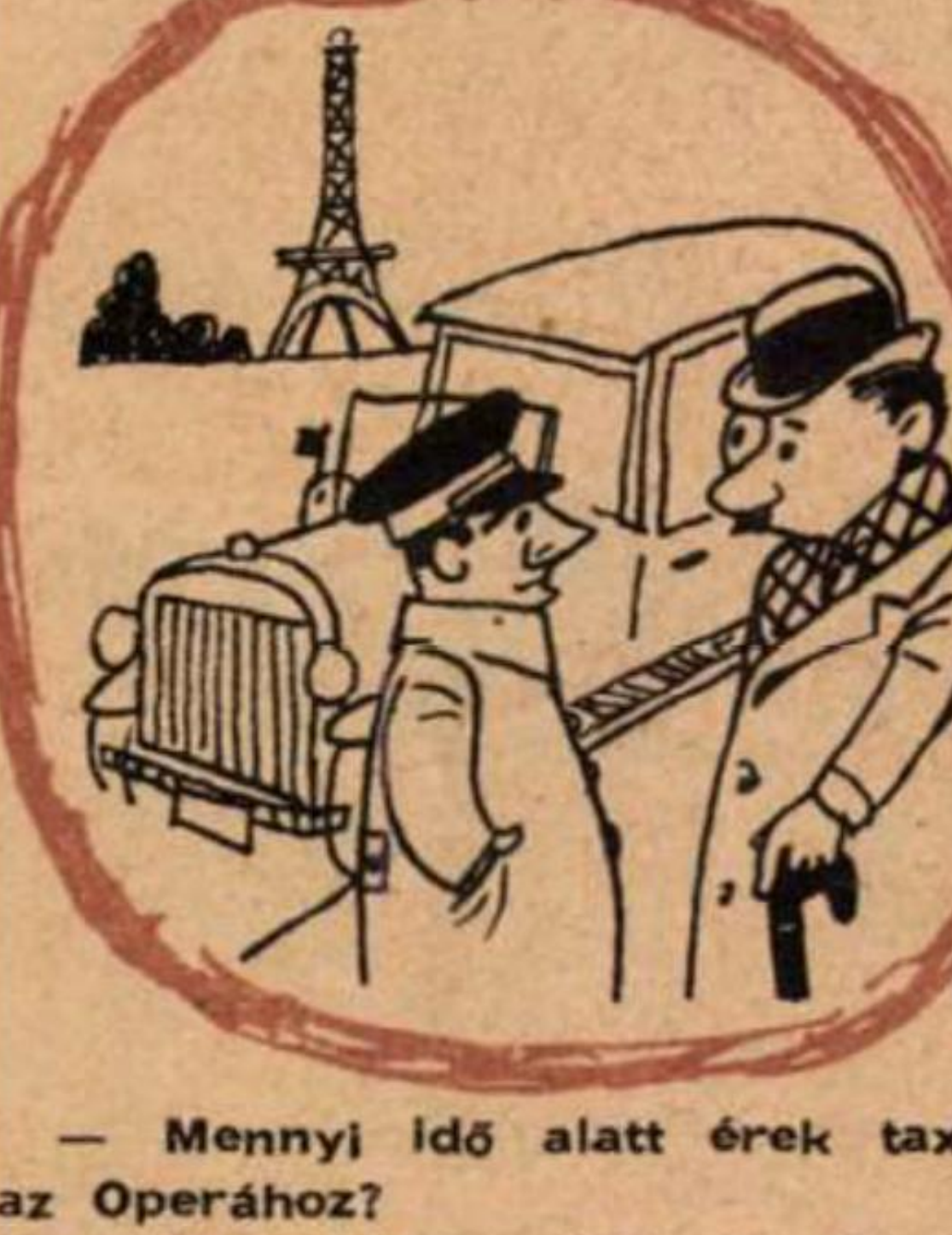

— Mennyi idő alatt érek taxival az Operához?

— Huszonnégy óra és öt perc alatt.

— Miért?

— Mert ma huszonnégy órát sztrájkolunk.

EZER TENYÉSZNYÚL ÉRKEZETT CSEHSZLOVÁKIÁBÓL REPÜLŐGÉPEN

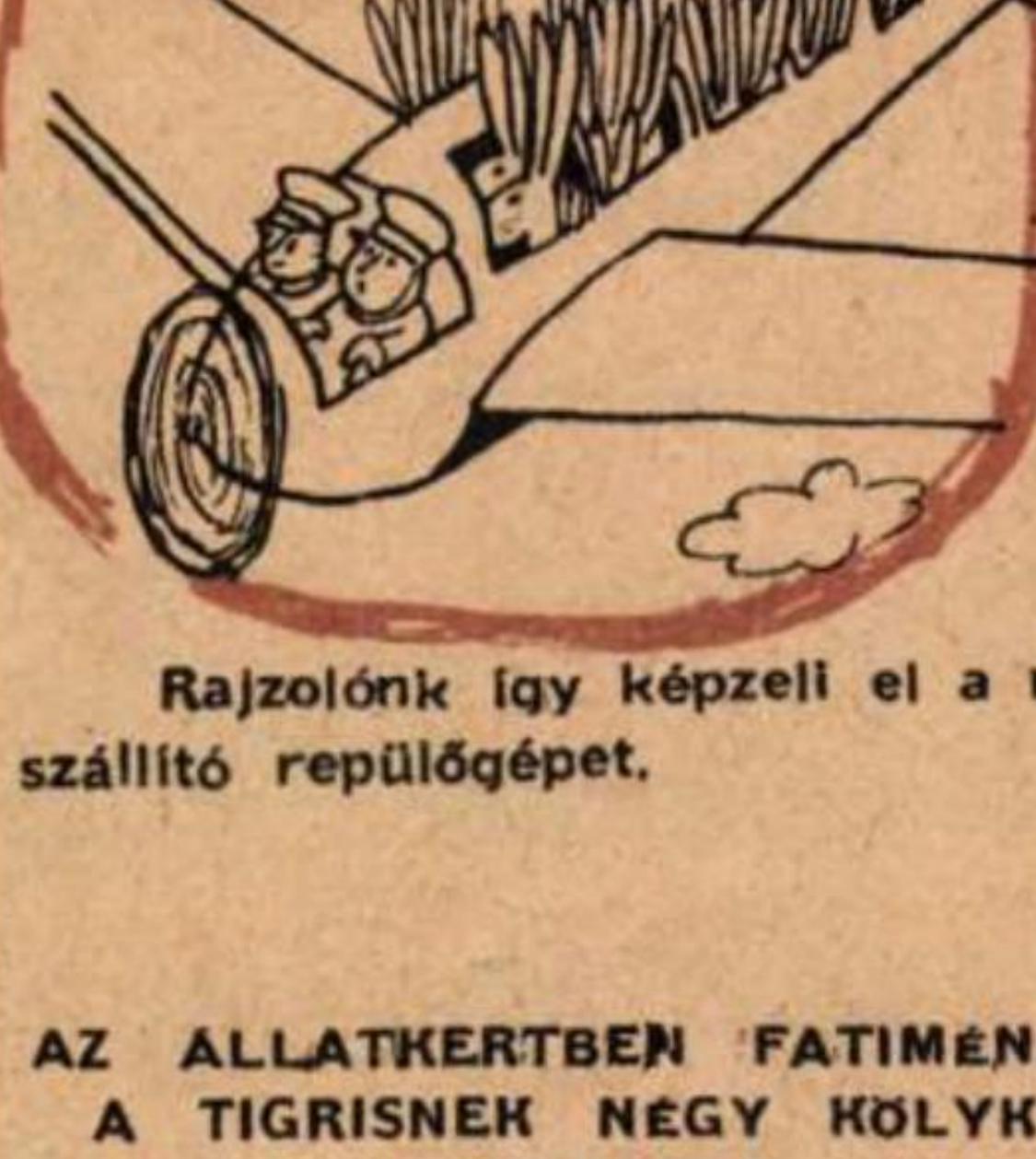

Rajzolónk így képzeli el a nyúlszállító repülőgépet.

AZ ÁLLATKERTBEN FATIMÉNAK, A TIGRISNEK NÉGY KÖLYKE SZÜLETETT

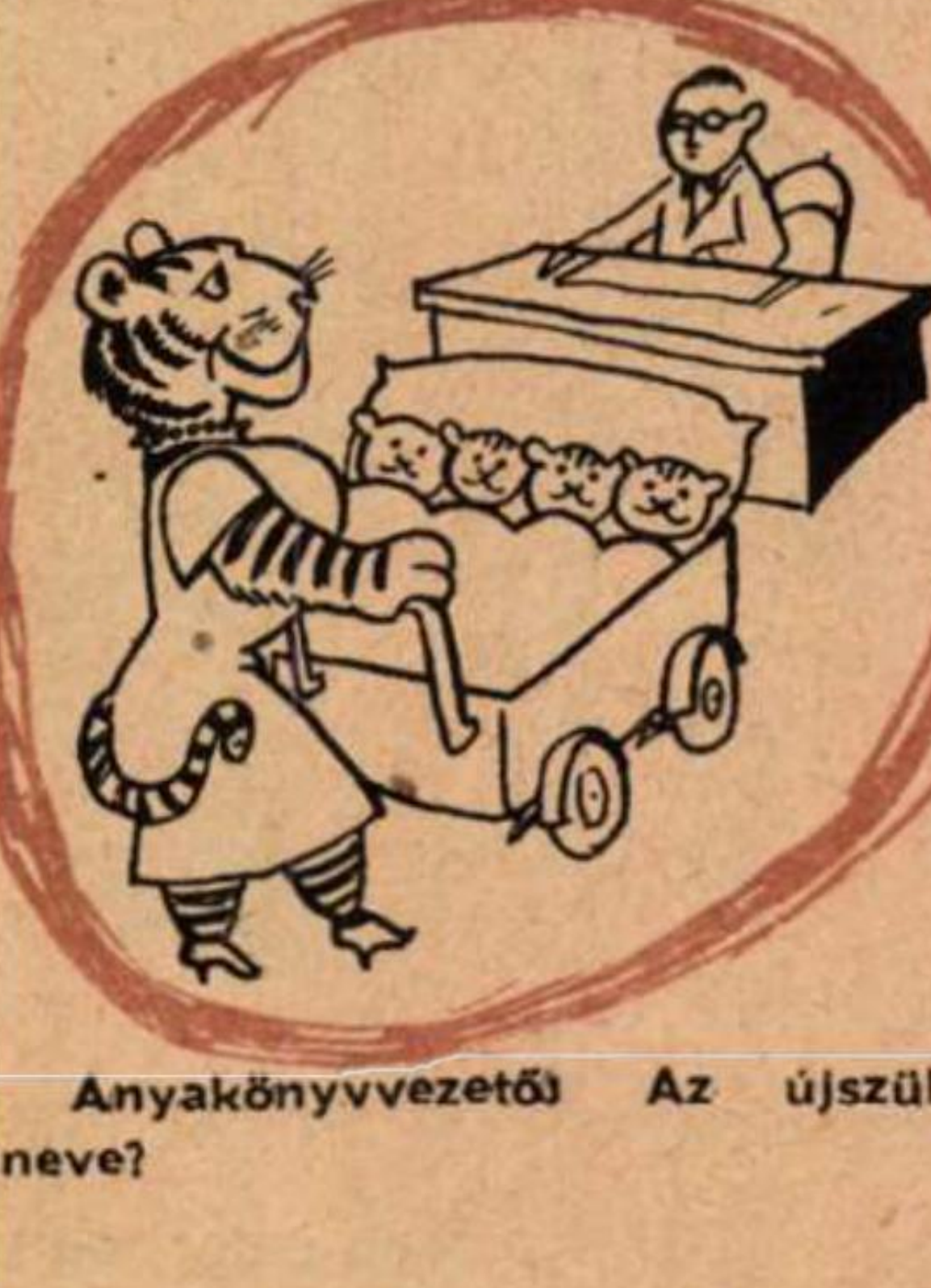

Anyakönyvvezető: Az újszülött neve?

DOMBAI, aki tudja, amit tud

A házban, ahol lakom, van egy trafik, a trafikban van egy trafikos, úgy hivják Dombai. Naponta betérek a trafikba, hogy beszerezzem napi cigaretta-adagomat és felbosszantsam magam Dombai úrral, aki rendkívül fölényes ember és tudja, amit tud. Péntek reggel éppen a Szabad Nép nyereménylistáját tanulmányoztam, amikor beléptem a trafikba. Kértem 25 száraz Harmoniát, Dombai úr elém tolt 25 darab nedves Derűt, majd fölényesen legyintett nagy húsos kezével:

— Ne nézze azt a listát, uram! Kár a benzinért. Maga úgysem nyerhet.

— Miért ne nyerhetnék, ha szabad kérdeznem?

— Miért? Hahha! — Dombai úr felém villantotta hófehér, egészséges műfogsorát. — Mert csak azok nyernek — folytatta suttogva — akik kiváltságosak. Akiknek fejes rokonaik vannak. Vannak magának fejes rokonai?

— Nincsenek. Kizárólag fejetlen rokonaim vannak. Ezek szerint nem is nyerhetek?

— Nem! Egy vasat sem. Ezt én mondom magának, Dombai.

Szombaton reggel közöltem Dombaival, hogy Gerbár, aki a harmadik emeleten lakik és géplakatos a Rákosi Művekben, nyert ötezer forintot. Egyszerű géplakatos és nincsenek fejes rokonai. Dombai fölényesen legyintett és a fülemre hajolt:

— Gerbár azért nyert, mert sztahanovista... Kizárólag sztahanovisták nyernek, nem figyelte meg?

Másnap megtudtam Dombaitól, hogy Daróczy azért nyert, mert népnevelő, Hornyák röplabda-csapatkapitány és Kántor, a „maszek" vendéglős azért nyerhetett 2000 forintot, mert udvarol egy rendőrszázadosnőnek. Mindig megvan a magyarázata annak, ha valaki nyer. Nem megy az csak úgy, ukmukfuk, ahogy azt én elképzelem. Olyan egyszerű emberek, mint például én vagy ő, Dombai, sosem nyerhetünk egy krajcárt sem. Ez így van kicsinálva. Ne is nézzem tehát a listát, mert az felesleges időpocsékolás és csak idegesíti őt, Dombait.

Hétfőn némán léptem be a trafikba, s miután megvásároltam a cigarettámat, szótlanul tartottam az ajtó felé. Ott megfordultam és hirtelen döftem a tőrt Dombai szívébe:

— Nyertem ötszáz forintot Dombai úr!

— Lehetetlen!

— Nézze meg. Itt van a listán a szám és itt a kötvény. Most megyek vele a bankba, hogy felvegyem a pénzt. Ehhez mit szól? Nincs fejes rokonom, nem vagyok sem sztahanovista, sem népnevelő, sőt még rendőrszázados menyasszonyom sincsen.

Dombai egy pillanatra meghökkent, de aztán visszatért arcára a gúnyos mosoly:

— Na ja, — mondta fölényesen — magának erre nincs szüksége. Magának mázlija van.

Gádor Béla

Vendégek Ludas Matyinál

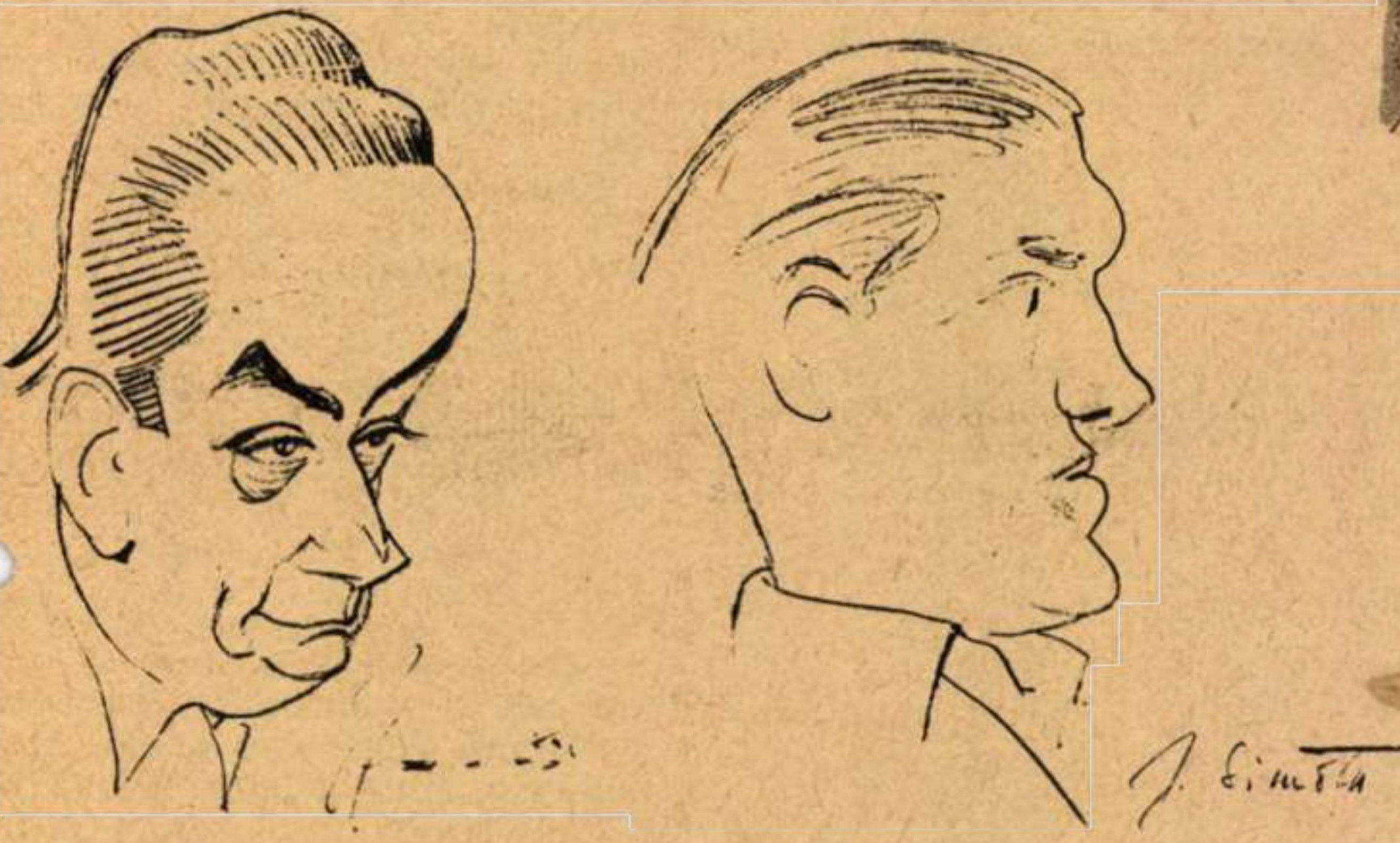

William Weisskopf **Jan Simota,**

A baráti Csehszlovákiából két vendég érkezett a napokban a Ludas Matyihoz: William Weisskopf és Jan Simota, a Rohác cimű bratislavai szatirikus lap munkatársai. Weisskopf, a rajzoló és Simota, a szobrász érdeklődéssel tanulmányozták a Ludas Matyi szerkesztését és bemutatták saját műveiket és az azokról készült fényképfelvételeket is. A látogatás hozzájárult a magyar és csehszlovák művészek egyre szorosabbá váló kapcsolatához és a művészi tapasztalatcseréhez.

Nyugateurópa egyesített címere

(Amerikai tervezet)

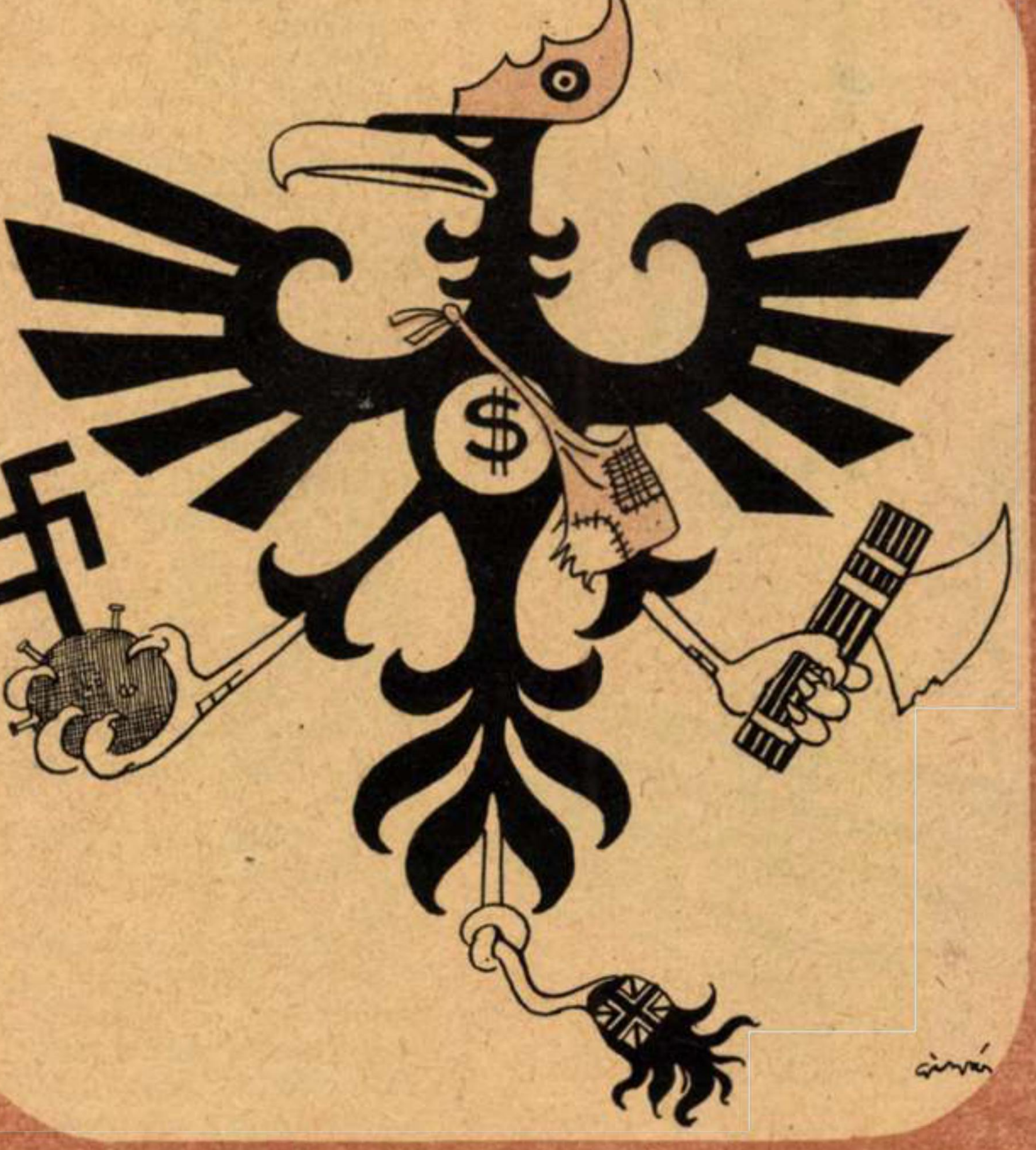

Hogyan nőtt Kovács szaktárs Békekölcsön-jegyzése 5oo forintról 1ooo forintra

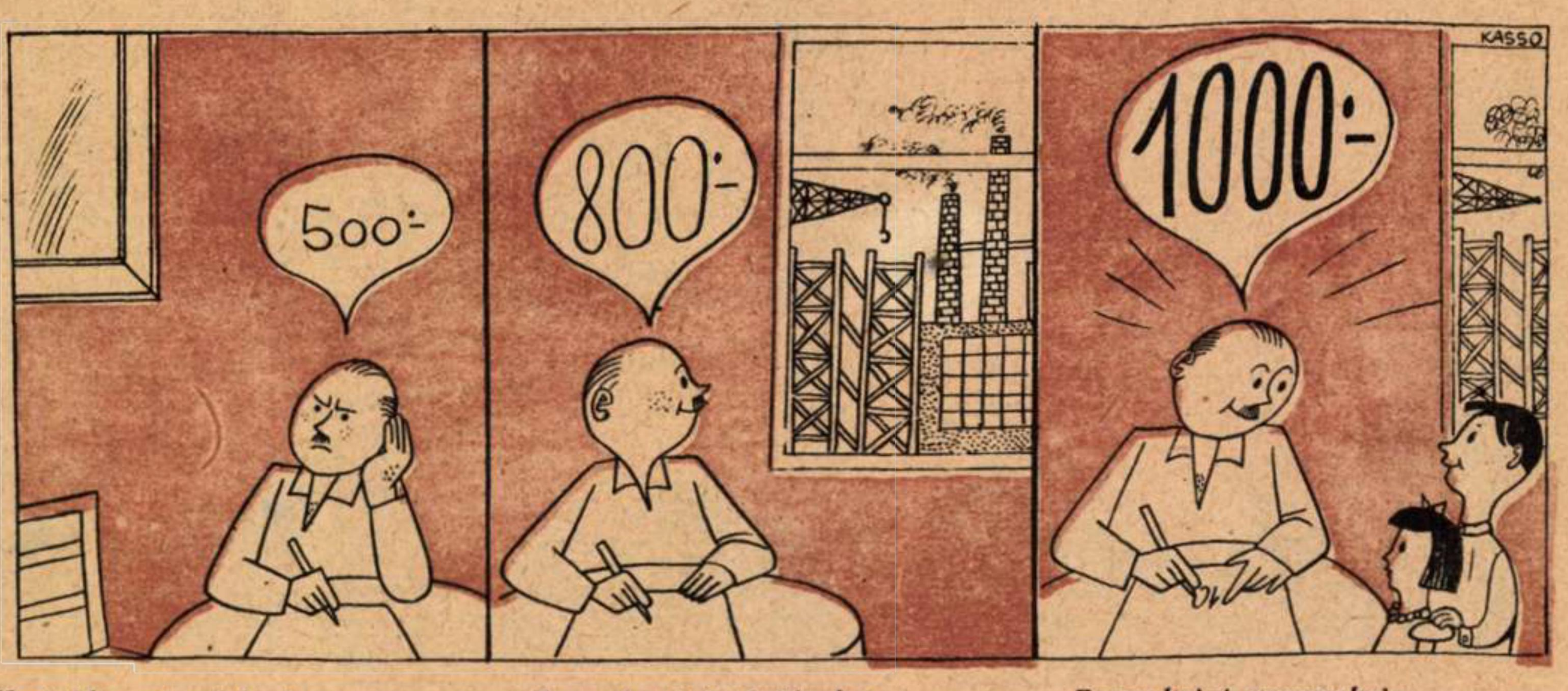

Hoci ide azt azt ivet,
Ceruzámat vigan hegyzem,
Ötszás forint kerek summa.
Nem habozok, máris jegyzem

Eszembe jut: épülnek a
Hidak, gyárak, lakóházak
Nagy dolog ez! Nem ötszázat
Jegyzek én, hanem nyolcszázat!

Eszembejut gyermekeim
Békés, gondtalan jövője,
Kijavítom az összeget,
Ezer forint lesz belőle!

A faliújság-szerkesztő álma

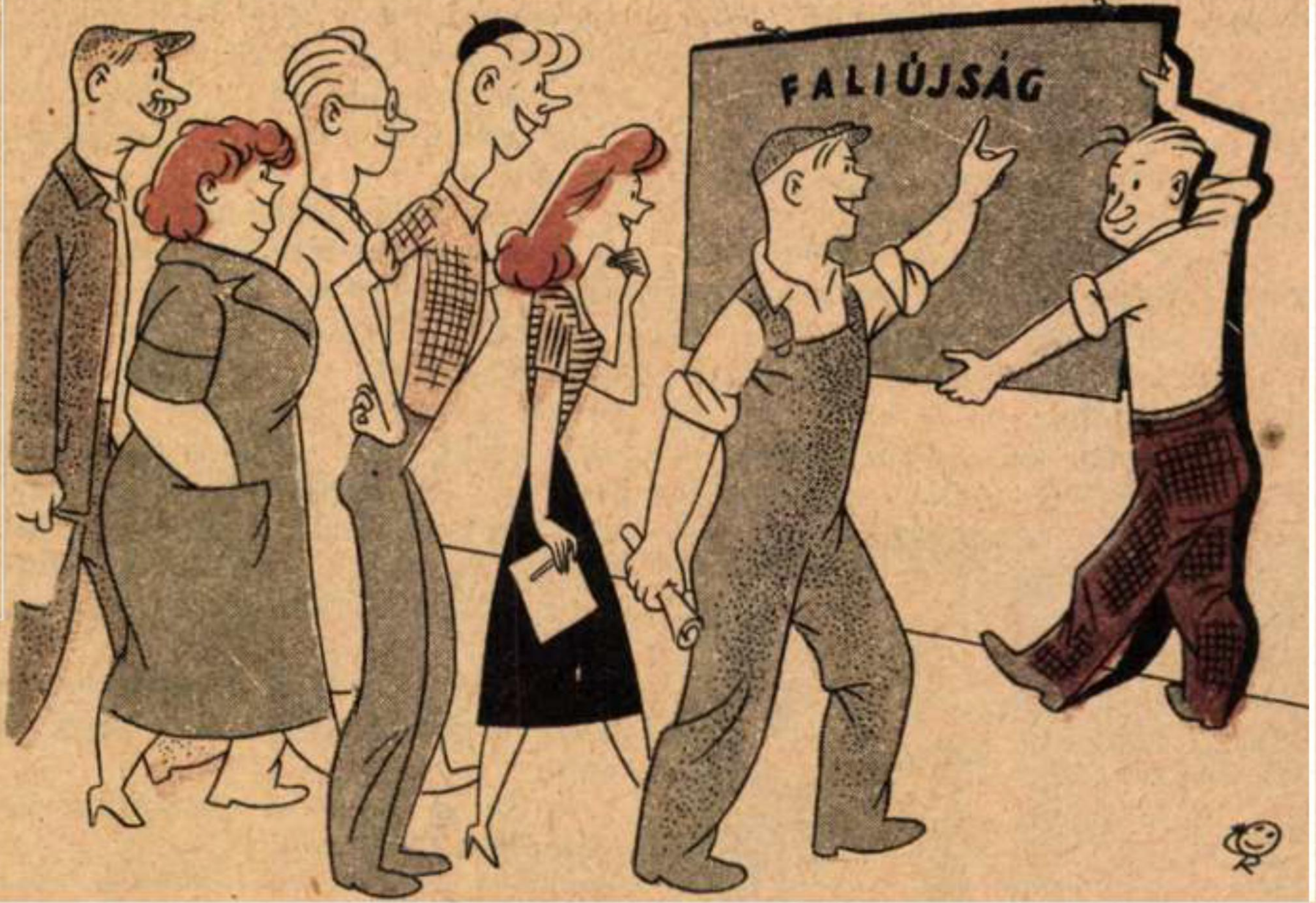

— Elvtárs, szeretnénk faliujságcikket írni!

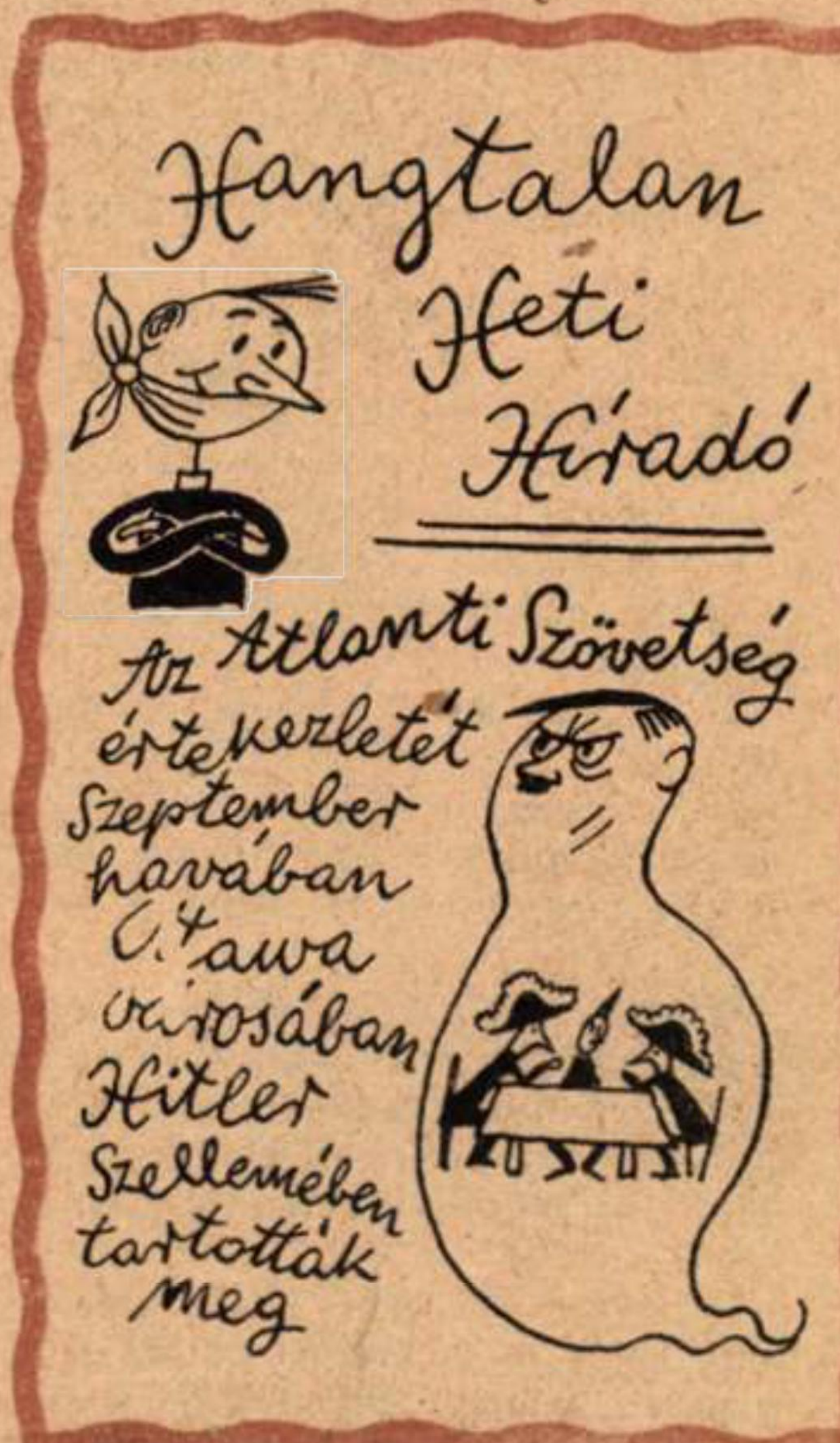

Hangtalan
Heti
Híradó

Az Atlanti Szövetség értekezletét Szeptember havában Ottawa városában Hitler Szellemében tartották meg

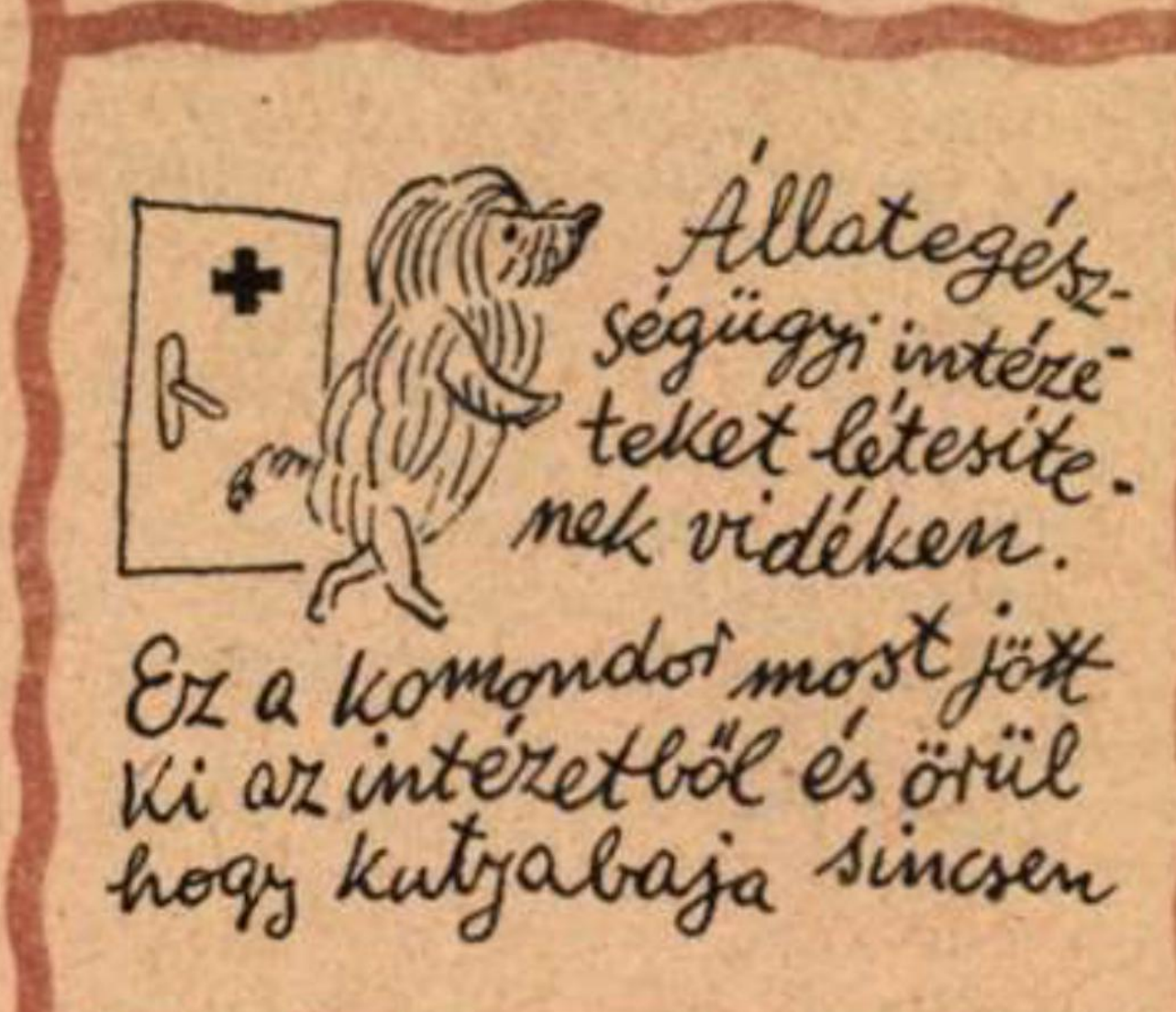

Állategészségügyi intézeteket létesitenek vidéken.

Ez a komondor most jött ki az intézetből és örül hogy kutyabaja sincsen

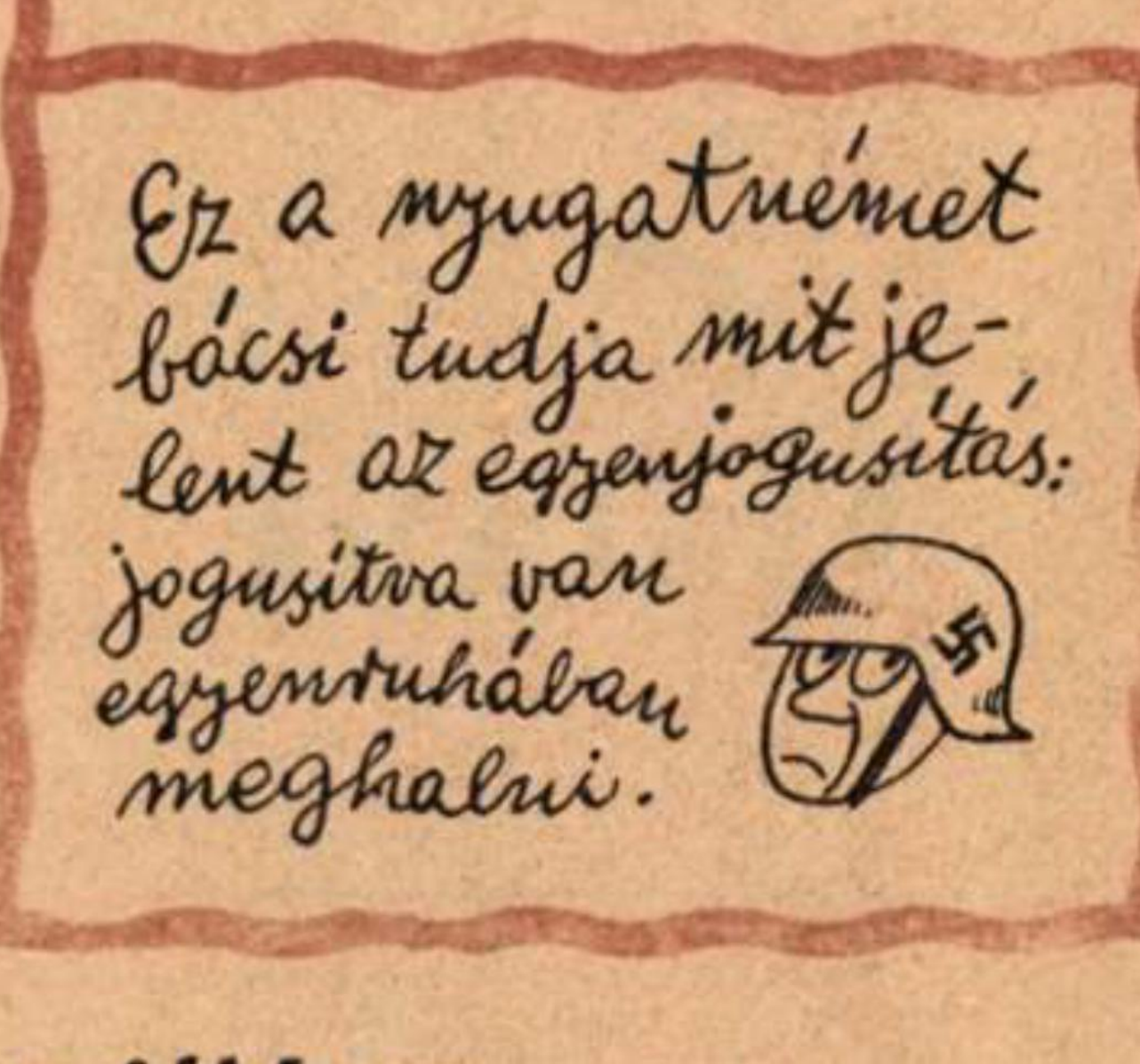

Ez a nyugatnémet bácsi tudja mit jelent az egyenjogusítás: jogusítva van egyenruhában meghalni.

Egy newyorki festőiskolában

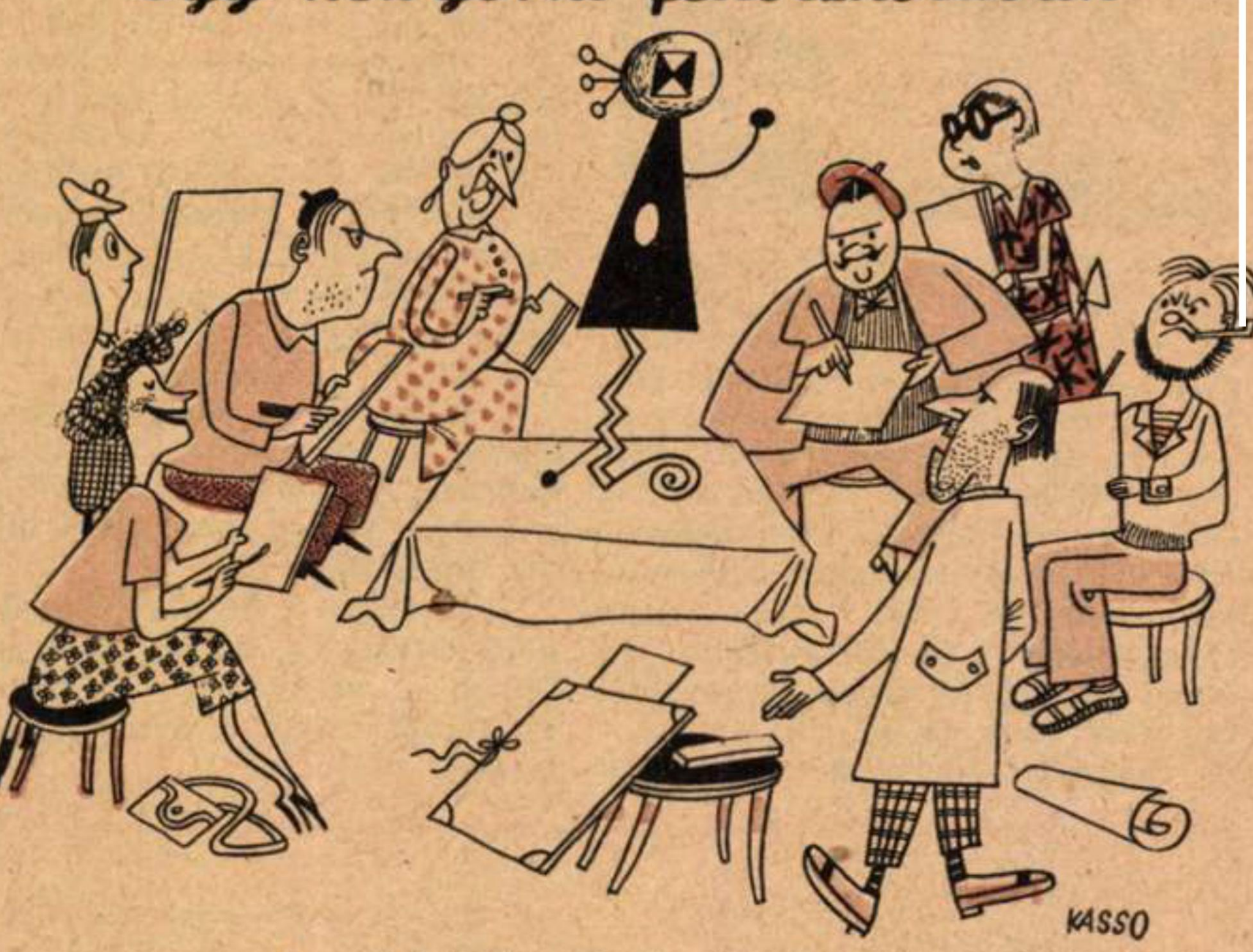

— A mai órán természet után fogunk rajzolni!

Izgalom az atlanti főhadiszálláson

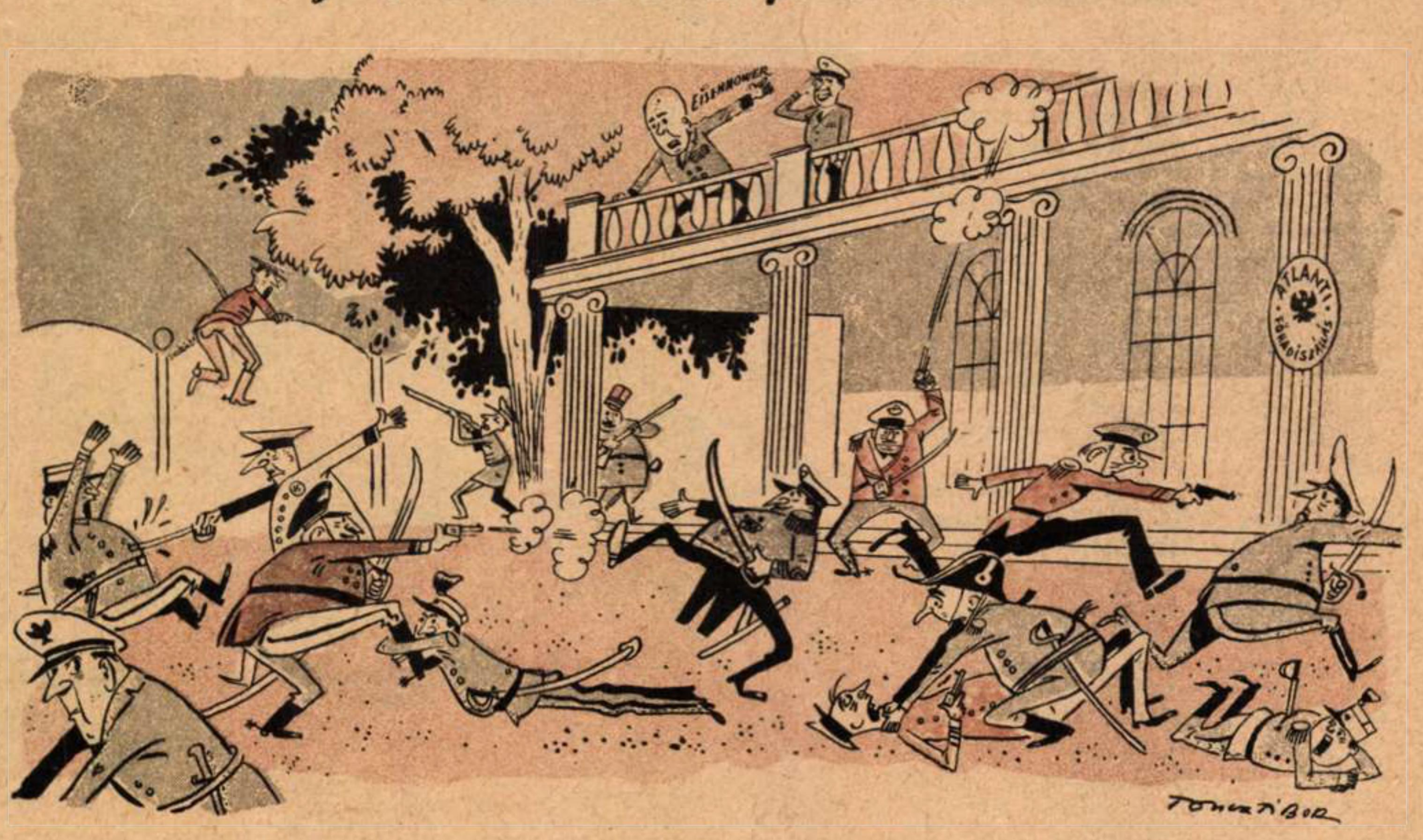

Eisenhower: Mi az, már kitört?

Adjutáns: Á dehogy, tábornok úr! Az atlanti haderők tisztjei vitatkoznak egymással a vezető állások felett...

FÉNY A FALUBAN

Ludas Matyi Ipolydamásdon

Palotai Gyula, az ipolydamásdi általános iskola tanítója, az utolsó óra végén így szólt a kisdiákokhoz:

— Gyerekek, holnap délután négykor kezdődik a tanítás.

A kis Gátyer Pali feltartotta a kezét:

— Tanító bácsi kérem, én az alvégen lakom, lent az Ipolynál és félek a sötétben hazamenni.

Palotai Gyula mosolyogva nyugtatta meg a kis nebulót:

— Holnaptól kezdve nem kell sötétben hazamenned! Bekapcsolják a villanyt!

— Tanító bácsi kérem, mi az a villany?

— Holnap, amikor már itt az iskolában, a házatokban és az utcán is égni fog, megmagyarázom.

*

Másnap kigyúlt a villany Ipolydamásdon. Az iskolában is barátságos fény fogadta a gyermekeket. A tanító csendre intette a kisdiákokat és megilletődött hangon beszélni kezdett:

— Gyerekek, most megmagyarázom, hogy mi a villany és azt is elmondom, hogy mit jelent a falu villamosítása. Azt tudjátok, hogy a petróleumlámpát meg kell gyújtani, hogy világítson. A villanyt is meg kell gyújtani. De nem ebben a teremben gyújtjuk meg a villanyt, itt csak egyet fordítunk a villanykapcsolón. A villany úgy készül, hogy egy nagy telepen sok szenet gyújtanak meg. Meg tudjátok mondani, hogy mi történik, ha meggyújtják a szenet?

Csató Kati feltartotta a kezét:

— Tanító bácsi kérem, ha meggyújtják a szenet, akkor meleg lesz.

— Nagyon helyes, meleg lesz... A meleg, a hő gépeket hajt, erre azt mondják, hogy energiát termelnek Ez az úgynevezett energia azután azokon a vezetékeken, amelyeket itt láttok az iskola előtt és mindenhol Ipolydamásdon, a villanykörtébe kerül. Városokban és sok faluban már régen van villany, nemsokára mindenhol égni fog.

— Miért csak most gyúlladt ki nálunk a villany? — hallatszik a kérdés az utolsó padból.

Palotai Gyula hangja keményebbé válik:

— Amikor ti még nem éltetek, rossz világ volt Magyarországon. Apáitokat kizsákmányolták, nem is akarták, hogy villany égjen a falusi házakban. Azt mondták, minek a villany a parasztnak? Hiszen akkor még olvasna, tanulna, művelődne, szervezkedne is! Dehogy akarták, hogy villany égjen nálatok! A felszabadulás után, amikor megkezdődött a tervszerű gazdasági élet, elindult a villany a faluba. Pár év alatt majdnem 900 helyre jutott el. Azt biztosan hallottátok odahaza, hogy a hároméves tervvel újjáépítettük az országot. Tervkölcsönt is befizettek szüleitek. Azután megkezdődött az ötéves terv és Békekölcsönt is jegyeztetek. Ebből a két kölcsönből és a szülők munkájából jutott el a fény Ipolydamásdra is. A Terv, a munkások és parasztok akarata, munkája lehetővé tette, hogy félretehessük a petróleumlámpát és villany égjen a mi kis falunkban is. Az ötéves terv végéig pedig a legkisebb magyar községben is villannyal fognak világítani.

Amikor vége volt a „villanyórának", Zimán László tanácselnökhelyettes keresi fel a tanítót.

Természetesen a villanyról kezdenek beszélgetni.

— Ismered azt a történetet — kérdi Zimán — amikor valaki látogatóba megy a faluban egy ismerőséhez és alig találja meg a vaksötét községben a házat? Tudja, hogy ebben az időtájban az istállóban szokott tartózkodni a barátja. Megy az udvaron át és a koromfekete sötétben gödörbe botlik. Feltápászkodik, nekimegy a kútnak. Nagynehezen odabotorkál az istállóhoz, ahol talán még sötétebb van. Hall valami szöszmötölést és megkérdi: „Itt vagy, János?" Az istálló szuroksötét mélyéből jön a válasz: „Itt vagyok." A látogató megkérdi: „Mit csinálsz?" „Borotválkozom" — hangzik a válasz.

— Most már nincs sötét falu, nincs sötét istálló — nevet a tanító. Márianosztráról kezdenek beszélni.

— Segítenünk kellene Márianosztrának — mondja Zimán — mert ott már nagyon várják a villanyt, de kicsit nehezen megy a villanyoszlopok ásása.

— Szervezhetnénk egy brigádot, az átmehetne a szomszédos Nosztrára rohammunkára.

— Egy kis önzés is van segítési szándékunkban — mondja mosolyogva az elnökhelyettes — mert azok közül, akik nálunk még nem vezették be a villanyt, most sokan már nagyon kérik a bekapcsolást. Addig azonban nem kerülhetnek sorra, amíg Márianosztrán nem ég a villany.

— Miért kerültünk mi előbb sorra, mint Márianosztra? — kérdi a tanító.

— Én is kíváncsi voltam és érdeklődtem. Megtudtam, hogy a sorrendet a Tervhivatal állapítja meg. A Tervhivatal tárgyal a megyei tanácsokkal, azok a járási tanácsokkal beszélik meg a dolgot, ők pedig velünk tárgyalnak. Természetesen a Hálózati Áramszolgáltató Vállalatok ütemtervét is figyelembe kell venni. A Hálózati Áramszolgáltató a MEZŐVILL vállalattal beszéli meg, hogy melyik községet veszi sorra a Tervhivatal által előírt környékbeli falvak közül. A Hálózati az oszlopokat állítja fel és a vezetékeket szereli, a MEZŐVILL pedig a házakba vezeti be a villanyt. Ez a villany útja a tervtől a megvalósításig.

A tanító és az elnökhelyettes kilépnek a villanyfényes ipolydamásdi főutcára. A szomszédos házból derűs arccal lép ki egy menyecske. Boldogan újságolja:

— Nyertem a Békekölcsönön! Nagyon árván ég nálunk a csupasz dróton a villanykörte. Most szép üvegbúrát veszek a nyeremény egy részén.

P. L.

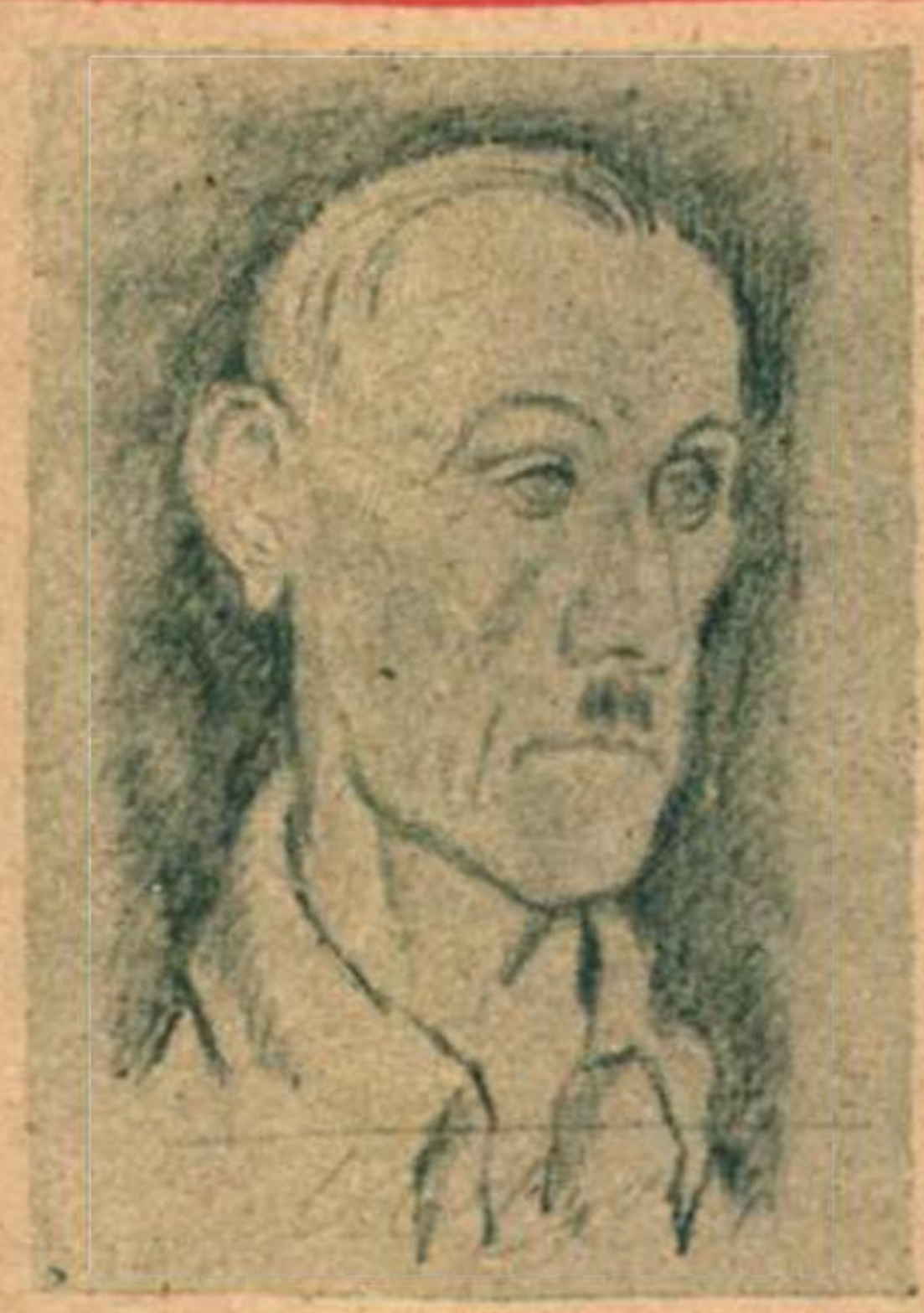

Zámán László tanácselnökhelyettes

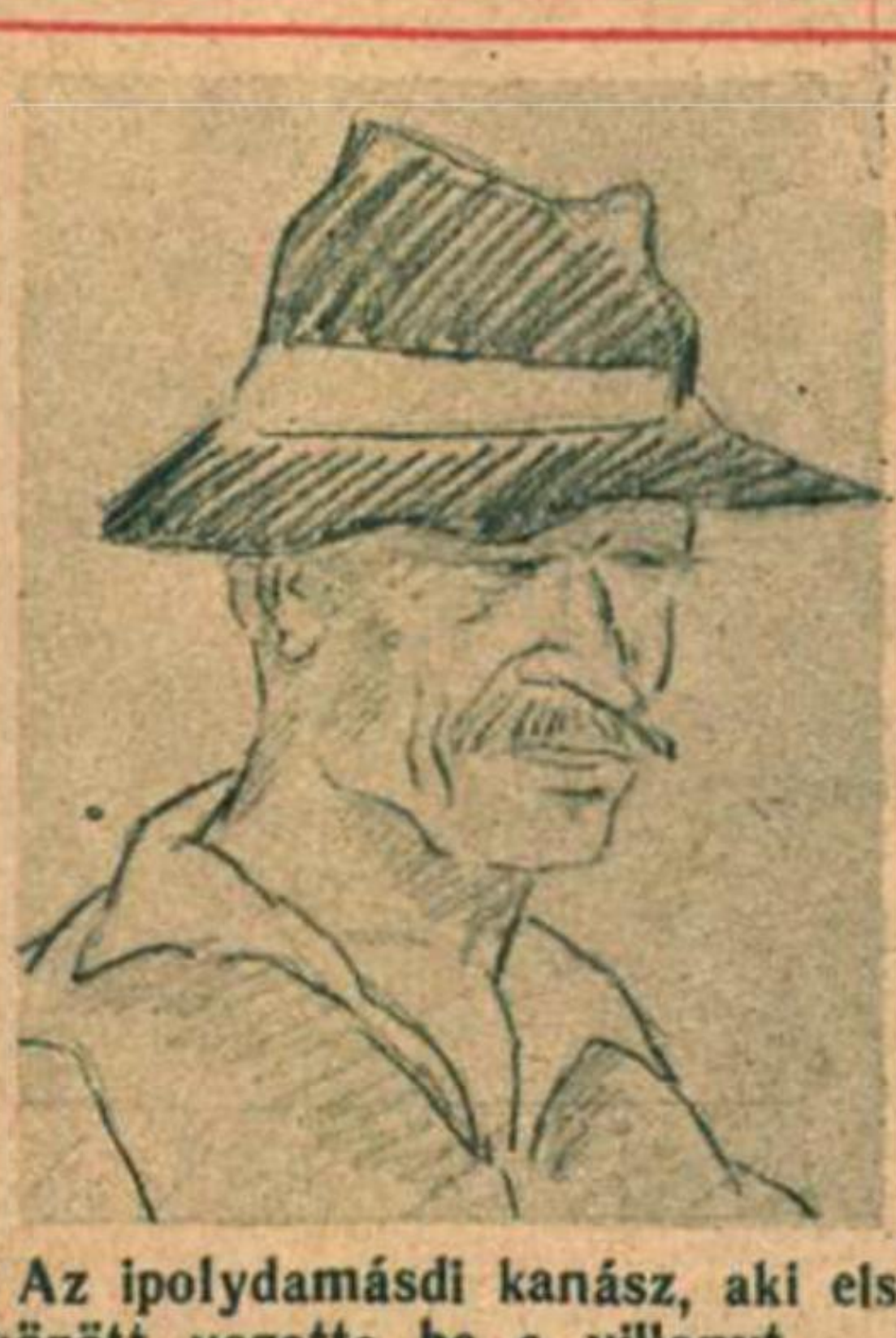

Az ipolydamásdi kanász, aki elsők között vezette be a villanyt.

Jövő héten: a MOZDONYON

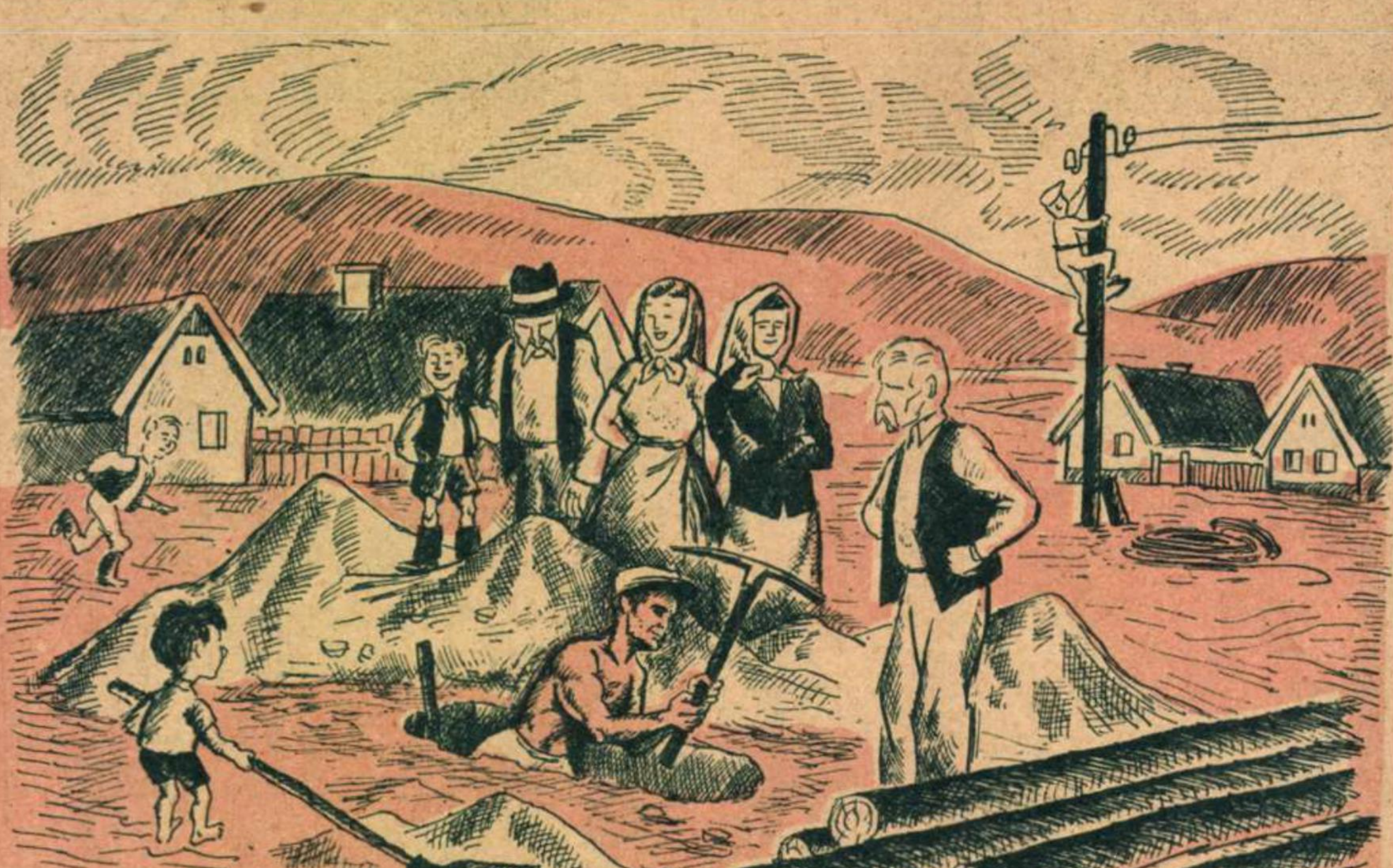

A szomszédos Márianosztrán most fogják bevezetni a villanyt. A község lakói állandóan érdeklődnek: mikor gyullad ki a fény a faluban?

Gyertyától a villanyig

Csáki Panni nagymamája tisztán emlékszik még azokra az időkre, amikor egy szál gyertya homályos világa mellett varrogatta kelengyéjét.

Egyszer aztán megjelent a faluban egy vándor boltos és lerakta áruját a templom előtt. Hozott szalagot, fésűt, tükröt, gyűrűt, kalárist és hozott, hozott még valamit: egy csodás masinát. A csecsebecsék kedvéért nem gyűlt volna köré a nép, olyasmit máskor is láthatott. De a szerkezet, az valódi csoda volt. Üvegkürtőjén csillogott a na Belül pedig fénylett valami. Eg kis láng, egy ici-pici lángnyelvecske táncolt az üvegben. A boltos este is ottmaradt. Bemutatta portékáját. Az üveges masina egytőli-egyig elkelt. Minden házba több fény költözött. Attól kezdve petróleumlámpát használtak Ipolydamásdon.

Csáki Panni mamája petróleumlámpa mellett számolgatta, hogy mi mibe kerül, milyen nagy a drágaság. Ez is kéne, az is kéne. A lámpa fénye kört rajzolt az asztalon. A körön túl minden homályba veszett.

Csáki Panni hétéves. Lankó Lili, Smittinger Viki is ennyi idősek. 1945-ben, a felszabadulás évében születtek. Mindnyájan a szabadság gyermekei. A felszabadulás világosságot gyujtott az agyakban, teljes lett a fény az emberek között, de az esték sötétjét még mindig csak a füstölgő, pislákoló petróleumlámpa igyekezett eloszlatni.

Egyszer aztán nagy dolog történt a faluban. Munkások csapata érkezett ásókkal, lapátokkal, csákányokkal. És teherautók jöttek, megrakva faoszlopokkal, dróttekercsekkel. Ugyan mit akartak? Azt felelték: bevezetik a villanyt. Az árkokat az út mentén megásták, az oszlopokat felállították, a drótokat felerősítették és a vezetékeket beszerelték minden házba, ahol a gazda kérte. Aztán elmentek. Sötét volt. Minden maradt a régiben.

De nem sokáig!

Néhány nap mulva megjelent egy városi munkás. Csáki Panni megkérdezte tőle: honnan jön a villany? Az meg felelte: Egyelőre a dorogi centráléba kapcsoljuk be Később a mátravidékihez fog tartozni. Aztán megmagyarázta részletesen.

Az egész falu várta a villanyt. És egyszer egy este... kigyult a fény.

Csáki Panni nagymamája a rossz szemével hunyorogva nézett fel a villanyra. — Csoda! Csoda! — mondogatta lelkendezve. De Kati kinevette. — Nem csoda az, nagymama! A dorogi centrá... centráléból kapjuk az áramot. A munkás bácsi mondta!

O. Gy.